LUCIANI
SAMOSATENSIS
Dialogorum Selectorum
LIBRI DUO.

A *Gulielmo Du-gardo* recogniti, & (variis collatis exemplaribus) multo castigatiùs quàm antè editi.

CUM

Interpretatione Latina, multis in locis emendata, & ad Calcem adjecta.

Σπάρταν ἔλαχες, ταύταν κόσμει.

LONDINI,
Typis *T. Hodgkin*, impensis *T. Basset*, *R. Chiswell*, *S. Smith*, *B. Walford*, *M. Wotton*, & *G. Conyers*, 1694.

TYPOGRAPHUS

Lect. Candido S.

DUos hoſce *Luciani* Dialogorum Selectorum libros eo conſilio excudendos ſuſcepimus, ut Juventus Græcarum Literarum ſtudioſa ſine morum honeſtatiſque periculo illo Authore poſthac uteretur, cujus alioqui dictionem ad Græcum Sermonem perdiſcendum cum primis aptam doctiſſimus quiſque Judica-

 verit.

verit. Quantum enim detrimentum adoleſcentium animis afferant ii, qui vel hunc, vel alios id genus Authores ſine rerum delectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, noſtrorum temporum perquam corrupti mores, quorum incauta lectio parens eſt, ſatis declarant. Habenda igitur potior Virtutis ratio, neque committendum unquam, ut illius jacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, Juventus faciat.

Latinam inſuper Interpretationem multis in locis emendatam, viſum eſt potius

us ad calcem rejicere quam ex adverſo apponere: non ſolum ut Græca Lingua accuratius excolatur, ſuo fulgore magis ſplendens: ſed etiam ut otioſis Ignaviæ anſa penitus præcidatur, qui oculos in Verſionem ſubinde conjicientes, eique fidentes, perfunctoriè ὡς ϭπὶ τὸ πολύ, (quod uſu compertum eſt) lectiones parant, memoriæ parum conſulentes, atque adeo Græcarum Literarum ſtudium tantum non contemptui habentes. Vale, *Amice Lector*, & noſtris conatibus fave.

Ut Lectori innoteſcat quid in hac Editione præſtitum ſit, viſum eſt σφάλματα nonnulla, & ὑστερήματα priorum Editionum, præſertim *Londinenſis*, ob oculos ponere, quæ omnia in hac poſtremâ emendari, ſupplerique videat.

Pr. notat Edit. priorem: *Nov.* hanc novam.

Διάλ. ά. *pr.* τὸ ϰ᾽ ἀφ᾽ ὧτον. *nov. pag.* 1. *l.* 5. τὸ μ᾽ ἀφ᾽ ὧτον. —— *pr.* ἀνέπλῳ ἀλλὰ. *n. p.* 1. *l.* 9. ἀνέπλῳ ἀλλὰ —— *pr.* τῇ δύρᾳ. *nov. pag.* 1. *l.* 13. τῇ δύρᾳ —— *pr.* ὃ ἔφερον. *n. p.* 1. *l.* 15. ὃ ἔφερον. —— *pr.* πόντι. *n. p.* 2. *l.* 6. πόντι. —— *pr.* ἀνεσρέφετι. *n.* 2. 7. ἀνεσρέφετο. *pr.* πυρώσως. *n. p.* 2. *l.* 10. πυρώσας. —— *pr.* δ᾽ φυγεν. *n.* 2. 14. δ᾽ φυγὼν. —— *pr.* νόμιω. *n. p.* 2. *l.* 19. νομιὼ. —— *pr.* ὑπ᾽ ἐκείνϴ. *n.* 2. 22. ὑπ᾽ ἐκείνοις. —— *pr.* ὑπεξελθῶν σε. *n.* 2. 22. ὑπεξελθών σε. —— *pr.* μελαγχολᾶν. *n.* 2. 27. μελαγχολᾶν. *& alia hujuſmodi multa in quolibet Dialogo, quæ cujuſlibet Græcis literis leviter imbuti eſt corrigere.*

Διάλ. δ᾽. *pr.* ϰαπέχϑη. *n.* 5. 21. ϰατηνέχϑη. —— *pr.* ϰἀκείνιω. *n.* 6. 1. ϰἀκείνιω.

Διάλ. ζ᾽. *pr.* ϰᾶν. *n.* 9. 23. ϰᾶν.

Διάλ. ιϑ᾽. *pr.* ἄμωῦν. *n.* 15. 25. ἄμωγν.

Διάλ. ιε᾽. *pr.* Χαρμόλεως ὁ μεγαεικός. ΕΡΜ. ἀπόδυϑι. *n.* 21. 27. Χαρμόλεως ὁ Μεγαεικὸς ἐπέρασος, ὃ τὸ φίλημα δυτάλαντον ἦν. ΕΡΜ. Ἀπόδυϑι. —— *pr.* τὸ ϰάλλϴ, ϰ᾽ τλὺ κόμιω. *n.* 21. 30. τὸ ϰάλλϴ, ϰ᾽ τὰ χείλη αὐτῆς φιλήμασι, ϰ᾽ τλὺ κόμιω. —— *pr.* δειπνήσῃ πολυτελῆ

λυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ ἐξαπατῶν τὸν γέρο. n. 24. 30. δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλάσας, πείσεσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα, καὶ ἔοδεν ἐξαπατῶν τὸν γέρο.———

Διάλ. ιή. pr. οἷα ὁποίει ἐν Καπύῃ, τὸν τῆς πολέμου καιρὸς. n. 30. 29. οἷα ἐποίᾳ ἐν Καπύῃ, ἑταίρας σωὼν, καὶ τὸν τῆς πολέμου καιρὸς.———

Διάλ. ιθ'. pr. περὶ τ' Ὀλυμπιάδ@ τ' μητέρ@ σε ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο· Ἀλέξανδ' καγώ. n. 31. 29. ἐλέγοντο. Δεόμενον ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπειν ἐν τῇ ὀυνῇ εἶτα ὕπω σε τεχθῆναι, ἢ ὃ Φίλιππον ἐξαπατᾶν οἰόμενον πατέρα σε εἶ· Α Λ. Κἀγὼ ταῦτα.

Διάλ. κά. pr. ὅτε οἱ περὶ Ἀχαιῶν στερεπόδυσιν. Ταῦτά με ἀνιᾷ. n. 37. 1. στερεπόδυσιν, ἰσηγορίαν ἢ ἀκεραιότητα, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμῖν κακὸς, ἢ δὲ καὶ ἐθλὸς. Ταῦτά με ἀνιᾷ.———

Διάλ. κϛ'. pr. θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς ὅτε σύ. n. 30. 27. ὦ Τάνταλε, εὖ ἴσθι ὡς ὅτε σύ.———

Διάλ. κγ'. pr. αὐτῷ τὸ κεφάλιον, γυναικεῖον ὄν. βάλῃ δέ σοι ὀπίσθεν ξω. n. 39. 33. γυναικεῖον ὄν. MEN. Οὐκοῦν, ἀλλὰ περιαπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογυνώρ ὄντι. ΑΙΑΚ. Βάλει δέ σοι ὀπίσθεν ξω.——pr. ἄλλα ταῦτα νεκροῦ δόγματα. Αἰ. ταῦτ' ἢ Σόλων. n. 40. 8. ἄλλα ταῦτα νεκροῦ δόγματα· ἔμαθον γὰρ ὡς ἐδὲν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὗτος ἢ Σόλων.—— pr. ἢ σεαυτὸν τέχνῳ. Σωκ. ἢ γὰρ ἄλλο. n. 41. 17. ἢ σεαυτὸν τέχνῳ, καὶ ὐκ ὀλιγορεῖς

ὀλιγωρεῖς τ̃ καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο. ——

Διάλ. κθ'. pr. ὁ μὲν Λάμπις ἀποσφάξας ἑαυτόν· n. 49. 32. ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίς τ̃ ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν. — pr. σὺ δὲ ὦ ἀκαφνὰν, ἔστινε γὰρ κἀκεῖνο τ̃ πάθος τοὺς ἄλλους. n. 50. 6. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαφνὰν (ἔστινε γὰρ κἀκεῖνο, καὶ καταρᾶτο τῇ Μυρτίῳ) τί πάσχεις τ̃ ἔρωτα, σαυτὸν δὲ ἔα; —— pr. ὑπὸ δὲ τ̃ αἰσχρᾶς ἡδονῆς, ἑάλως ὁ γυναῖκο. n. 50. 10. ὑπὸ δὲ τυχόντο παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὀπλάσεων καὶ στεναγμῶν, ἑάλως.

Διάλ. λϛ'. pr. ἐδένα σφῶν ἀπάντων. n. 58. 26. ἐδένα τ̃ ἁπάντων. —— pr. οἶμαι δὲ καὶ τῶν σκηνῆς πολλάκις. n. 64. 18. καὶ τ̃ ὅλη σκηνῆς. —— pr. ὑπέμνησαι. n. 66. 11. ὑπέμνησας. ——

Διάλ. λγ'. pr. Χάρ. καὶ ὡς φιλοπαίγμονες πρὸς ἀλλήλους. n. 82. 25. ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοπαίγμονες. —— pr. Ὀδρυάδλιν, τ̃ ὄπιγε φόροντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτῷ ὀνόματι. —— n. 82. 33. αἵματι. ——

Βιβλίον β'.

Διάλ. ϛ'. pr. δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τ̃ τ̃ Ἀειάδλιν. n. 97. 7. γυναῖκας ἀνήγαγε, τ̃ μὲν ἐρωμένλιν ὥρᾳ αὐτῷ, τ̃ τ̃ Ἀειάδλιν. —— pr. καὶ τ̃ Ἰκαείᾳ. n. 97. 10. τ̃ δὲ Ἰκαείᾳ. —— pr. εἰ μὴ ἔξῃ ἐν τῷ ἐαυτῷ τὸ κωμίδιον αὐτῆς. —— n. 97. 13. ἐν τῷ ἐαυτῷ τῷ ξυνήθες ἐκεῖνο, καὶ ὃ ἥδιστα κωμίδιον αὐτῆς. —— pr. καὶ τ̃ αἰτίαν σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέχεις. Αὐτὸς γὰρ ἐνεπέπληκάς γε. ——

γε.——— n. 98. 2.——— τ αὐτὰν τ νοθ ἀθηναι ἡμῖν τὸ ξυνέδριον σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέχεις, ξυνταῖς ὀπωμγνύμενοΘ καὶ κατὰ τὼν παρ' αὐτὰς ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ χήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι μή σε καταδύσῃ πς ξυλλαβὼν, ὁπότε ἂν ταῦτα ἐῳς ἧς, ἢ τὴν χρυσοχόων πς καταγλάζει χρυσὸν ὄντα· καὶ ἀντὶ Διὸς, ἡ ὅρμοΘ, ἢ Ἕλλιον, ἢ ἑλλόβιον ἡμῖν γλύψῃ· πολλὰ ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε.——— τ ἐφανὸν τ ἡμιθέων τύτων. ——— pr. ἀνέωξας τοῖς τοιύτοις τὰς θύρας, ἅπαντες.——— n. 98. 20. τὰς θύρας, καὶ ὅπ τὰς θυητὰς ἐτεφπε, ἅπαντες.— pr. καὶ αἱ θήλειαι θεαὶ· ὥστε ταῦτα μὴ ἐάσειν.— n. 98. 23.——— αἱ θήλειαι θεαί, πς γὰρ ἂν οἶδε τ Ἀγλαΐσιν, ἢ τ Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰάσονα, καὶ τὼν ἄλλως, ὥστε ταῦτα μὴ ἐάσειν.———

Διάλ. γ. pr. ——— φιλάπαν, μήτε περιπσομένως τὸ ὅλον· δύο ἐφ καὶ αὐτός.——— n. 110. 14.——— τὸ φιλάπαν, μήτε περιπσομένως τὸ ὅλον· Σκόπει δή, ὦ Ζεῦ, πρὸς τ Διὸς, εἰ πς νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φιλάπ̣οι, μήτε ζυλοτυποῖ τὸ φιλάπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτως, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βελομένοις, μᾶλλον δ' αὐτὸς ἀπάγοι μοιχὸν θησομένως ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπέων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτῷ κελεύων, ἅ-εα ὁ τοιύτοΘ ἐρᾶν δέξειεν ἄν; ἢ σύ γε, ὦ Ζεῦ, φαίης ἄν, ἐραθεὶς πολλάκις; εἰ δέ πς ἔμπαλιν ἐλθόντα γυναῖκα εἰς τ οἰκίαν νόμῳ φιλαλεῶν ἐπ' ἀφότῳ παίδων γνησίων, ὁ δ, μήτε αὐτὸς περιπάπ̣οιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένε, μήτε ἄλλο περιβλέπειν ἐπιτρέπ̣οι, ἄγονον δ καὶ σείραν καταλείσας παρθενθοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ θῆλοΘ ὢν ἀπὸ τ χρόας, καὶ τ σαρκὸς ἐκπτεκμήας, καὶ τὴν ὀφθαλμῶν ὑπογλυ-

ἀδελφιδῶν, ἐὰν ὅπως ὁ τοιοῦτος ἡδέως παίειν δόξειεν ἂν, δεῖν παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τῆς γάμου, καταμαραίνον ἐυπρόσωπον ὕπνον καὶ ἐπέρχεσθον κόρῃσι, καθάπερ ἱερεὺς τῇ δεσμοφόρῳ τὸν φέρων διὰ παντὸς τοῦ βίου; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς. —— pr. —— ἡ κόλαξ, ἡ οἰκέτης, μέγα τὸ μίδωμα. —— n. 112. 23. ἡ κόλαξ, ἡ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιον ὑπεξυρημένον ἐπὶ τὸν νάδον ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἂν ἔδῃ ἔξωρον ὢν ὑπηρέτησαν αὐτῷ μέγα τὸ μίδωμα. —— pr. ἄγχεις ἂν ἢ ἱπποσοφίας. —— n. 113. 15. —— ἄγχεις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας. —— pr. ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε· ὦ Μίδα καὶ Κερῖσε. —— n. 120. 23. —— ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε· νὴ τὸν Διόνυσόν με πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γλαῦκα χρυσόν· πῆς γὰρ ἂν παρθένον ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἄν τι καλὸν ἐρασθὲν διὰ τὸν τέγους καταῤῥέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κερῖσε. —— pr. —— δεὸς ἐς νέωτα καὶ τὸ γλυκυθησόμενον. —— n. 125. 6. —— ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γλυκυθησόμενον. —— pr. —— ἐνφέρεσι αὐτὸν ἐν τῷ συμποσίῳ πλὴν ἄλλα καὶ νήφων. —— n. 126. 20. —— ἐνφέρεσι αὐτὸν ἐν τῷ συμποσίῳ τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέρους ἐπειλημμένον· πλὴν ἄλλα καὶ νήφων. ——

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Διάλογος ά.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδῶν.

ΚΥΚ. Ὦ Πάτερ! οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἐξεπύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὀπιχειρήσας. ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥΚΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἑαυτὸν ἀπεκάλει, ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δὴ ἀνέπλει· ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ συνθαρσὴς ὤν; ΚΥΚΛ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς πινας ὀπισθαλδύοντας πλησιόπτοις τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τὴν θύρα τὸ πῶμα, (Πέτρα δὲ ὄζει μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐκκαυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ὑπὸ τῶν ὀρῶν, ἐφάνην ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι, ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν πίνας, ὥσπερ

εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λησὰς ὄντας· ἐνταῦθα ὁ πανοῦργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Ὄυτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πεῖν φαρμακόν τ' ἐγχάραι, ἡδὺ μὲν καὶ ἔυοσμον, ὀπιθυ-
5 λακότατον δὲ καὶ ταραχωδέστατον. ἅπαντα γὰρ ἐυδὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πόντε, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔπ' ὄλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δ', ἐς ὕπνον κατεσπάσθην· ὁ δ' ἐποξύσας τὸ μοχλὸν, καὶ πυ-
10 ρώσας γε, περσέπει ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα, καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλόμυος· ὃ δ' ἦν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγε; ἢ γὰρ ἂν εὖ οἶδ'
15 ὅτι ἐσωπήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

ΚΥΚΛ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ νῶτα ἐς τὸ νομιὼ,
20 ἐντελάμενος τῷ κριῷ, ὁπόσα ἐχρῆν ποιεῖν αὐτὸν ὑφ' ἐμοῦ.

ΠΟΣ. Μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅπ γε ἔλαθεν ὑποξελθών σε· ἀλλὰ τοὺ ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ὀπιθοῦσθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚΛ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ,
25 καὶ ἦκον ἐπεὶ δ' ἐρωτῶντο τὸ ὄπιθεν ὀνόματος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην, ὅπ Ὄυτις ἔοι, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ᾤχοντο ἀπόντες. οὕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος, τῷ ὀνόματι· καὶ ὃ μάλιστα πικράσε με, ὅτι καὶ ὀνειδί-
30 ζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἐφ' ᾧ ὁ πατήρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν λάσεταί σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαί γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμοῦ ἐποίησε ἀθλιώτατον, τὰ γοῦν πολλὰ τῶν πλεόντων τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολ-
35 λύειν ἐπ' ἐμοὶ φέρεσθαι πλεῖ ἔτι.

Διάλογ-

Διάλογος β'.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐπειλιόν γε ὄντα· καὶ δένδρον ἔπι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως· εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡΩ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε, γίγνομαι γάρ. ΜΕΝ. Εἶδον καὶ αὐτός· ἀλλά μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται δὲ πρὸς σε) χρηστέαν πινὰ μηχανὴν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τοὺς ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο μηχανώμενος. ΠΡΩ. Καὶ πῶς ἂν ἡ ἀπάτη δοθείη τοῦ μὴ ὅτι οὐκ ἐναργῶν γίνοιτο; οὐκ ἀνεφγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα φαῦλόν σοι δοκεῖ, φαντασία τις περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰσαμόνη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, περισπερνάμενοί μοι, ὦ γυναῖκες, αἱ χεῖρες, εἰσὶ γὰρ, εἰ ὁρᾶσθαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρόσεστιν. ΜΕΝ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολύπους ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὁπόσα ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι. ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ πολύπους εἶδον· ἃ πάσχει γε, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. ΠΡΩ. Ὁποία ἂν πέτρα προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχεται καὶ τὰς πλεκτανάς, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλίσκοντας, μὴ διαφαίνων, μηδὲ φανερὸς

ὧν διὰ τοῦτο; ἀλλ' ἐοικῶς τῷ λίθῳ. ΜΕΝ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δ' ὂν πολλῷ σοφώτερον, ὦ Πραξιτέλ. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, πλὴν ἂν ἄλλῳ πεδίσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν. ΜΕΝ. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερατῶδες, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

Διάλογος γ'.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.

ΠΟΣ. Ἔτι, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τοῦ Ἰονὸς παιδίον ὅτι τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῆς Σκιρωνίδων πέτρας μετὰ μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀνδραποδῶν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ· καὶ δὲ πρεῖδες κακῶς ὑπὸ τῆς ναυτικῆς ἀπολούμενον. ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοῦ ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γεγόμενοι. ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειροτονῆσαι μόνον, ὥσπερ τοῦ ἄλλους ὑπηλάγητο· ὅπως γοῦν τὰ νῦν τὸν Ἀείονα τοῦτον ἐγεύετο, ὦ Δελφίν; ΔΕΛ. Ὁ Πεισάνδρου, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ὅτι τῇ τέχνῃ· ὁ δὲ πλουτίσας ἀφῆκε τὸν πυρόν ἐπεδύμησε, πολλὰ σιτησάμενος οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ὅπου δείξαιτο τὸν πλοῦτον· καὶ ὅπως μὲν πρμελεῖ πνὸς κακέργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολλοὶ ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγεύετο,

ἐχώρετο, ἐπιβαλλόντων αὐτῷ οἱ ναῦται· ὁ δὲ, (ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα φθονέων τῇ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκαφὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἅζηται δρῦνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται· καὶ ἀνέλαβε τὴν σκαφὴν, καὶ ἧστε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἐπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, εἰς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος· ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ξενιξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τὴν φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τὴν ἀκροάσεως.

Διάλογος δ'.

Ποσειδῶν & Νηρηΐδαι.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν ξενὸν τοῦτο, εἰς ὃ ἡ θαλὴς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλεῖσθω, τὸν νεκρὸν, ὑμεῖς, ὦ Νηρηΐδες, θάλαβόσαι, τῇ Τροιζῆνι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τοῖς ὁπλίτου. ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Ποσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεεινὸς γὰρ αὐτῷ οἰκτισα ὑπὸ τῆς μητρὸς πεπονθώς. ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἡ θέμις· ὅδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῷ χάλκῳ αὐτοῦ· ἀλλ' ὅπου ἔφυ, ἐν τῇ Τροιζῆνι ἐν τῇ Χερρονήσῳ τεθάψεται· ἐκεῖνο δὲ θαυμάσιον ἔσται αὐτῷ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τὸν Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρας τῆς Κιθαιρώνος, καθ' ὃν καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν

ὅπ τ ἀλγκάλης. ΝΗΡ. Ἀλλὰ κἀκείνῳ σῶσαι δεῖσει, χαεισάμ)ν Θ τῷ Διονύσῳ· ὄφὸς γὸ ἀυτῆ κ) πτ)θη ἡ Ἰνώ. ΠΟΣ. Οὐκ ἐχελῶ ὅτω πονηρὸν ὄσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαεισεῖν, ὦ Ἀμφιτείτη, ὐκ ἄξιον. ΝΗΡ. Αὖτη ἢ ἄρα π παιθῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τ κριᾶ; ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ Φρύξ Θ ἀσφαλῶς ὀχεῖ). ΠΟΣ. Εἰκότως· νεανίας γὸ, κ) δ)ώσ) ἀντέχειν ποδὸς τ φερόν· ἢ ἢ, ὑπὸ ἀηδείας ὅπιθᾶσα ὀχήματ Θ ῥιφαδόξε, κ) ἀπισθῦσα ἐς βάθ Θ ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, κ) τῷ δάμβ) ἅμα σχεθεῖσα, κ) ἰλιγγιάσᾶσα πρὸς τὸ σφοδρὸν τ πτ)σεως, ἀκράτης ἐγέ)το τ)ῦ κεφάτων τ κειᾶ, ὧν τέως ἀπείλκπο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγ Θ. ΝΗΡ. Οὐκῦν ἐχελῶ τ μητέρα τ Νεφέλω βοηθεῖν πτ)σῃ; ΠΟΣ. Ἐχελῶ· ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ τ Νεφέλης δ)ωατωτέρα.

Διάλογ Θ ε'.

Ξάνθ. κ) Θαλάσσης.

ΞΑΝ. Δ Ε'ξαι με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πονηρότα, κατάσβεσόν μ τὰ βαύματα. ΘΑΛ. Τί τ̃το, ὦ Ξάνθε; π's σε κατέκαυσεν; ΞΑΝ. Ἥφαισ Θ· ἀλλ' ἀπινθρέκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων κ) ζέω. ΘΑΛ. Διὰ τί δέ σοι ἐνέβλγε τὸ πῦρ; ΞΑΝΘ. Διὰ τ ὑὸν τ Θέπλ Θ· ἐπεὶ γὸ φονεύοντα τὸν Φρύγας ἱκέτ)α, ὅλ' ὐκ ἐπαύσατο τ)ς ὀργ)ῆς, ἀλλ' ὑπὸ τ)ῦ νεκρῶν ἀπέφαπέ μοι τὸν ῥ)ν, ἐλεήσας τὸν ἀθλίως, ἐπ)λθον, ὅπι-

κλύσαι

κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόχοιτο τὴν ἀνδρῶν· ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, (ἐπυχε γὰρ πλησίον πως ὢν) πᾶν ὅσον οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ ἐπόδι ἀλλοδι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲ τὰς πελέας, καὶ μυείκας ὥσπερ ἢ καὶ τοὺ κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπὸ κλαίσαι ποιήσας, μικρᾷ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο· ὁρᾷς δ' ἔν ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῆς ἐκπαυμάτων; ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲ ἀπὸ τῆς νεκρῶν, ἢ θέρμη δὲ, ὡς φὴς, ἀπὸ τοῦ πυρός· καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ὅτι τ' ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, καὶ ἀδελφὸς ὅτι Νερηΐδ υἱὸς ἦν. ΞΑΝ. Οὐκ ἔδει δὴ ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺ Φρύγας; ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ καὶ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδ υἱὸν ὄντα τ' Ἀχιλλέα.

Διάλογος ε'.

Διὸς, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. Παύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλόβια τῆ συμποσίᾳ τῆς θεῶν. ΗΡΑΚ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τυτονὶ τὸν φαρμακέα πρεσκαταχλίνεσθαί, μοι; ΑΣΚΛ. Νὴ Δία, καὶ ἀμείναν γάρ εἰμι. ΗΡΑΚ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεῦς ἐπεραύνωσεν, ἃ μὴ δέμις ποιεῖνα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετέλαβες; ΑΣΚ. Ἐπλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλες, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγεὶς, ὅπ μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑΚ.

Οὐκοῦν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωκ' ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐπιπλανώμενος τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος· σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης· νοσοῦσι μὲ ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ὀπαδήσειν τῇ φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ὀπαδεδειγμένος. ΑΣΚΛ. Εὖ λέγεις, ὅπου σε τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην. ὅπου τροφὼν ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν δεφθαρμένος τῷ σώματι, τῶν χηπῶν, καὶ μὴ τοῦτο τὸ πυρός· ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐδύλλωσα ὥσπερ σύ, ἔτε ἔξαινον ἔειε ἐν Λυδίᾳ. τροφυείδια ἐνδεδυκὼς, καὶ παίμνιος ὑπὸ τῇ Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ· ἀλλ' ὁ δὲ μεταχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέχνα, καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑΚ. Εἰ μὴ παύσαι λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα ἔσῃ, ὡς ὁ πολύς σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀρξάμενός σε ῥίψω ὅπῃ κεφαλῇ ἐς τὸν ὄρανόν, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον σωτηρίδεντα. ΖΕΥΣ. Παύσασθε, φημὶ, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὸ ξυμπόσιον· καὶ γὰρ ἐγὼ ἀμφοτέρους ὑμᾶς ἐπαινέσομαι ὑμᾶς τὸ συμπόσιον· καὶ τοι εὐγνωμον, ὦ Ἡράκλες, τὸ καταχλίνεσθαί σὺν τῷ Ἀσκληπιῷ, ὅτε καὶ πρότερον ὑπεθανόντα.

Διάλογος ζ'.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. Ἥκουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ἀφοπλικὰ καὶ ἀπάθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲ ἐν τῷ ἀρχῇ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δὲ ἦν ὑπερεμαθέντες

δέντες καταπαῖαν βιάζεσθέ με, μάτην πονήσετε· ἃ γὰρ δὴ καθελκύσετε· εἰ ὑμᾶς ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, ἃ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν σωφρήσας μετεωρεῖν· καὶ τἄλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας· ἐγὼ γὰρ ὅτι μὴ καθ' ἕνα πάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός εἰμι, ἃκ ἂν ἀρνηθείην· ὁμᾶς δὲ τοσούτων ὄντας φέρειν, ὡς μὴ καταδαφήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν, κἂν τὴν θάλασσαν περισλάβωμεν, ἃκ ἂν παυθείην.

ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες· ἃ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρείας.

ΑΡΗΣ. Οἷά γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν; ἃ χὶ σοὶ μόνον σε, ὃν ἐχθρὸν ἥγημαι· ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκέοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἃκ ἂν δικαίως σιωπῆσαι πρός σε· μέμνημαι γὰρ πρὸ πολλοῦ ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες ἐπεβάλοντό ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιὼς, καὶ ταῦτα, πρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα, ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεον ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεφαλῇ καὶ βραχίονι· ταῦτα λογιζόμενός, ἐπαί μοι γελᾷν ὅτι τῇ καλλιρρήμοσύνῃ αὐτοῦ.

ΕΡΜ. Σιώπα, εὐφήμει· ἃ γὰρ ἀσφαλὲς ὅτε σοι λέγειν, ὅτε ἐμοὶ ἀκέειν τὰ τοιαῦτα.

Διάλογος ἡ.

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.

ΔΙΟΓ. Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς, (σὺ γὰρ δοκεῖς οἶμαι ἀναβιῶναι αὖθις) ἵν' πρῶτον μὲν ἵππον τὸν κύνα (ἔνεστι δ' ἂν αὐτὸν

τὴν ἐν Κοίνθῳ καὶ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ τοὺς ἐριζόντων περὶ ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοὶ ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγελάσαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀπτγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔπι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μὴ τοῦ βίου; ἐνταῦθα δὲ, ἃ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, σαβάπας, καὶ τυράννους, ὕπτα ταπεινοὺς, καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγνωσκομένους, καὶ ὅπ μαθηταὶ καὶ ἀγχοῦς εἰσι, μεμνημένοι τοῦ ἄνω· ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ περισσότερον, ἐμπλησάμενον τοῦ πέρας ἥκειν δέρμων τῶν πολλῶν, καὶ εἴ πω ἕψεσι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἢ τοιοῦτο. ΠΟΛΥ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγνητες, ὅπως ἂν εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ὄζει τὴν ὄψιν; ΔΙΟΓ. Γέρων φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἄπαντα ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ τὴν δαπυχαῖς καὶ ῥακίοις ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ὑπισκώπτει. ΠΟΛ. Ῥᾴδιον εὑρεῖν ὅτι γε τούτων. ΔΙΟΓ. Βέλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. Λέγε, ἐὰν βούλῃ καὶ τοῦτο. ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα λήρους, καὶ πρὸς τὴν ὄλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύσιν ἀλλήλοις, καὶ κεφαλὰς εἶναι πιθοῦσι, καὶ πιαίνοντα ἄπρακτα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν. ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον ἐροῦσι, καταῤῥᾳθυμοῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγνητες, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε

ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί, ὦ μάταιοι, τ χρυσὸν φυλάττετε; τὸ ὃ πωρεῖσθε ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ὅτι τα-
λάντοις συμπλέοντες, ὡς χρὴ ἕνα ὄβολον ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγου; ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε· Μειλίττω τ τὸν Κο-
ρινθίων, καὶ Δαμαξένῳ τὸν παλαιστὴν, ὅτι παρ' ἡμῖν ὅτε ἐξανθεῖ κόμη, ὅτε τὰ χαίτια ἢ μέ-
λανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ὅτι τὸ πρόσωπον ἔπ-
εστιν, ἢ νεῦρα ἔντονα, ἢ ὦμοι καρτεροὶ, ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασὶ, κρανία γυμνὰ τῶν κάλλους. ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν δὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυρούς. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοί δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθό-
μενοι τὸ σχῆμα, καὶ οἰκτιείροντες τ ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, δυσχεραί-
νειν τ ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὀφονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους ὀδὲν ἀμείνους αὐτῶν, καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἢ τοῖς σοῖς, ταῦτα, εἰ δοκεῖ πρὸς ἐμὲ ὑπόμνησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. Μηδὲν, ὦ Διόγνες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ὃ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ. Ἐάσομεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ· σὺ ἢ οἷς προεῖπον, ἀπένεγκε πρὸς ἐμὲ τοὺς λόγους.

Διάλογος θ'.

Πλάτων, ἢ χτ Μενίππε.

ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μέ-
νιππον τουτονὶ τ κυνίσκον παροινικῶς· ὥστε ἢ ἐκείνου ποιήσασον, ἢ ἡ-
μεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ.

Τί

Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρος ὤν; ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν, ἐκεῖνον μεμνημένοι τοῦ ἄνω, Μίδας μὲν ὅπου τὸν χρυσόν, Σαρδανάπαλος δὲ τὸ πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τὸ σπουδῶν, ὀπτηλᾶ, καὶ ὀξονεϊδίζῃ, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων, ὁπόταν φάσκῃ ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. Τί ταῦτα φασιν, ὦ Μενίππε; ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλέτων· μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγχυνεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες, ἔτι μέμνηνται, καὶ θρηνοῦσι τὰ ἄνω· χαίρω τοιαῦτα ἀκούων αὐτούς. ΠΛΟΥΤ. Ἀλλ' ἐᾶ· λυπεῖ γὰρ ὀλίγον στενάζοντες. ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλέτων, ὁμόφρων ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι κατασιγάσαι ὑμᾶς. ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ὅτῳ γνώσεσθε, ὡς οὐδὲ παυσόμεθα· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατάδων, καὶ καταγελῶν. ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρεις; ΜΕΝ. Οὐκ ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρεις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλαυνόμενοι ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τὸν θάνατον τὸν πάντων ἀμνημονοῦντες· τοιαῦτα οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημονέστατοι. ΧΡΟΙ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. Ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσᾶ; ΣΑΡ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς; ΜΕΝ. Εὖγε ὅτῳ ποιεῖτε· ὀδυρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὸ γνῶθι σεαυτὸν πολλάκις σωτήριον, ἐπάσομαι ὑμῖν· ὠφέλῃ γὰρ ἄν τοιαύτας οἰμωγὰς ἐπαδόμενον.

Διάλογος ί.

Μενίππου, Ἀμφιλόχου, καὶ Τροφωνίου.

ΜΕΝ. Σὺ μὲν δή τοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν καὶ πυξιώδητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι ὑφ' ἁπάντων ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν ἔτι. ΤΡΟΦ. Τί δὲ ἡμεῖς αὖ ποιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσι; ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτεροδόξαστε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρωτῶσιν. ΤΡΟΦ. Ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ἴσως ἂν εἰδείη, ὅπως ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγὼ δέ, ὥρας εἰμὶ καὶ μαντεύομαι, ἢν τις κατελθοι παρ' ἐμέ· σὺ δ' ἔοικας οὐκ ὀπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τὸ τοῦ Τροφωνίου. ΜΕΝ. Τί φής; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν δὲ παρέλθω, καὶ ἐσαλμῶ τὸ ὀδόντας, γελοίως μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἐσρπύσω διὰ τῆς σμίκρας ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ ἀντρον, οὐκ ἂν εἰδείην ὅπου νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνη, τῇ γοητείᾳ διαφέρων. Ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί ὁ ὥρας ὄζει; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. Ἐξ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ σύνθετον. ΜΕΝ. Ὁ μήτε ἄνθρωπος ὄζει, ὡς φῄς, μήτε Θεὸς, καὶ σωμαμφοτερόν ὄζει; νῷ ἔν πού σε τὸ Θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. Χρῷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέν τοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Διάλογος

Διάλογος ιά.

Ἑρμῆς καὶ Χάρων.

ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐείζωμόν τι πρὸς αὐτὸν. ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὠφέλησαι πρὸς αὐτόν, καὶ ἀπραγμονέστερον. ΕΡΜ. Ἄγκυραν ἐντελωμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. Πολλὰ λέγεις. ΕΡΜ. Νὴ τὸν Αἰδωνέα, τὰ πέντε ὠνησάμην, καὶ ξυμπότην δύο ὀβολῶν. ΧΑΡ. Τίθημι πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὸς δύο. ΕΡΜ. Καὶ ἀκέσεαν ὑπὲρ τὸ ἰσίον πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑΡ. Καὶ τοῦτο προσίημι. ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν, ὡς ὀπλίσαιτο τὰ σκαφίδια τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἦλυς ἄλλο, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὸν ὑπέρεαν ἐπήνησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑΡ. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡΜ. Ταῦτα ὄζιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ· πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώσειν φῂς; ΧΑΡ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμῆ, ἀδυνάτων· ἢν γὰρ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀνθρώπους πυκνούς, ἐνέσαι τότε ἐπικερδάναι ἐν τῷ πλήθει τῶν ἀλογιζομένων τὰ πρωτεῖα. ΕΡΜ. Νὴ τὸν ἐγὼ καθεύδωμαι, τὰ κάλλιστα ἐυχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ· νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡΜ. Ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν ἀπορώτεινοιτο ὑπό σε τὸ ὄφλημα· πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἷδα οἵοι παρεγένοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ θαυμαπίοι οἱ πολλοί· νῦν δ' ἡ φαρμάκῳ τις ὑπὸ

τῶ

τὸ παιδὸς ὑποδανῶν, ἢ ὑπὸ τ γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τ γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀληθεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις· οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκασιν, ὑπερβαλλόντως ἀλλήλοις, ὡς εἰκάσαι. ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ εὐπόδητα ὅτι ταῦτα. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ὀρθῶς ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρά σου.

Διάλογος ιβ'.

Πλούτων & Ἑρμῆς.

ΠΛΟΥ. Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηραικότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτιλον, ὃν παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ δὲ κληρονόμοι ἤδη ῥῶντες, πεπλακισμένοι. ΕΡΜ. Ναὶ, τὸν Σικυώνιον φὴς· πῶς; ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῶν ἔασον ὅπως τοῖς συνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ ἐβιώσκεν, ὀπυιέμενος ἄλλα πεσὼν τὰ πεσόντα, εἴγε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω· τὸν δὲ γε κόλακας αὐτῷ, Χαιρέαν τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους καταπάσασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡΜ. Ἀτοπον ἂν δόξειε τὸ πιθανόν. ΠΛΟΥ. Οὔκουν, ἀλλὰ δικαιότατον· τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, εὐχόμενοι ὑποδανεῖν ἐκεῖνον, ἢ τὴν χρημάτων ἀνταπόδοσιν, δεδεκόντες; ὃ δὴ πάντων ὀλεθριώτατον, ὅτι καὶ πιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως διεφθάρησαν ἔν γε τῷ φανερῷ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βελτίονα, πᾶσι προὔθηλα δύσειν ἢ ὅμως ἐπιχνῶντα, ἢν ῥᾴσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη πως ἡ κολακεία τὴν ἀνδρῶν· διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔξω ἀθάνατος, οἱ δὲ περιπίτνοντες αὐτῷ, μάτην ὀπιχανόντες. ΕΡΜ. Γελοῖα φέρεις, σαννυργεῖ ὄντως· πολλὰ καὶ κεῖνος εὖ μάλα διακωλεῖ

βιοκλεῖ αὐτοῦ καὶ ἐπελπίζῃ καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς, ἔρρῳ πολὺ μᾶλλον τοῦ νέου· οἱ δὲ ἤδη τοῦ κλῆρον ἐν σφίσι διῃρημένοι βόσκονται, ζωλωτὰ μαχαιρίαν πρὸς ἑαυτοὺς πιδέντες. ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως ἀναβησάτω· οἶδα δ' ἀπὸ μέσων ἤδη ἐλπίδων τοῦ ὀνειροπολημένα πλοῦτον ἀπολιπόντας, ἡκέτωσαν ἤδη καλοὶ κἀγαθοὶ ἀποθανούμενοι. ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μεταλλάσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοῦ καθ' ἕνα ἕκαστα· ἔπαθες οἷμαι εἰσί. ΠΛ. Καταπαῦσαι· ὁ δὲ ἀποπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις ἀποθάνοντος γλυκέος.

Διάλογος ιγ'.

Τρύφωνος καὶ Πλούτωνος.

ΤΕΡ. Τοῦτο, ὦ Πλοῦτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τοῦ δὲ κἀκεῖ τὰ ἐννενήκοντα γέροντα θάκριτον ζῆν ἔπι; ΠΛΟΥ. Δικαιότατον μὲν ἔν, ὦ Τρύφων, εἰ γε ὁ μὲν ζῆν, μηδένα ἐυχόμενος ἀποθανεῖν ἤθελε φίλων· σὺ δὲ, ὡς ἐμὰ πάντα τοῦ χρόνου ἐπεβάλλετο ἀπῶν, ἀπεμίσεις τοῦ κλήρου. ΤΕΡ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, ἀφαιρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. Καινὰ, ὦ Τρύφων, νομοθετεῖς, τοῦ μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον ἀποθνήσκειν· τὸ δ' ἄλλως μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτῶμαι τὴν διατάξεως· ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἔξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν·

αὐτόν· ἀναστρέφεται δ' μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲ
τ' ὑπάγωγον, ὀδόντας τρεῖς ἐπ λοιπὸς ἔχοντα,
μόνος ὁρῶντα, οἰκέταις τετρᾶσιν ὄπικε-
κυφότα, κορύζης μὲ τὴν ῥῖνα, λήμης δ' τοὺ
ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ὐδὲν ἔπ ἡδὺ εἰδότα,
ἔμψυχόν πνα πάφον ὑπὸ τῆς νέων κατα-
γελώμενον· ἀποθνήσκειν δ' κελεύσας, καὶ ἐρ-
ράπισε τὰς νεανίσκως· ἄνω γὰ ποταμὸς
τοῦτό γ· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐκελῶν,
πότε καὶ τεθνήξεσθ' τῆς γερόντων ἕκας⊙,
ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεράπευον· νυνὶ δὲ
τὸ τ' παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν πολλά-
κις ἐκφέρει. ΠΛΟΤ. Ταῦτα μέν, ὦ Τερ-
ψίων, πολὺ σωφρονέστερα ἦν, ἢ ὡς σοι δο-
κεῖ· καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀπ-
χαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῆς γερόντων εὐπορι-
εἶτε, φέροντες αὐτοῦ; τοιγαροῦν γέλωτα
ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυπόμενοι, τὸ
καὶ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιον γίνε⊙· ὅσῳ
γὰ ὑμεῖς ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπα-
σιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῆς· καινῶ
γάρ πνα ταύτῃ τέχνῃ ὠφεληκατε, χαρι-
ὢν καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἄ-
τεκνοι εἶεν· οἱ δὲ ἔντεκνοι, ὑμῶν ἀνέρασται·
καίτοι πολλοὶ ἤδη τῆς ἐρωμένων σωθέντες
ὑμῶν τ' πανουργίαν τ' ἔρωτ⊙, ἣν καὶ τύ-
χωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττον-
ται ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν· εἶτα δι'
ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲ οἱ πά-
λαι δορυφορήσαντες, ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύ-
σις, ὥσπερ δεῖ δίκαιον, κρατῆσι πάντων· οἱ
δὲ, ὑπωφρίσι τοὺ ὀδόντας, ἀπομυγέν-
τες. ΤΕΡΨΙΩΝ. Ἀληθῆ ταῦτα φῆς·
ἐμοῦ γοῦν Θόκριτ⊙ πόσα κατέφαγον, ἀεὶ
τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσοίμι,
ὑπεστέων, καὶ μύχθον π, καθάπερ ἐξ

ὧν-

ὡς νεοπλὸς ἀτελὴς ὑποχρόζων, ὡς ἔγωγε ἄσον αὐτίκα οἰόμενος ὀπιβήσειν αὐτὸν τ σοφοῦ, ἔπεμπόν τ πολλὰ, ὡς μὴ ὑφβάλλοιντό με οἱ ἀντερασαὶ τῇ μεγαλοδορεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων, ἀγρυπνος ἐκείμλν, ἀειθλῦν ἔκασα, καὶ διατάττων· ταῦτα γὲν μοι καὶ τὸ ἀποθανεῖν αἶπα μεγάλη, ἀγρυπνία, καὶ φροντίδες· ὁ ἢ τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν, ἐφεσήκη δαπεμλῷ φορίλω ὀπιγελῶν. ΠΛΟΥ. Εὖγε, ὦ Θόκριτε, ζώης ὀπιμήκιστον, πλυσίλ ἅμα, καὶ σὺ ποιήτων καταγελῶν, μὴ ἢ φοβτιεῖν γε σὺ ὑποδάνοις, ἢ φερπέμψεις πάντας τοὺ κόλακας. ΤΕΡ. Τοῦτο μὲ, ὦ Πλόυτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης φοβεθνήξεῖ Θόκριτε. ΠΛΟΥ. Θαῤῥῇ, ὦ Τρῳῶν· καὶ Φειδων γὲ, καὶ Μελανθο, καὶ ὅλως ἅπαντες φοβελάσονται αὐτῦ, ὑπὸ τ αὐταῖς φροντίσιν. ΤΕΡ. Ἐπαινῶ ταῦτα· ζώης ὀπιμήκιστον, ὦ Θόκριτε.

Διάλογο ιδ΄.

Ζηνοφάντε καὶ Καλλιδημίδε.

ΖΗΝ. Σὺ ἢ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲ γὲ, ὅπ φθάσιτο ὢν Δεινίε, πλέον τῶ ἱκανῶ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγλω, οἶδα· παρῆς γὲ ὑποδηήσκοντί μοι. ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες· τὸ ἢ ἐμὸν, φθάδοξόν πε ἐγένετο· οἶδα γὲ καὶ σὺ τὸ Πτοιόδωρον τ γέροντα. ΖΗΝΟΦ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλύσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν σωόντα; ΚΑΛΛ. Ἐκεῖνον ὁυτὸν ἀεὶ ἐθεράπδον, ὑπιχνέμενος ἐπ' ἐμοὶ τὸ κληρονόμω τεθνήξαδαι, ἐπεὶ ἢ τὸ φράγμα ἐς μήκιστον

μάκιστον ἐπεγένετο, καὶ ὑφ' ἡ Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ὀπτημόν πνα ὁδὸν ὁπ' ἡ κλῆρον ἐξεδεγ· ωριάμην δ' φάρμακον, ἀνέπειϲα ἡ οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιϲα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήϲῃ πιεῖν, (πιεῖ δ' ὀπεικῶς) ζωρότερον ἐμβάλοντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ὁπόδοναι ἀπῶ· εἰ δ' τοῦτο ποιήϲει, ἐλεύθερον ἐπωμοϲάμην ἀφήϲειν αὐτόν. ΖΗΝ. Τί ἦν ἐγένετο; πάνυ γάρ π ωροϲδόκητον ἐρεῖν ἔοικας. ΚΑΛ. Ἐπεὶ πίνων λεϲάμενοι ἔκομεν, δύο ἤδη ὁ μεϲαύϲκ· κύλικας ἑτοίμους ἔχων, ἡ μὲ τῷ Πτοιοδώρῳ, ἡ ἔχηϲ τὸ φάρμακον, ἡ δ' ἑτέραν ἐμοί, ϲφαλεὶς ἀκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲ τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δ' τὸ ἀφαρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲ ἔπιεν, ἐγὼ δ' αὐτίκα μάλα ἀναϲάϲ ἰω ἐκείνῳ, ὑποβολιμαῖ· ἀντ' ἐκείνε νεκρός· π τοῦτο γελᾷϲ, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὰ ἀκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ὀπτηλᾷν. ΖΗΝ. Ἀϲεῖα γὰ, ὦ Καμιδημίδη, πέπονθας· ὁ γέρων δ', τί ωρὸϲ ταῦτα; ΚΑΛ. Πρῶτον μὲ ὑπεταράχθη ωρὸϲ τὸ αἰφνίδιον· εἶτα ϲωτὴϲ οἶμαι π γεγωνηκόν, ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά γε ὁ οἰνοχόϲ εἰρηκώϲ. ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' ἐδέ σε ἡ ὀπτημον ἐχθὲ βαπέδ· ἦκε γὰ ἂν ϲοι διὰ τ λεωφόρε ἀϲφοδέϲτερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βεκιδύτερ· ἰῶ.

Διάλογ·

Διάλογος ιε'.

Κυήμωνος καὶ Δαμοίππου.

ΚΝΗ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ παροιμίας, Ὁ νεκρὸς τὸν λέοντα. ΔΑ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. Πῶς δ' οὐ, πῶ ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκέσιος καταλέλοιπα, κατασοφισθεὶς ὁ ἀθλιος, ὃς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τἀμά, φροντιστήν. ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον ὡς ἀποθανούμενον· καὶ ἐκεῖνος οὐκ ἀπαδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο· ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, δεῖξαι διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐν αἷς ὁμοίνυμος κατελέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ προάξειε. ΔΑΜ. Τί δῆτα δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν δὴ αὐτὸς ἐνέγραψε τῇ ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, καὶ τέγνης μοι ὀπωσοῦν, καὶ νυνὶ Ἑρμόλαος ἔχει τἀμά, ὥσπερ τις λάβρακα, καὶ τὸ ἄγκιστρον (1) τῷ δελέατι συγκατάπασας. ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα, ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ σωτέθεικας. ΚΝΗ. Ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

Διάλογος ις'.

Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΧΑΡ. Ἀκούσατε ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα· μικρὸν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ

τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑποσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά· καὶ ἢν σφαπῇ ὅλη θάτερα, οἰχήσεται ἀφεψαπέν· ὑμεῖς δὲ, τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ὀπφερόμενοι ἔχας☉· ἢν ἓν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε, καὶ μάλιστα ὁπόταν νεῖν οὐκ ὀπίσω δε. ΝΕΚΡΟΙ. Πῶς ἂν ποιήσαιμεν; ΧΑΡΩΝ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω· Γυμνὸς ὀπιβαίνειν χρὴ, τὰ ἀφεπὰ ταῦτα πάντα ὅλη τῆς πίθου☉ καταλιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο τὸ πορθμεῖον σοι ἕν, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα ἀφεδέχεσθαι αὐτῷ, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών· ἀφεὶ δ' τινὰ ὑπιβάθεραν ἐσῶς, διαγίνωσκεν αὐτὸς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνὸς ὀπιβαίνειν ἀναγκάζων. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· καὶ ὕστοσι πίς ὁ πρῶτος ἔστι; ΜΕΝΙΠ. Μένιππ☉ ἔγωγε· ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πίθος μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τινὰ λίμνην ὑπορρίφθη· τὸν τείβωνα δὲ ἐν ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡΜ. Ἐμβαινε, ὦ Μένιππε, ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τινὰ πρεσβείαν ἔχε ἀφεὶ τ' κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλῆ, ὡς ὀπισκοπῇς ἅπαντας· ὁ χαλὸς δ' ὕτ☉, πίς ἔστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρας☉, ἕ τὸ φίλημα διάλαγτον ἦν. ΕΡΜ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλ☉, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τινὰ κόμην τινὰ βαθεῖαν, καὶ τὸ ὀπὶ τοῦ παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον· ἔχει καλῶς, ἔυζων☉ εἶ, ὀπίβαινε ἤδη· ὁ δ' τινὰ πορφυρίδα ὕτοσι, καὶ τὸ διάδημα, ὁ γλαυκὸς, πίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ. Λάμπχ☉, Γελώων τύραννο☉.

ΕΡΜ.

Ἑ Ρ. Τί, ἦν ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρῃ;
ΛΑ. Τί ἦν ἐχεῖν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν
τύραννον ἄνδρα; Ἑ Ρ. Τύραννον μὲ ὠδαμῶς,
νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθες ταῦτα. ΛΑ. Ἰδοὺ
σοι ὁ πλοῦτ☉ ἀπέρριπται. Ἑ Ρ. Καὶ τὸ τύφον
ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν· βα-
ρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον, σωρευμπεσόντα. ΛΑ.
Οὐκοῦν, ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ
τὴν ἐφεδρείδα. Ἑ Ρ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
ἄφες. ΛΑ. Εἶεν· τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα,
ὡς ὁρᾷς. Ἑ Ρ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἀνοιαν,
καὶ τὸ ὕβρειν, καὶ τὸ ὀργίλον· καὶ ταῦτα ἄφες.
ΛΑΜ. Ἰδοὺ σοι· φίλος εἰμί. Ἑ Ρ. Ἐμ-
βαινε ἤδη· σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκ☉,
τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.
Ἑ Ρ. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν
τῇ παλαίστρᾳ ἰδών. ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Ἑρμῆ·
ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα. Ἑ Ρ. Οὐ
γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβε-
βλημένον, ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ κατα-
δύσεις τὸ σκάφ☉, τὸν ἕτερον πόδα ὑπολιπὼν
μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον,
καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. Ἰδοὺ σοι γυμνὸς,
ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσι☉ τοῖς ἄλ-
λοις νεκροῖς. Ἑ Ρ. Οὕτως ἄμεινον ἀδαφῆ
ἦν, ὥστε ἔμβαινε· καὶ σὺ δὲ τὸ πλοῦτον ἀποθέ-
μενο☉, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαγειρίαν δὲ παρα-
πέμψ, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ ἐνταφια κόμι-
ζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα, κα-
τάλιπε δὲ καὶ γῆν☉, καὶ δόξαν, καὶ εἴποτέ
σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐδοκίμου ἀγωνοθέτου, καὶ
τὰς τῶν ἀνδριάντων ὑπογραφὰς, μηδὲ
ὅπ μέγαν τάφον ὅτι σοι ἔχωσαν, λέγε· βα-
ρυοῦσι γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύοντα. ΚΡΑ.
Οὐκ ἐκὼν μέν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; Ἑ Ρ. Βαβαὶ, σὺ δὲ ὁ ἔνοπλ☉, τί
βάλλῃ;

βέλῃ; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; ΚΡΑ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἡ εἰσῆλθον, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου δὲ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει· ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ χήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ὀπὸ τῆς φρονήσεως, τίς ὤν, ὁ τί βαθὺ πώγωνα καθείμενος; ΜΕΝ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός. ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον, ὄψει καὶ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. Κατάθου σὺ τὸ χῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταῦτα πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσων μὲ τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσων δὲ ἀμαθείαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαιρεύδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ μεταμοπονίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία, καὶ χρυσίον γε τυπᾷ, καὶ ἡδυπάθειαν ἥν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· ἃ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά· καὶ τὸ φεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὴν τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων· ὡς εἰγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπειδὴ οὕτω κελεύεις. ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθοῦ, ὦ Ἑρμῆ, βαρύ τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε μνῶν τρίχες εἰσὶ τὰ λάχιστον. ΕΡ. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. Καὶ πῶς ὁ ἀποκείρων ἔσαι; ΕΡ. Μένιππον ἕτοιμοι, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ὁπόσον τῇ ἀναβάθρᾳ χρήσιμόν. ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ φρίονά μοι ἀνάθου· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ΕΡ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός. ΜΕΝ. Εὖγε· ἀνθρωπινώτερον

σπωώτερον δὲ νυῦ ἀναπέφηνας, ἀποθέμενο☉ αὐτῆ τὴν κινάδεφαν· βάλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τὴν ὀφρύων; ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὸ τὸ μέτωπον δὲ καὶ ταῦτας ἐπῆρχεν, ὡς αἰδῆ ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν· τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' ἐν. ΜΕΝ. Ἐν ἔτ' τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Κολακίαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σύ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἁπλοῦν, καὶ τὸ γηναῖον, καὶ τ' γέλωτα· μόνο☉ γὰρ τῶν ἄλλων γελᾷς; ΕΡΜ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφα γὰρ, καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τ' καταπλεῦν χρήσιμα· καὶ ὁ ῥήτωρ ὃ σὺ, ἀπόθου τὴν ῥημάτων τ' τοσαύτην ἀπειροκαλογίαν, καὶ ἀνεπιθέτους, καὶ παρεισούσας, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμὸς, καὶ τ' ἄλλα βάρη τῆς λόγων. ΡΗ. Εἶεν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. ΕΡΜ. Εὖ ἔχει· ὡς τε λύε τὰ ὑπόγεια τὴν ὑποβάθραν ἀνελώμενος· τὸ ἀγκύλιον ἀναπάθω· πέτασον τὸ ἱστίον· εὐθύνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν· τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφο☉ σὺ, ὁ ἁρπάσας τὸν πώγωνα δεδηωμένο☉; ΦΙΛΟ. Ὅπ, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. Ψεύδεται, ἀλλὰ δὲ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΜΕΝ. Ὅπ μηκέτ' δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ὀξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας, πρείσιον ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα καὶ ἕωθεν ὀξαπατῶν τὸν νέκυς ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήψεται, ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ γὰ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθη ἀποθανών; ΜΕΝ. Πῶς,

ὃς

ὃς ἔπαθσα ὅτι τὸν θάνατον, καλέσαντος μυδενός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ὁ χρυσῆ τις ἀκόης, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. Ναὶ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἀφ' ἑνός γε χώρου, ἀλλ' οἱ μὲ ἐς τὴ ἐκκλησίαν σωελθόντες, ἅπαντες ὁμοῦ γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμπίχῳ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ ἀπῶ σωέχει τοὺς γωναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλει ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸ ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι, ὅτι ταφίους λόγους διεξιόντα ὅτι Κράτωνι τούτῳ· καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασία μήτης κωκύσα, ἐξάρχει τῶν θρήνων σὺν γυναιξὶν ὅτι τῷ Δαμασία· σὲ δὲ ὁρῶ, ὦ Μένιππε, δακρύει καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος. ΜΗΝ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἀκόσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτρὸν ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κορράκων τυπτομένων τοῖς τάφοις, ὁπότ' ἂν σωελθόντες θάπτωσί με. ΕΡΜ. Γενναῖος εἶ, ὦ Μένιππε· ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλάκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἅπτε πρὸς τὸ δικαστήριον, ἐυθείαν ἐκείνων προϊόντες· ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμὸς, ἄλλως μεθελκυσόμεθα. ΜΕΝ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς· τί ἂν ἔτι καὶ μέλλετε; δικασθῆναι δεήσει, καὶ τὰς καταδίκας φασὶν ἔνιοι βαρείας, ξυχὸς, καὶ γύπας, καὶ λίθους, δεινὰ πάσχοντι δὲ ὁ ἐκάστε βίος.

Διάλογος ιζ.

Κράτης καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. Μοίραν τὸν πλούσιον, ἐλίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθε, τὸν τὰς πολλὰς

ὀλκάδας ἔχοντα, ἃς αἱ ἐψιὸς Αἰσέας, πλέσι καὶ αὐτὸς ὤν; τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθῃ ὀπλέγειν, ἢ μὰ ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κέρτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡΑ. Τῶ κλήρω ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο. Αἰσέαν μὲν ὁ Μοίριχος εἰ πεθαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεὶς τ' ἑαυτῦ πάντων. Μοίριχον δ' ὁ Αἰσέας, εἰ πεθαπέλθοι αὐτῦ, ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο· οἱ δ' ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑποβεβομβυμένοι τὴν κολακείαν· καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῆς ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῆς ὀνειράτων, ὡς γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἅρπ μὲν Αἰσέα παρεῖχε τὸ κράτος, ἅρπ δὲ Μοιρίχῳ· καὶ τὰ τάλαντα, ποτὲ μὲν ὅπ τῶτον, νυῦ δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε. ΔΙΟΓ. Τί δὲν πέρας ἐγένετο, ὦ Κέρτης; ἀκῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. Ἄμφω τεθνᾶσιν ὀπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κληρονόμοι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θερσυκλέα πεπλεῦσον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ἀδελφὲ πόποτε πεφυκότας· διαπλέοντες γὰρ ὑπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸ πόρον πλαγίῳ πεπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνέτρεψαν. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν· ἡμεῖς δ', ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, ἀδελφὸν τοιῦτο ἐνενοῦμεν πρὸς ἀλλήλων· ὥστε πώποτε ἐυξάμην Ἀνπαδένῃ ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τ' βακτηρίας αὐτῦ (εἶχεν γὰρ πάνυ καρτερὸν ὑπὸ κοτίνου ποιησάμενος) ὥστε οἶμαι σὺ, ὦ Κέρτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τ' πῖδον, καὶ τ' πέρην, χοίνικας δύο θερμῶν ἔχουσαν. ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γάρ μοι τύτων ἔδει, ἀλλ' ἀδελφέ σοι, ὦ Διόγνητε· ἃ γὰρ ἐκείνῳ, σύ τ' Ἀνπαδένης ἐκληρονόμησας, κἀγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμ-

σεμνότερα τ̃ Πρσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. Σοφίαν, αὐταρκείαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία μέμνημαι· τῦτον διαδεξάμενος τ̃ πλῦτον παρ' Ἀνπατέρες, καί σοι ἔπ πλείω καταλιπών. ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλησ τ̃ τοιύτων κτημάτων, κ̀ ὐδεὶς ἐπεμέλησεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν πεσδοκῶν, ἐς ὃ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟΓ. Εἰκότως· ὃ γὰ εἶχον ἔνθα δέξαντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῖ διερρυηκότες ὑπὸ πλυτῆς, καθάπ τὰ σαθρὰ τ̃ βαναύσων· ὥστε εἴποτε κ̀ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὸν ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ᾄξέπτην ὐθύς, κ̀ διέῤῥει, τ̃ πυθμένος σέγειν ὐ δυναμένε. ὅθ' τι πάχυσιν αἱ τ̃ Δαναΐδ αἱ παρθένοι, ἐς τ̀ τετρυπημένον πίθον ἐπαντλῆσαι· τὸ δ' χρυσίον, ὀδῶσι, κ̀ ὄνυξι, κ̀ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. Οὐκεν ἡμεῖς μ̀ ἔξομεν κἀνταῦθα τ̀ πλῦτον· οἱ δ' ὀβολὸν ἤξεσι κομίζοντες, κ̀ τῦτον ἄχρι τ̃ πορθμέως.

Διάλογ ιή.

Ἀλεξάνδρῳ, Ἀννίβᾳ, Μίνῳ, κ̀ Σκιπίων.

ΑΛΕΞ. Ἐμὲ δεῖ πεσκεκρῖθαί σε, ὦ λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝΝΙΒ. Οὔμκ ων, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛΕΞ. Οὐκῦν· ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ; ΑΛΕΞ. Οὗτος μ̀, Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, ἐγὼ δ', Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππ. ΜΙΝ. Νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ κα τεῖ πίν ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. Περὶ πεσεδείας φησὶ γὰ σῦτ ἀμείνων γε-

ὑμῶν στρατηγὸς ἐμοῦ· ἐγὼ γὰρ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τότε μόνον, ἀλλὰ πάντων χρόνων τῶν πρὸ ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερον εἰπάτω· σὺ γὰρ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε. ANNIB. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνήμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνὴν ἔξεμαθον, ὥστε καὶ ταύτῃ πλέον οὐδὲν ἐνέγκασθαί μοι· φημὶ γὰρ τότε μάλιστα ἐπαινεῖν ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἔξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ὅτι μέγα προσεχώρησαν, δι' αὐτῶν σωζόμενοι καὶ προσδοκώμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγων ἔξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχὸν ὢν τοῦ ἀδελφοῦ, μείζων ἠξιώθην, ἄρχειν κρινθείς· καὶ τοὺς μὲν Κελτιβήρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν ἐπὶ τῷ Πυρηναίῳ, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπέβαλον, τὰ πρὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ μέχρι τῶν πρὸς τῷ Ὠκεανῷ πόλεων ἦλθον, καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἐκόμισαν, καὶ τοὺς ποταμοὺς χρυσῶσαι νεκροῖς· καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην; ὅτε Θεὸς ἐνομοθετούμην, ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς σωφρονεστάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος, ὑπὲρ Μήδων καὶ Ἀρμενίων καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πολὺν διώκειν πρὸς, καὶ τῶν τολμησάντων ἀντιδιδόντας ἐνδὺς τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ, παρελθὼν ἀρχὴν ἀπαλαβών, πύξησε, καὶ ἀπολαβὼν ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τύχῃ ὁρμῇ· ἐπεὶ δ' ἓν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰασῷ καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν,

ἅπασαι

ἀποσὰς τῆ παρῳῶν, περσκωπτῶν ἠξίω, καὶ
δίαιταν τῳ Μηδικῳ μετεδιήτησεν ἑαυτὸν,
καὶ ἐμιαφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τὸν φίλιππ καὶ
συνελάμβανεν ὅτι θανάτῳ· ἐγὼ δ' ἤρξα ὑβρί-
σεως τῆς παρὰ ἐμοῦ, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, 5
τῆ πολεμίων μεγάλῳ σόλῳ ὅπλα δεάντων
τ Λιβύης, ταχέως ὑπήκοα, καὶ ἰδιώτῳ
ἐμαυτὸν παρέχον· καὶ καταδικασθεὶς, ἤνεγκα
συγνωμόνως τὸ πρᾶγμα· καὶ ταῦτ' ἔπραξα,
βάρβαρ ὢν, καὶ ἀπαίδευτ παιδείας τ 10
Ἑλληνικῆς· καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὡσπερ ἰδιῶ-
ἐρράψῳδων, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλει πῳ σοφι-
σῆ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φυσει ἀγαθῇ
χρησάμενος· ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάν-
δρῳ ἀμείνων φημὶ εἶ· εἰ δ' ἔστι καλλίαν 15
ὑποσὶ, διότι διαδήματι τῳ κεφαλῳ διε-
δέδετο, Μακεδόσι μὲ ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ,
ἃ μὲν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γυ-
ναικὸς, καὶ σρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ
πλέον ἢ ὦν τῇ τύχῃ κεχρημένῳ. MIN. Ὁ 20
μὲ εἰρηκεν ὐκ ἀχρυνῆ τὸν λόγον, ὐδ' ὡς Λί-
βυσι εἰκὸς ἦν ὑπ' αὐτῆ· σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξαν-
δρε, πρὸς ταῦτα φῄς; Α Λ. Ἐχέλῳ μὲ,
ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα ὕτω θρασύ·
ἱκανὴ γὰ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷ μὲ ἐγὼ 25
βασιλὰς, οἷ δὲ ὅσ λησὴς ἐχθίστο· ὅμως
δ' ὅσα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῆ διήνεγκα· ὃς νέ
ὢν ἔτι, παφελθὼν ὅτι τὰ πράγματα, καὶ τ
ἀρχὴν τεταραγμένην κατέχον, καὶ τοὺ φονέας
τ πατρὸς μετελθὼν καταφοβήσας τ Ἑλλάδα 30
τῇ Θηβαίων ἀπωλεία, σρατηγὸς ὑπ' αὐτῆ
χειροτονηθεὶς· καὶ ὐκ ἠξίωσα τ Μακεδόνων ἀρχὴν
πρεῖπον, ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέ-
λιπεν, ἀλλὰ πᾶς ὁπνοήσας τ γνῶ, καὶ δεινὸν
ἡγησάμενος, εἰ μὴ πάντων κρατήσαιμι· ὀλίγως 35

ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος, ἦλθον ὅπῃ Ἰασὼν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυειάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ὅπῃ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα· φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς, μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπλεξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῆς, διαπλεῦσαι· καὶ ταῦτα ὑπ' ἔσπασον αὐτοὺς στρατευσαμένων, καὶ πεζομαχούντων ἀξίως· καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὴν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς· καὶ τοὺ ἐλέφαντας αὐτῆς εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας ὑπ', οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Ταναΐν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺ φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην· εἰ δὲ καὶ Θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, διὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ· τὸ δ' ἦν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλέων ἀπέθανον· ἔστι δ' ὃν φυγῇ ὧν διὰ Πρωσίαν τὴν Βιθυνῶν, καθάπερ ἄξιον ἦν, παμπρόπαντον καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γοῦν ἐκράτησε τῆς Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν· ὅτι οὐκ ἰαμβεῖα, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις· νόμιμον δ', ἢ πρέσφανες, ἔδεν· ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν ψυχρολουσίαν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίρας σιωνῶν, καὶ τοὺ τῶν πολέμων καιροὺς ὁ θαυμασιώτατος καθηδυπαθῶν, ἐγὼ δ', εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐπαίρεια δόξας, ὅπῃ τὴν ἔως μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα; Ἰταλίαν ἀναμωτὶ λαβὼν καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος· ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἐδόκει μοι ἐκεῖνα, ὑποπίπτοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα εἰρηκα· σὺ δ', ὦ Μίνως,

ὦ Μίνως, δίκαιε· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. ΣΚΙ. Μὴ θορυβήσῃς, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. MIN. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. MIN. Τί δὲ καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἀλεξάνδρου μὲ ἤκουσον εἶναι, τοῦ Ἀμμίβα ἀμείνονος· ὃς ἐδιώξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀπράκτως· πῶς δὲ καὶ ἀμείχωτος ἦν, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶτο, ὦ θεὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, θαρραλέως ἀξιῶ, MIN. Νὴ Δί' εὐγνώμονα φῂς, ὦ Σκιπίων· ὥστε θαρρῶν μὲ κεκρίθω Ἀλέξανδρῳ, μετ' αὐτὸν ὢν σύ· εἶτα εἰ δοκεῖ, τρίτῳ Ἀννίβᾳ, ὃν δὴ καὶ συναφεστηκότα ὁρῶ.

Διάλογος ιθ'.

Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.

ΔΙΟΓ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τεθνηκὰς ὥσπερ ἡμεῖς ἄνθρωποι; ΑΛΕΞ. Ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· ὃ θαρραλέον ἦν, εἰ ἄνθρωπος ὤν, ἀπέθανον. ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ Φιλίππου ἆρα ἦσθα; ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδή· ὃ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ αἱ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητέρος σε ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο, δρᾴκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα ὕστερον σε τυχθῆναι τοῦ δὲ Φίλιππον ἐξαπατᾶσθαι οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ΑΛ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ· νυνὶ δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς ἦτε ἡ μήτηρ, ἦτε οἱ τοῦ Ἄμμωνος προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἀχθήσεταί σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ παρόντα·

ἐγκύετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπιπτον, θεὸν εἶναι σε νομίζοντες· ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; Α. Λ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες; ἃ γὰρ ἔφθασα ὑπισχνεῖσθαί τι περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Πρᾴγκλα τῷ δακτύλιον ἐπέδωκα· τί μοι καὶ λαλεῖς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε θαυμάσιον τὴν ἀρχὴν κολακεύοντας, καὶ θεοὺς αὐτὸν ἑαυτῶν αἱρουμένους, καὶ σεβασμιώτερον ὑπὸ τῶν Βαρβάρων· ἔνιοι γὰρ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιδόντες, καὶ νεὼς οἰκοδομουμένους, καὶ θύοντας ὡς δρῴκοντος ἤδη· ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; Α. Λ. Ἐπὶ Βαβυλῶνι κεῖμαι τείτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ σωματοφύλαξ, ἣν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῆς δορυβῶν τῶν ἐν ποσὶν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με, θάψειν ἐκεῖ, ὡς ἡμίμυλον εἶναι τὴν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν σὲ ἔτι μαραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄμμωνα, ἢ Ὀσιριν ἡμῖν; ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θεοτοπρεπέστατε, μὴ ἐλπίσῃς· ἃ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τὴν ἀπαξ διαπλεύσαντων τὸν λίμνην, καὶ εἰς τὸ εἴσω τὸν σωμάτων παρελθόντων· ἃ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, ἀλλ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος· ἐκεῖνα γὰρ ἥδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅτι εὐδαιμονίαν ὑπὸ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν, πορφύραν, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ πλοῦν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ὀθόνιον τοῦτο ἐλαύνοντα, διαδήματος ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν περιειδὰ ἐμπεπορπημένον· ἢ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; πῶς δακρύεις, ὦ μάταιε, εἰ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε, μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ ὧδε

πῆς

τὴ πύξιδος; ΑΛ. Σοφὸς, ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ὑπηρετικώτατος ὢν, ἐμὲ μόνον ἔασεν τὰ Ἀριστοτέλυς εἰδέναι, ὅσα μὴ ἤθελε παρ' ἐμοῦ, οἷα ἦ ἐπέστελλεν· ὡς ἦ κατεχρῆτό μοι τῇ σοφιστικῇ παιδείᾳ φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν ἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸ πλῆθος· καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων· γόης, ὦ Διόνυσες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης· πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τὸ σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ὅτι μεγίστοις ἀγαθοῖς, εἰ κατηειθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' εἶδες ὁ σέφσεις; ἄκος γάρ σοι τὸ λύπης ἐπιθήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἑλλέβορος ὁ φύεις, σὺ ἦ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὑπαπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις· ὅτω γὰρ ἂν παύσῃ ὅτι τοῖς Ἀριστοτέλυς ἀγαθοῖς ἀνιώμενος· καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλισθένη, καὶ ἄλλυς πολλοὺς ὅτι σε ὠρυβύτας, ὡς διαπράσαιντο, καὶ ἀμύναντό σε ὧν ἔδρασας αὐτούς· ὥστε τοὺς ἑτέρους σὺ ταύτῃ βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

Διάλογος κ'.

Ἀλεξάνδρυ καὶ Φιλίππυ.

ΦΙΛ. Νὴ μὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο· μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶ· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνός γε ὤν. ΑΛ. Οὐδ' αὐτὸς ἐγνόουν ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι, τὸ παρέχειν

σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τ̃ πρεσφητῶν;
ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔπ ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῶ μάχεσθ. ὥστε ῥᾴδιον ἐκρατῆσαι αὐτ̃. ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε αἰχμαλώτων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ σωπνέχθης, τοξεία, καὶ πελτάεια, καὶ γέρρα οἰσύϊνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, καὶ τὸ Θεσσαλικὸν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν· ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριούς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσαντας, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δ', καὶ Πρσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνδρώπων, καὶ ἀβρῶν, οὐκ οἶδα ὡς πρὸς σοὶ μύειοι μὴ Κλεάρχ ἀνελδόντες ἐκρήτης, ἀλλ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ φεύγ ἢ τοξεύμασι βληκεῖσας, φυγόντων; ΑΛΕΞ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ ἐυκαταφρόνητόν τ ἔργον· καὶ ὅμως ἀ διασήσας αὐτοὺς, ἀδὲ προσδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκρήτην αὐτῶν, ἀλλ' ὅπωρκησα πώποτε, ἢ ὑποχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τ τ̃ νικ̃ ἕνεκα, καὶ τοὺς Ἕλληνας ἦ, τοὺς μὲ ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θηβαίους ἦ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι ὃν σὺ τῷ δορατῷ διελάσας μεταξὺ δεπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε, σὺ δ' καὶ τῷ Μακεδονικῷ χλαμύδα καταβαλών, πάνυ ὥς φασι, μετενέγκυς· καὶ πέρσην ὀρθὸν ἐπίδα, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους· καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμίμ τὰ τ̃ νενικημένων· ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέγει συγκαταχλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας

ἀνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῆσαι, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑφῆραγαπῶν· ἓν ἐπήνεσα μόνον ἀκέσας, ὅτι ἀπέχθη τῷ Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς ὄσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. ΑΛΕΞ. Τὸ φιλογύνδιον ἦ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις σφῶϊν καθάλλεσθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ πρωσκεῖσθαί ποτε τὸ βασιλέα, καὶ φρονιδιωδεῖν τοῦ σώματος, ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἤκιστα συμφέρει. Θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴποτε τραυθείης, καὶ βλέπειέν σε φοράδην τὸν πολέμιον ἐπικομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα ὅτι τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἂν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἄμμων, χόης, καὶ ψεύδόμαντις ἀλέγχετο, καὶ οἱ φῶτται, κόλακες· ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῆς ἰατρῶν βοηθείας; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶσι πολλοὺς εἶναι τῶν τῶ σφαγίσαντι ἐκείνῳ ὑπηνδρομημένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ Θεοῦ ἐπιτάδλω κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ὀζωδεστότα, χἠ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον ὦ ἔφης Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς κατορθωμάτων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν. ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ, καὶ Διονύσῳ ἐναμιλλόν τιθέασί με. καί τοι τὸν Ἄμμωνα ἐκείνῳ ἐξ ἑτέρας ἐκ τῶν λαβόντα, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. Ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς ὑὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὡς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐξισάλλεις σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε,

ξανδρε, ὃς δὲ τὴν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν καὶ σωφρονῆσαι ἤδη νεώτερος ὤν;

5

Διάλογος κδ'.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

10

ANT. ΤΟΙΑ περὶ ἐμοῦ Ἀχιλλεῦ περὶ τῆς Ὀδυσσέα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου ὡς ἀγχυνῆ καὶ ἀνάξια τῶν διδασκάλων ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος· ἠκροώμην καὶ ὁπότε ἔρης βάλεσθαι ἐπάρσορος ὤν, σπουδὴν ποιεῖσθαι περὶ τοῦ ἀκλεῶς, ὡς μὴ βίοτος πολὺς εἴη μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν· ταῦτα μὲν ἂν ἀγχινῆ πάνυ φρύγα δεινὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς οὐδὲν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βαπλεύειν, ἐκὼν προεῖλε τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

ΑΧΙΛ. Ὦ παῖ Νέστορος· ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τοῦ ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσκινον ἐκεῖνο δοξάζειον προεπίμων τοῦ βίου· νυνὶ δὲ σωίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι, μετὰ νεκρῶν δ' ὁμοτιμία· καὶ ἅτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ἅτε ἡ ἰσχὺς πάρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τὴν αὐτὴν ζόφῳ ὁμοίοι, καὶ κατ' ἀδὲν ἀλλήλων διαφέροντες, καὶ ἅτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδιασί με, ἅτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν δεδραπάνασιν, ἰσηγορία δ' ἀκριβὴς,

καὶ

κ) νεκρὸς ὅμοιΘ, ἠμὴ κακὸς, ἠδὲ κ) ἐλεύθερος· ταῦτά με ἀνιᾷ, κ) ἄχθομαι, ὅτι μὴ δηλάδω ζῶν. ΑΝΤ. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας· ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, κ) μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις· ἄλλως τε, ὁρᾷς τὸν ἑταίρων ὅσοι σοὶ σὲ, ἐσμὴν οἵδε; μὴ μικρὸν ὄχλον κ) Ὀδυσσεὺς ἀφίξεσθαι πάντως. Φέρει γὰρ φιλαμυδίαν κ) ἡ κοινωνία τοῦ πράγματΘ, κ) τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, κ) τὸν Μελέαγρον, κ) ἄλλους θαυμασιους ἄνδρας, οἱ οὐκ ἂν οἶμαι δέξασθαι τὸ ἀνελθεῖν, εἴτις αὐτοῦ ἀναπέμψει δηλώσοντας ἀκλήθειαν κ) ἀβίοις ἀνθρώποις. ΑΧΙΛ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις, ἐμὲ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τοῦ πρὸ τοῦ βίου ἀνιᾷ, οἶμαι γὰρ κ) ὑμᾶς ἔκαστον· εἰ γὰρ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤ. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν· σωφρονοῦμεν γάρ, κ) φέρειν, κ) ἀνέχεσθαι, δέδοκται ἡμῖν, μὲ κ) γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔιάλογΘ κϛ'.

Μενίππ κ) Ταντάλ.

ΜΕΝ. Τί κλαίεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐγγὺς; ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους. ΜΕΝ. Οὕτως ἀργὸς εἶ ὡς μὴ ὀπικύσας πιεῖν, ἢ κ) νὴ Δί' ἀφυσήσαντΘ κοίλῃ τῇ χειρί. ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελΘ εἰ ὀπικύσαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπειδὰν προσιόντα αἴσθηται

αἴδηταί με· ἣν δέποτε καὶ ἀρύσαιμι, καὶ περισ-
ενέγκω τῷ σώματι, ἐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ
χεῖλος, καὶ διὰ τῆς δακτύλων διαῤῥυεὶς, ἐκ
οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπῃ ξηρὰ τὰ χείλη.
μν. ΜΕΝ. Τεθρυλλημένον πάσχεις, ὦ Τάνταλε,
ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δεῖ σε πεῖν; ἐ γὰρ
σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τε-
θαπται, ὅσον καὶ πεινᾶν καὶ διψᾶν ἐδύνατο·
σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψάης, ἢ πι-
νοις; ΤΑΝ. Τοῦτ' αὐτό ἡ κόλασίς ὄζι· τὸ δι-
ψᾶν με τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔχ. ΜΕΝ.
Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔτω πεδύσομαι, ἐπεὶ φὴς
τῷ δίψει κολάζεσθ· τί δ' ἂν σοι τὸ δεινὸν ἔχοι; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεὴς τοῦ ποτοῦ
ἀποθάνῃς; ἔχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μὲν τοῦτον ἀφέλοντα,
ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ.
Ὀρθῶς μὲ λέγεις· καὶ τοῦτο δ' ἂν μέρος
τῆς κατάδικης, τὸ ὀπτωμένην πεῖν, μηδὲν
δεόμενον. ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ
ὡς ἀληθῶς ποτὲ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε
Ἑλλεβόρου νὴ Δία· ὅς πε τἐναντίον τοῖς ὑπὸ
τῆς λυπηόντων κυῶν δεδηγμένοις πέπονθας·
ἔ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.
ΤΑΝ. Οὐδὲ τὸν Ἑλλέβορον, ὦ Μένιππε,
ἀναίνομαι πεῖν, ἠρέμα τό μοι μόνον. ΜΕΝ.
Θαῤῥεῖ, ὦ Τάνταλε, εὖ ἴσθι ὡς ὅτε σὺ, ὅτε
ἄλλος πίεῖ τῆς νεκρῶν· ἀδιάφορον γάρ· καί
τοι ἔ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης διψῶσι,
τὸ ὕδατος αὐτοῦ ἔχ ὑπομένοντος.

Διάλογ

Διάλογος κγ'.

Μενίππου, καὶ Αἰακοῦ.

ΜΕΝ. Πρὸς τῶν Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, φράσον μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα.
ΑΙΑΚ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέντοι σε καταλαμβάνει· ἴστοσ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα· καὶ τὴν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε, καὶ τὸν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιόν.
ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὴν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννύς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ὀπισήμους αὐτῶν.
ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος ὁ Ἰδομενεύς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.
ΜΕΝ. Βαβαὶ Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολύς, ἀμυνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα· οὗτος ὁ, ὦ Αἰακὲ, τίς ὅστις;
ΑΙΑΚ. Κυρὸς ὅστις οὗτος ὁ Κροῖσος· ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος ὁ, Ξέρξης.
ΜΕΝ. Εἶτά σε, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζυγνυύτα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῆς ὁρῶν πλεῖν ὁπλισμένους; οἷος καὶ ὁ Κροῖσός ὅστις; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης ὀπίσχεφον.
ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς, διαδρύψεις γὰρ αὐτῷ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν.
ΜΕΝ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ φοβοῦμαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.
ΑΙΑΚ. Βούλῃ δέ σοι ὀπίσω δείξω καὶ τοὺς σοφούς;
ΜΕΝ. Νὴ Δία γε.

ΑΙΑΚ.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ὅδί. ΜΕΝ. Χαῖρε, ὦ Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὃ, τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥΘ. Νὴ, καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔπ' ἀγυιᾶς ὁ μηρός σοι ὅδί; ΠΥΘ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴ πού σοι ἐδώδιμον ἢ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. Κυάμους, ὦ ἀγαθέ· ὥστε ὁ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. Δὸς μόνον, ἀλλὰ θοᾷ νεκροῖς δεῖπνα· ἔμαθον γὰρ ὡς ἥδιον ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τυράννων ἐνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὗτος ὁ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδης, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ γὰρ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. Ἄλυποι ἔτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι, καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων· ὁ γὰρ τοσοῦδε πλέως, ὥσπερ ἐγχυτρίας ἄρτος, ὁ τὸ φλυκταίνας ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ὅστις; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἠμιέφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης θαρών. ΜΕΝ. Ὦ χαλκόπους βέλπτερε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοῦ χαπῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. Μελαγχολία πίς, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπενθρέμμωσεν αὐταῖς κρηπῖσιν ἐκ ἄξιον ὄντα, πάλιν ἀλλ' ὅ δέν τε τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφαρμάδης γὰρ τεθνεώς, ὁ Σωκράτης ἦ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἀρά ὅστι; ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπερ ἐνθάδε ὅστιν. ΑΙΑΚ. Ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; ΜΕΝ. Ἅπαντες φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Καὶ μάλα· ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις; ΜΕΝ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ

καὶ τάχα σήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μᾶλλα πολλοί, τὰ δ' ἄλλα εὐήθεσιν οἶμαι, οἵῳ ἦκε παρά σοι Ἀείσιππος, καὶ Πλάτων αὐτός· ὁ μὲ ἀπτηνέων μύρε, ὁ δ' τοὺ ἐν Σικελίᾳ τυράννυς θεραπεύειν ἐμαθών. ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δ' τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ, τάχα τοιαῦτα· πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἷον δὴ ἄνδρα γεγωῶσ, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τὰληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτές· οἱ δ' εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶ). ΜΕΝ. Τίνες δ' ἔτί εἰσιν οἱ ἀεί σε; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαίδρος, καὶ ὁ τ Κλεινίας. ΜΕΝ. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα μέτει τ σεαυτὸ τέχνῃ, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τ καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἄν ἄλλο ἥδιον πρᾶττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. Μὰ Δί· ὅτι τ Κρῆσσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῷ· ἔοικα γὰρ οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκόντων. ΑΙΑΚ. Κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών· τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Ἀπὸ καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, Αἰακέ.

Διάλογος κθ'.

Μενίππος καὶ Χαρέφων.

ΜΕΝ. Ὦ Κέρβερε, συγγνώμης γάρ σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπεῖν πρὸς τ Σπυγὸς, οἵῳ ἦν ὁ Σωκράτης ὁπότε κατῆει

κατήει πρὸς ὑμᾶς εἰκὸς δέ σε δεδν ὄντα; μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ & ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθ, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲ, ὦ Μένιππε, σαντάπασιν ἐδόκει ἀπεπτῶ προσώπῳ προσέσναι, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι τ δάνατον δοκῶν & τοῦτ' ἐμοῦναι τοῖς ἔξω τ ςυμίκ ἐςῶσιν ἐθέλων· ἐπεὶ ὃ κατέκυ-λεν εἰσω τ χάσματ&, καὶ εἶδε τ ζόφον, κἀγὼ ἔπ διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ, κατέ-πασσα τῶ ποδὸς, ὥσπρ τὰ βρέφη ἐκώκυε, & τὰ ἑαυτῶ παιδία ὠδύρετο, & σαντοῖ ἐγδόε-το. ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιςὴς ὁ ἄνθρωπ& ἦν, καὶ ὑκ ἀληθῶς κατεφρόνει τῶ σεάγματ&; ΚΕΡΒ. Οὔκ ἀλλ' ἐπειδὴ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἐώρα, κατεθρασύνετο ὡς δῆθεν ὑκ ἀκων πεισόμεν&, ὅ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσων ὃ οἱ θεαταὶ· καὶ ὅλως, πρὸ πάντων γε τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῶ ςυμίκ τολμηρὸ, & ἀνδρεῖοι, τάδ' ἔνδοθεν, ἔλεγ-χος ἀκριβής. ΜΕΝ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατε-λήλυθέναι ἔοικα; ΚΕΡΒ. Μόν&, ὦ Μένιπ-πε, ἀξίως τῶ γλύκ, & Διογλύκ πρὸ σῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήκετε, μήδ' ὠθούμενοι; ἀλλ' ἐθελούσιοι ἥκοντες, οἱμώζειν φθεγγε-λαντες ἅπασιν.

Διάλογ& κέ.

Χάρων & Μενίππ.

ΧΑΡ. Πόθεν, ὦ καλέσατε, τὰ πορθμία-ΜΕΝ. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἦ-διον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδ& φημὶ ἀνδ' ὧν σε διεπορθμεύσαμεν. ΜΕΝ. Οὐκ ἂν λάβοις

λάβοις σὺ τὸ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. Εἰ μὲ καὶ ἄλλος τις, ἐκ οἶδα· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μαρέ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. Κἀγὼ τῷ ξύλῳ σε πατάξας, διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. Μάτην ἂν ἔσῃ πεπλακὼς τοσοῦτον χρόνον; ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς γάρ ἐμοί σοι ἀποδότω, ὃς με παρέδωκέ σοι. ΕΡΜ. Νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκπίνειν σοῦ νεκρῶν. ΧΑΡ. Οὐκ ἀποσήσομαί σου. ΜΕΝ. Τοῦτό γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, ἐξέμυσε· πλοῦν δή γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. Ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ· τί οὖν, ἐχέλυν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. Μόνον οὖν αὐχήσεις πεῖνα πεπλακέναι; ΜΕΝ. Οὐ πεῖνα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα καὶ τὴν κώπην ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνον τοὺς ἄλλων ὀβολούς. ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμία· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ. Οὐ γὰρ δήμιος ἄλλως γεγένησαι. ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. ΧΑΡ. Χαίρειν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ὀφλῇς τούτῳ τῷ Αἰακοῦ προσλάβῃς. ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλει ἔνι. ΧΑΡ. Δεῖξον πῦ ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμυς εἰ θέλεις, καὶ τὸν Ἐκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν χοῖρον ἤγαγες; οἷα δὲ, καὶ ἐλάθεις τὸν πυλῶνα, τὸν ὀβολοῦ ἅπαντων καταγελῶν, καὶ ὀπισκώπτων, καὶ μόνον ἄδων οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, οἷον ἄνδρα διεπορθμεύσας; ἐλεύθερον ἀκεραίως, κ' ἀδένος ἐωτῷ μέλει· ἔτος ὄζει ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ; ΜΕΝ. Ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε, δίς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

Διάλογος

Διάλογος κέ.

Διογένης καὶ Μαυσώλος.

ΔΙΟΓ. Ὦ κάρ, ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προπηδᾶσαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. Καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μου, ὦ Σινωπεύ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων καὶ νήσων δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ὑπκείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ ὕστερος ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῳ παλλίστῳ, οὐ σὺ δὲ ἴσως εὔρῃς τινὰ ῥᾳδίως· ἢ δοκῶ σοι δικαίως ὅτι τούτοις μέγα φρονεῖν; ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου. ΜΑΥΣ. Νὴ Δί' ὅτι τούτοις. ΔΙΟΓ. Ἀλλ'. ὦ καλὲ Μαύσωλε, ὅτε μὲν ἰοὺς ἔπεσι ἐκείνη, ὅτε δὲ μορφὴ πάρεστιν εἰ γοῦν τινα ἐλθόντες δικασθῶμεν συμμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνῳ ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προπηδήσεται ἐμοῦ, φαλακρὸ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπορρήγνυμεν, καὶ τὰς ῥῖνας ἀπεστομώμεθα· ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ὀπτασίαν παρέχειν, καὶ φιλοπμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄν· σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχὶ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς

σοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πεζόμενος.
ΜΑΤΣ. Ἀνόητα ἔγ μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσόπιμος ἔσαι Μαύσωλος, καὶ Διογβύης. ΔΙΟ. Οὐκ ἰσόπιμος, ὦ γυναιότατε· ὁ γὰ, Μαύσωλος μὲ γὰ οἰμώξεν, μεμνημένος τᾶ ὑπὸ γᾶς, ἐν οἷς ἐυδαιμονεῖν ᾤετο. Διογβύης δ' καταγελάσεν αὐτᾶ· καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτᾶ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τᾶ γυναικὸς, καὶ ἀδελφᾶς κατεσκαδασμένον· ὁ Διογβύης δ', τᾶ μὲ σώματος εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰ ἔμελεν αὐτῷ τότε· λόγον δὲ τοῖς ἀείσοις ἄρει αὐτᾶ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὦ Κάρων, ἀνδραποδίσασθε τᾶ σᾶ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκαδάσμον.

Διάλογος κζ'.

Νιρέως, Θερσίτυ, καὶ Μενίππυ.

ΝΙΡ. Ἰδὲ δὴ Μένιππος ὅτι δικάσει, πότερος συμορφότερός ἐστιν· εἰπὲ, ὦ Μένιππε, ὁ καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ. Τίνες δὲ καὶ ἐστε, πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰ τοῦτο εἰδέναι. ΝΙΡ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. ΜΕΝ. Πότερος ὁ Νιρεὺς καὶ πότερος ἦν ὁ Θερσίτης; ἥδεπω γὰ τοῦτο ἔμαθον· ΘΕΡ. Ἐν μὲ ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ ὀδὲν τηλικοῦτον διαφέρεις, ἠλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἁπάντων συμορφότατον πρεσβευτάν· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψελδὸς, ὀδὲν χείρων ἐφάνλω τᾷ δικασῇ· ὥρα δέ σοι, ὦ Μένιππε,

Μένιππε, ὄν τινα καὶ ἐυμορφότερον ἡγῇ. NIP. Ἐμὲ τ' Ἀγλαΐας κ) Φάεσπ, ὃς κάλλιστ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. MEN. Ἀλλ' ἐκ κ) ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλις ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲ ὁσᾶ ὅμοια, τὸ ᾧ χρανίον, ταύτη μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τ Θερσίτ κεφαλίς, ὅπ εὐθρυπτον τὸ σὸν, ἀλαπαδνὸν γὸ αὐτὸ, κ) ἐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. NIP. Καὶ μὼ ἔρ Ὄμηρον ὁποῖ ἦν, ὁπότε σωεσράτδον τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. Ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ ᾧ ἃ βλέπω, κ) νῦ ἔχεις· ἐκεῖνα ᾧ, οἳ τότε ἴσασιν. NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα ἐυμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; MEN. Οὔτε σὺ, ὔτε ἄλλ εὔμορφ· ἰσοπμία γὸ ἐν ᾅδ, κ) ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲ κ) τῦτο ἱκανόν.

Διάλογ κή.

Μενίππ κ) Χείρων.

MEN. Ἧκω, ὦ Χείρων, ὡς Θεὸς ὢν ὑπὲρ ἀθυμήσεως ἀποθανεῖν. XEI. Ἀληθῆ ταῦτ' ἥκ, ὦ Μένιππε· κ) τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνα ἔτ) δωάμ. MEN. Τίς δέ σε ἔρως τ θανάτ ἔσχεν, ἀνερώτ τοῖς πολλοῖς χρήματ; XEIP. Ἔρως πρός σε ἐκ ἀσωύετον ὄντα· ἐκ ἦν ἔπ ἡδὺ ἀπολαύειν, ἢ ἀθανασίας. MEN. Οὐκ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; XEIP. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὸ ἡδὺ, ἔγωγε ποικίλον π καὶ ἐκ ἁπλῶν ἡγῶμαι ἔτ)· ἐγὼ ᾧ ζῶν ἀεὶ, κ) ἀπολαύων τ ὁμοίων, ἡλίς, φωτὸς, πρεφῆς, αἰ ὥρ ᾧ αὐταὶ, κ) τὰ γιγνόμ ἅπαντα ἕξης ἕκασον,

ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θατέρῳ θατέρῳ, ἐπεπλήθυνε γῆν αὐτήν· ὁ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχεῖν ὅλως, τὸ τρυπνὸν ἦν. ΜΕΝ. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ᾅδου δὲ ὑπὸ πῶς φέρεις, ἀφ' ὧν προσελόμενος αὐτὰ ἦκες; ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοπολία πάνυ δημοτικὸν· καὶ τὸ πρᾶγμα ᾅδην ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶδε), ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε, ὁ δὲ διψῶν ὥσπερ ἄνω, ὅτε πεινῶν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεὴς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. ΜΕΝ. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ πεισθῇς σαυτὸν καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος πέσῃ. ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΜΕΝ. Ὅτι εἴ τι ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολῆς γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅστις οἶμαι ἀδυνατον. ΧΕΙΡ. Τί δ' ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Ὅστις, οἶμαι, καὶ φασι, σωφρονῶν ὄντα, ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτὴν ἀφόρητον οἴεσθαι.

Διάλογος κθ'.

Διογένης, Ἀντισθένης, καὶ Κράτης.

ΔΙΟΓ. Ἀνιώμενοι καὶ Κράτης βουλὴν ἀγόμεν· ὥστε τί ἂν ποιοῦμεν ἐνθυμηθέντες, ὀφλόμενοι τοὺς κατιόντας οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἔχασθαι αὐτὴν ποιεῖ; ΑΝΤ. Ἀπορῶ, ὦ Διόγνητες· καὶ γὰρ ἂν τὸ δέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας

οντας αὐτῶν ὀργῶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καπόντας, καὶ ὅτι πρᾶγμα ὠφέλιμον τῷ Ἑρμῇ, ὅμως ἀνιβαίνοντας καὶ ὑπὲρ τὰς ἀντερείδοντας ἀδὲν δέον. ΧΡΑ. Ἐγὼ γὰρ καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατῆειν ἐπὶ τοῦτο τὸ ὄδον. ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν. ΚΡΑ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δὲ ὀπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ Ὀρσίππης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν ἕν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν ἀφ' ἁρμάτων Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα οἶμαι βαδίζων, ἕστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν τοῖν χερσῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτὸν ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς ἐλευθερὰς χωρία, πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη· καὶ νὴ Δι' ἐκ ἄσημον τὸ ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν, ἦκτο, καὶ ἡμαυάκτῃ πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίει τὸ ἵππον αὐτῷ παρασχεθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ σωτεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέρους διαπαφέντες ὑπὸ θρασκὸς πνὸς πελτασῶν, ἐν τῇ ὁδῷ τῷ Ἀφίξῃ πρὸς τὸ Καππαδόκιον συμπλοκῇ· ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προῦπεξορμήσας· ὑποστὰς δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑπεδύς, ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκην κοντόν, ὃς ὑποθεὶς πολὺ σάρισαν, αὐτὸν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝΤ. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. Ῥᾴδιον, ὦ Ἀντίδενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπηχύ τινα

πνα κόντον προσβεβλημένον· ὁ Θρᾷξ ἢ ἐπεὶ
δὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρύσατο τὴν προσβολὴν, καὶ
παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας,
δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ πιέζω-
σκε τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ
σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείροντα· διαλαμπὴς
δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸ βαθῶνα διαμπάξ, ἄχρις
ὑπὸ τὴν πυγμήν· ὁρᾷς οἷ' ἂν ἐγένετο, εἰ μὴ ἀν-
δρεῖος, ἀλλὰ τὸν ἵππον μᾶλλον τὸ ἔργον· ἠ-
γανάκτει δ' ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις,
καὶ ἠξίει ἵππους καπέναι· ὁ δέ γε Ὀρσίτης ὁ
ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὸ πόδε, καὶ ὀλί-
ζασθαι χαμαὶ, ἂν μὴ ὅπως βαδίζειν ἐδυνάτο·
πάσχει δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν
ὀπίσω τὸν ἵππον· ὥσπερ οἱ ὀπὸ τῶν ἀκανθῶν
ἀποβαίνοντες ἀκροποδητὶ, μόλις βαδίζουσιν.
ὥστε ἐπεὶ καταβὰς ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ ὁ δε-
μιὰ μηχανῇ ἀνίσασα ἤθελεν, ὁ Θέλπις ὁ Ἑρ-
μῆς ἀφῆκεν αὐτὸν, ἐκόμισεν ἄχει πρὸς τὸ
πορθμεῖον, ἐγὼ ἢ ἐγέλων. ΑΝΤ. Καὶγὼ ἢ
ὅτε κατῆειν, δὴ ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις,
ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν
ὅπη τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς
ἂν ὅπτησδέπως πλεύσαιμι· πρὸς τ' πλοῦν ἢ, οἱ
μὲ ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυπίων, ἐγὼ ἢ μάλα
ἑτερόμοιον ἐν αὐτοῖς. ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ
Κρᾶτες, καὶ Ἀντίδοτες, τοιάδων ἐτύχετε ξυνο-
δοιπόρων· ἐμοὶ ἢ Βλεψίας τε ὁ Δανειστὴς, ὁ ἐκ
Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀχαρνεὺς, ξεναγὸς ὤν,
καὶ Δάμις ὁ πλόσιος ἐκ Κοίλης, συγκατῆε-
σαν· ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τῶν παιδὸς ἐκ φαρμάκων
ἀποθανών· ὁ ἢ Λάμπις δ' ἔρωτα Μυρτίης τῆς
ἑταίρας, ἀποσφάξας ἑαυτὸν· ὁ ἢ Βλεψίας
λιμῷ ἀθλίως ἐλέγετο ἀπεσχληκέναι, καὶ
ἐδήλου ὡχρὸς ἐς τὴν βολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ
ἀκριβέστατον φαινόμενος· ἐγὼ δὲ καὶ τῶν εἰδώς,

ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὴν ὀργὴν, ὡς ἄδικα μέν τοι ἔπαθες, ἔφη, ὦ ἄνερ, ὃς πάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ πευσῶν αὐτὸς ἐνενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτρασι ὀβολοῖς παρεῖχες· σὺ δ', ὦ Ἀχαρνεύ, (ἔστι γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατηγάπα τὴν Μυρτίν,) τί αἰτᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ ὅς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου περὶ σοῦ ἄλλων· ὧν δὲ συχνὸν παιδισκαείου, καὶ δακρύων ὀπτλάτων καὶ στεναγμῶν, ἐάλως ὁ γυναῖος· ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτὸν καταγόρευε, φθάσας πολλοὺς τοὺς ἄνοιαν, ὅπερ χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων· πολλοὶ ἐμοί γε καὶ τοὺς τυχόντας τρόπους παρέχοντο ξένοντες· ἀλλ' ἤδη μὲ ὀκνεῖ τὸ σωμίον ἐσμυρνίσαι· ἀποβλέπειν χρὴ, καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Βαβαὶ, πολλοί γε καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες, πολλοὺς μὲν νεογνοὺς τέκνων καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται, τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; τοῦτον δὲ τὸν ὑπόργηγον ἔρεσθαι βούλομαι· τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα, γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟΓ. Ἆρα δὲν ἐπλούτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλοὺς πευσῶν ἀπολιπόντα τεθνάναι; ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· Ἀλλ' ἐπὶ μὲ ἐγερόμενον ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα· βίον δ' ἄπορον ἀπὸ καλαμοῦ καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς τὸν βολὸν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ γεγαστέρι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟΓ. Εἶτα τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς, καὶ

καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φυκτέον. ΔΙΟΓ. Παεραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μειρακιώδη ποιεῖς τὸν λεγεῶνα, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθμέως· πῶς ἂν οὖν τις ἔτι λέγοι σοὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοί εἰσιν, ὃς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τὸ ἐντεῦθεν γήρᾳ κακῶν φάρμακον; ἀλλ' ἀπέρχομαι, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑποδέξασιν βουλεύοντας, ὁρῶν σοὶ τὸ σῶμον εἰλυμένους.

Διάλογ☉ λ'.

Αἴαντ☉ καὶ Ἀγαμέμνον☉.

ΑΓΑΜ. Εἶ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμελήσας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾶται τὸν Ὀδυσσέα; καὶ προῆλθε ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαντευσόμενος, ὅτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συσεπάτησε, καὶ ἑταῖρον· ἀλλ' ὑπερφυῶς μεγάλα βαίνων, πεφῆνθες. ΑΙΑ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον· αὐτὸς γάρ μοι τὴν μανίαν αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξεταθεὶς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. Ἠξίους δὲ ἀναταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; ΑΙΑ. Ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, καὶ ἀσφαλῆ γε ἅπαντα· καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἆθλων· ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καταπεπτωκέναι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίωται, καὶ ὁπλισθειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα. ΑΓΑ. Αἰσχῶς τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τοῦ Θέτιδος, ἣ δέον σοι τοῦ κληρονομίαν τῶν ὅπλων παρα-

δικάσαι συγχωρεῖ γε ὅντι, φέρουσα, ἐς τὸ κοινὸν κατέβελο αὐτά. ΑΙΑ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑφ' ἣ καὶ ἡμᾶς ἔκαστος κινδυνεύειν ἠναγκάσθη, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. ΑΙΑ. Οἶδα ἐγὼ ἅπερ με κατέδικασεν, ἀλλ' ἐκεῖνος λέγειν τι παρὶ ἡμῶν δεῖν· τὴν Ὀδυσέα μὴ ἐχὶ μισεῖν ἐχ ἂν δικαίως, ὦ Ἀγάμεμνον, εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπέτρεπε.

Διάλογος λά.

Μίνως ἢ Σωκράτης.

ΜΙΝ. Ὁ μὲν λητὴς ἐκεῖνος Σώκρατος, ἐς τὴν Πυκνοφλεγέθοντα ἐμβεβλήκασι· ὁ δὲ ἱερόσυλος ἐκεῖνος Χιμαίρας διαπεπάτηκε· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀπετάθη, ἐκεῖνος τὸ γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἄπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς Μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣΤ. Ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. Νῶν ἀκούσω αὖθις· ἐκ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώκρατες, πονηρὸς ὤν, καὶ τοσούτους ἀπέκτονώς. ΣΩΣ. Ἐλήλεγμαι μέν, ἀλλ' ὅμως, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἴγε ἔποπτεν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. Ὅμως ἀπόκειταί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὸν μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους διακείνωμεν ἤδη. ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔπραττον

πρᾶγμον, ἢ ἐπικέκλωσό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας; MIN. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣΤΡ. Οὐκοῦν ἢ οἱ χρησοὶ ἅπαντες, ἢ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν; MIN. Ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἡ ἑκάστῳ ἐπέταξε γιγνηδέπη τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. Εἰ δέ πὶς ἀναγκασθείς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν πνα, ἢ δωμάτων ἀνατιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενον, οἷς δήμιον ἢ δορυφόρος, ὁ μὴ δικασῇ πειθεὶς, ὁ ἢ τυραννῶν, ἵνα αἰτιάσῃ τὸ φόνου; MIN. Δῆλον ὡς τὸ δικασθῆναι, ἢ τὸ τύραννον, ἐπεὶ καὶ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν πρὸς τὸ θυμόν, τοῦ πρώτως φρονοῦντος αἰτίαν. ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι ἢ ὀρθοφιλονικῇ τοῦ φρονεῖν μαθήματι· ἦν δέ πὶς ὑποσείλαντος τὸ δεσπότου, ἵνα μὴ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, πίνῃ τὸ κάλλιον ἰσέναι, ἢ ἵνα εὐρεθῇ ἀναγεγραμμένον; MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώκρατες· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν. ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἀδίκα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γιγνομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ πρασσέταπε, ἢ τούτους μᾶλλον τοὺς διακονησαμένους ἀλλοδίοις ἀγαθοῖς; ἃ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀνατιλέγειν δικαιὸν ἦν, τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης πρεσβυτέροις. MIN. Ὦ Σώκρατες, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἃ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις· πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐρωτήσεως, διότι ἃ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶ δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω· ὅσα γὰρ, μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

Διάλογος λϛ'.

Μένιππος, ἢ Νεκυομαντεία.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Ὦ Χαῖρε μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς.
Ὡς ἄσμυρός σ' ἐσεῖδον, ἐς φάος μολών.

ΦΙΛΩΝ. Οὐ Μένιππός ἔστιν ὁ Κύων; ἀμφοῖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους· τί δ' ὠχρῷ βάλλει τὸ ἀλλόκοτον τοῦ χήματος, πῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντῆ; πρεσπτέον ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε, ὦ Μένιππε· καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον ἀπέφηνας ἐν τῇ πόλει. ΜΕΝ.

Ἥκω νεκρῶν κατάγων, καὶ σκότου πύλας λιπών,
Ἵν' ᾄδης χωρεῖς ὤκιστα θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις· ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών, κἀτ' ἐξ ὑπωρχῆς ἀναβεβίωκεν; ΜΕΝΙΠ.

Οὐκ' ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν εἶδής μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; ΜΕΝ.

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θερμὸν τὸ νέον πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι μαχαίρᾳ τραγῳδῶν, καὶ λέγε ὅτι ποτὲ πως ἁπλῶς, καταβὰς ἀπὸ τῆς ἰαμβείων· τίς ἡ στολή; τί σοι τὰ κάτω πορείας ἐδήνυσεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀπαύστου ἡ ὁδός. ΜΕΝ.

Ὦ φιλότης, χρεώ με κατήγαγεν εἰς ἄϊδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίης Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὕτως; ἀλλ' ἢ παραπαίεις· ὃ γὰρ ἂν ὅτως ἐμμέτρως ἐρραψῳδεῖς πρὸς ἄνδρας φίλους. ΜΕΝΙΠ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, νεωστὶ

νεως τὸ δὲ Εὐριπίδη καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὑπὸ τὸ στόμα ἔρχεται· ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ὀμνύουσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. ΜΕΝ. Ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες· ἃ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἐναγχος νεκύρων ἀφῃρημένων τὰ ψηφίσματα καὶ τὸν στεφάνων, ἃ μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φής; δέδοκταί πω τοῖς κάτω περὶ ἐμοῦ τοῦδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλά· ἀλλ' ὁ δῆμος ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόῤῥητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς γράψηται γραφὴν ἀπρεπείας ὅπου τοῦ Ῥαδαμάνθου. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσῃς τοῦ λόγων φίλῳ ἀνδρί· πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς τἀτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τὸ πίταγμα, καὶ ὃ πάντῃ ἀσφαλὲς πλὴν ἀλλὰ σοί γε ἕνεκα τολμητέον· ἔδοξε δὴ τοῖς πλουσίοις τύπτειν καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὸν Δαναὸν φυλάττοντας.——

2. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ ἀγαθὲ, τὰ δεδραμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου· πῶς αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ' ἑξῆς ἅττα εἶδες, ἅττα ἤκουσας παρ' αὐτοῖς, εἰκὸς γὰρ δή, φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλου ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ καὶ σοὶ δίειμι τὸν γνώμονα τὸν ἐμὸν,

μιλῶ, καὶ ὅθεν ὡρμήθλω πρὸς τὴν κατάβασιν· ἐγὼ γὰρ ἄκρι μὲν ἐν παισὶν ἦν ἀκέων Ὁμήρε καὶ Ἡσιόδε πολέμες καὶ ῥάτσεις διηγεμμένων, ἃ μόνον οὐχ ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη θεῶν, ἔπ᾽ ὦ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμες, πάντα ταῦτα ἡγέμην ἂν) καλὰ, καὶ ἃ παρέργως ἐνενέμην πρὸς αὐτά· ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἦκον τῶν νόμων ταναντία τοῖς ποιηταῖς κελεύοντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε ῥαπάζειν, μήτε ἁρπάζειν· ἐν μεγάλῃ δὲ καθειρκθῆναι ἀμφιβολίᾳ, ὃκ εἰδὼς ὅπ χρησαίμην ἐμαυτῷ, ὅτε γὰρ τοὺ θεὺς ἂν πότε ἡγέμην μοιχεύσαι, καὶ ῥαπάσαι πρὸς ἀλλήλας, εἰ μὴ ὡς ἂν καλῶν τότων ἐλίνωσκον, ὅτ᾽ ἂν τοὺ νομοθέτας ταναντία τότοις φθεγγεῖν, εἰ μὴ λυσιτελῶν ὑπελάμβανον.

3. Ἐπεὶ δὲ διηπόρεν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα φθὸς τοὺ καλεμένης τότης φιλοσόφες, ἐγχειρίσαι ἐμαυτὸν καὶ διηθῆναι αὐτῆς χρῆσαί μοι, ὅπ βέλτιντο, καὶ πίνα ὁδὸν ἁπλῆ καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι ἐπὶ βίν· ταῦτα μὲ διὰ φρονῶν προσήειν αὐτοῖς, ἐλελήθειν δ᾽ ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ ἐκ τῆς καπνῆς διαζόμενος· φθὰ γὰρ διὰ τότοις μάλιστα εὕρισκον ὄντας τῶν ἀγνοίαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα, ὥστε μοι τάχιστα χρυσῆν ἀπέδειξαν ὅτοι τὴν τῆς ἰδιωτῶν βίον ἀμέλει· ὁ μὲ αὐτῶν παρῆγε τὸ πᾶν ἥδεως, καὶ μόνον τῆτο ἐκ παντὸς μεπέναι· τῆτο γὰρ εἶ) τὸ εὐδαιμον· ὁ δέ πς ἔμπαλιν, ποτεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστῶντα, καὶ λοιδορέμενον, σωρὸς ὄπερραφωδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τῆ Ἡσιόδε περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἱδρῶτα, καὶ

καὶ τὸ ὅπι τὸ ἄκρον ἀνάβασιν· ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν· ὁ δέ τις αὖ πᾶσιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο· πρὸς μὲ δὲ τί κόσμε τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὑσημέρας παρ' αὐτῶν ἤκουον ἐναντίων, καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀποπώτατον, ὅτι πρὸς τὴν ἐναντιωτάτων ἕκας⊙ αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανὸς λόγους ἐποιεῖτο, ὥστε μήτε τὸ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τὸ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς, ὡς ἂν ἂν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ· ἀτεχνῶς ἦν ἔπαθον τοῖς νυσταζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲ ὀπνώδων, ἄρτι δ', ἀναπνόων ἔμπαλιν· ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον, τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ὀπτῶντας, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὀπτησθύοντας· τοὺς γοῦν καταφρονεῖν πρὸ μικροῦ φαμένους χρημάτων, ἑώρων ἀπείξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ πρὸς τόκων διαφερομένους, καὶ ὅτι μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας· τάς τε τῆ δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὀπτησθύοντας· ἡδονῆς δὲ αὖ χάριν ἅπαντας καταγελῶντας; ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσπεπλεγμένους· σφόδρα εἰς ἓν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐξυχόμενον, ἡρέμα προμυθούμενός ἐμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὅπι σωφρόνων διαβεβοημένων ἀνόητός τέ εἰμι, καὶ ταλαιπωρὸς ἔτι ἀγνοῶν προσέρχομαι.

4. Καὶ μοί ποτε διαλεγομένῳ τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα, δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ

διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοῦ ἑπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς ποιν ἀνοίγων τε τὰ ᾅδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν ὃν ἂν βούλωνται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν· ἄειστον δὲ ἡγεμόνα ἔχει, Φοίνικα τινὰ τῶν διαπεραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα ποτὲ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ὅτεμάντεως καὶ σοφοῦ, πῶς ὅσιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν· καὶ δὴ ἀναπυθόμενος ὡς εἶχον τάχους, ἕτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος· ἐλθὼν δέ, συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ διατρίβω τὴν τέχνην, σωλιῷ μὲ τινὶ κόμιν, γηραιὸν δὲ μάλα σεμνὸν δὲ καὶ μεμβρύῳ, τὸ ὄνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης· δεηθεὶς δὲ καὶ δικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βέλτιστο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τὴν ὁδόν· παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, περῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλασε, κατάγων ὅτι τὸν Εὐφράτην, ἕωθεν περὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, ῥοῇσιν πνα μακρὰν ὁπλέγων, ἧς ὁ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ὁπότερόν τι καὶ ἐκ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο, πολὺ ἀλλ' ἐώκει γέ πνας ὀπικαλεῖσθαι δαίμονας· μὴ γὰρ ἐπωδὴν δίς ἂν μὲ περὸς τὸ περόσωπον ἀποπύσας, ἐπανῆκε πάλιν· ὀδένα γὰρ ἀπαντώντων περοβλέπων· καὶ σπέρα μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ· ξυνὴν δὲ ὑπαίθριον ὅτι τῆς πόας· ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς περοθυμήσεως, περὶ μέσας νύκτας ὅτι τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγών, ἐκάθηρέ τε με καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πολείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνῳ τῷ τονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαλάξας, καὶ περιελθών, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων,

τασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζουσα, καὶ τὸ λοιπὸν, ἀμφὶ πλῆν εἴκοσιν· αὐτὸς μὲν ἓν μαγικὸν πνεῦσον στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τετταροῖς φέρων ἐνεσκεύασε τὸ πίλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ περισέπι τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἢν τις ἔρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲ μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσέα, ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ. Ὡς δὲ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; ἐγὼ σωίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. Καὶ μὴν περόδηλόν γε τοῦτο, καὶ ἁπαντελῶς ἄρρητον· ἐπεὶ γὰρ ἔτοι περὶ ἡμᾶς ζῶντες ἐς ᾅδου κατελήλυθες, ἠγεῖτο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὸ Αἰακοῦ φρουρὸν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε σωματέστερον τεθνηκὼς μᾶλλον παραπεμπόμενον ἀπὸ τοῦ σχήματος.

5. Ἤδη δ' ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ὅπου τὸν ποταμὸν, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκάσατο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα περὸς τὰ τελετὴν χρήσιμα· ἐμβαλλόμενοι δὲ ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ

Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

Καὶ μέχρι μέν τινος ἐφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸν ἕλος καὶ τὰ λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται· παιωδέντες δὴ καὶ ταύτην, ἀφικνούμεθα ἔς πχωρίον ἔρημον καὶ ὑλώδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἠγεῖτο δὲ ὁ Μιθρεβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐπείσαμεν· ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων, καὶ ἐπ' ἠρεμίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέλητες δὲ ὡς εἶος τὴν

ἦν ἀναχαγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ὅσοι
ἐστὲ, καὶ Ποινὰς καὶ Ἐρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, φρικώδη
ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα· εὐθὺς ἦν πάντα ἐκεῖνα ἐσκοτώδη, καὶ
ὑπὸ τοῦ ἐφαπλοῦ τὸ βάραθρον ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ
ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ
φέγγος ὑπόκατωθες ἦν καὶ σκυθρωπόν.

Ἐσάλευσεν δὲ ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων αἰῶνός.
Κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια· καταλαβόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος,
τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὗρομεν τεθνεῶτα μικροῦ
δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέν
τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μιν κρόσαντος
τοῦ λύχνου, φαιδρύνθη ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλιτος· ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ
μὲν ἂν ἐπεραιώθημεν, ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ
πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεον· χαυμάται δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ
τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι σιωτετειμένος·
ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ πυρὸς πολέμιοι παρόντες· ὅμως
δ' ἦν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδέ τε λεοντῆν,
οἰηθεὶς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με καὶ
διεπόρθμευσέ τε ἀσμένως, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμανε τὴν ἀτραπόν.

6. Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, φοβεῖ μὲ ὁ
Μιθροβαρζάνης, ἐπόμενον δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος ἀπῇα, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τοῦ ἀσφοδέλου κατάφυτον, ἔνθα δὴ πρεσβύτεροι ἡμᾶς τετυχήκασιν ὄντες νεκρῶν αἱ σκιαί·
καὶ ὀλίγον ἦν προϊόντες, παρεγγυόμεθα πρὸς
τὸν τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ὀρθὴ
θεὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρεστήκεισαν δ' αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ Ἀλάστορες, καὶ Ἐρινύες.
διέρρεεν δὲ πρὸ ποδὸς πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀ-

λύσε

λύσῃ μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δ' εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτον ὅμιλον τὰ πάντα μυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωλοὶ δὲ οἵτε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι πρεσβῆες, ὠλιγοὶ καὶ πενιχάστορες, καὶ πεδαιχοὶ, κλοιὸν ἕκαστον αὐτῶν καὶ κόραξ διτάλαντον ὀπικείμενος· ἐφεστῶτες δὲ ἡμεῖς, ἐρωτῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τὰ ἀπολογουμένων· κατηγόρων δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. Τίνες ἔτσι; πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. Οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. Αὗται τοίνυν ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν ἐν τῷ βίῳ, καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. ὁ δ' οὖν Μίνως ὀπτιμελῶς ἐξετάζων, ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὰ τῶν ἀσεβῶν χώρια, δίκην ὑφέξοντα καθ' ἁμαρτίαν τῶν τετολμημένων· καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο τῶν ὅτι πλουσίοις τε καὶ ἀρχαῖς τεθρυμμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι ἀξιούντων, πολὺ δὲ ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν μυσαττόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο, ἀνθρώπους ὄντες αὐτοί, καὶ ἀνθρώπων ἀνθρώπων τετυχηκότες· οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλοῦτον λέγω καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες παρεισήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν, ἐφρόντιζον καὶ εἴ τινα γνωείσαιμι αὐτῶν, πρεσβῦν ἤδη τῷ βίῳ, καὶ πάλιχρον ἐφύσατό τε, νίκα πολλοὶ μὲ ἔωθεν ὅπη τὴν πρόθυρον παρεισήκεισθε, τὴν πρόοδον αὐτῶν πρειμθόντες, ὠθούμενοί τε καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν·

οἰκετῶν· ὁ ἢ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ σκίχρυσος ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾠετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς πλουσιοπόνητας, ἢν τὸ ςῆθος ἢ τὰ δεξιὰν πρετείνων δοίη καταφιλεῖν· ἐκεῖνοι μὲ ἓν ἠνιῶντο ἀκέοντες.

7. Τῷ ἢ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὰ γάρ τοι Σικελιώτιν Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τῶν Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῶν ςυᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀείσιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν πομπῇ, καὶ δυὰς μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ χλαίρᾳ πρεσδεύεται, παφέλυσε τὰ καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν παιδομυόων πρὸς ἀργύριον γένεσθ δεξιόν· ἀποδάντες δὲ ὅμως τὸ δικαστήριον, πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα· ἔνθα δὲ, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαι τε καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ὀπὶ τῶν πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ ςρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοὶ, καὶ ἡ χίμαιρα ἐπαίρεται, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε, ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοὶ, καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους ἢ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκότων· οἱ ἢ ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσδλέποιεν, μάλα δηλοφεπές τι καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἶσθ, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται τὸ βίου; τοῖς μέν τοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο.

8. Καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὴν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσος; ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέ-

ἔχων

χων ἀχθ̃· διελθόντες ὧ κ̀ τότυς, ἐς τὸ πε-
δίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχερέσιον· ἐυείσκομεν δ̀
αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τ̀ κ̀ τὰς ἡρωΐνας, κ̀ τ̀ ἄλ-
λον ὅμιλον τ̃ν νεκρ̃ν κ̀ τ̀ ἔθνη κ̀ φῦλα δι-
αιτωμένους· τοὺς μ̀ παλαιὰς πύλας κ̀ εὐρωπ̃ν- 5
τας, κ̀ ὡς φησιν Ὅμηρ☉, ἀμφιπύνας· τοὺς ὧ
νεαλεῖς κ̀ σωεσηκότας, κ̀ μάλιστα τοὺς Αἰ-
γυπτίων αὐτοὺς, διὰ τὸ πολυαφικὲς τ̀ ταειχείας·
Τὸ μέν τοι διαγινώσκειν ἕκαστον, ὁ πάνυ τι ἦν
ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχν̃ς ἀλλήλοις γίνον- 10
ται ὅμοιοι, τ̃ν ὑσέων γεγυμνωμένων, πλὴν
μόγις κ̀ διὰ πολλ̃ ἀναθεωρ̃ντες αὐτοὺς ἐγι-
νώσκομεν· ἔκειντο δ̀ ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ
καὶ ἄσημοι, κ̀ ὀδὲν ἔτι τ̃ν παρ' ἡμ̃ν καλ̃ν
φυλάττοντες· ὥστε πολλ̃ν ἐν ταυτῷ σκελετ̃ν 15
κειμένων· κ̀ πάντων ὁμοίων, κ̀ φοβερόν τι κ̀
διάκενον δεδορκότων, κ̀ γυμνὰς τοὺς ὀδόντας
θεφαινόντων, ἠπόρουν τῷ ἐμαυτόν, ὧ πνὶ
διακρίναιμι τ̀ Θρασίτιμον ἀπὸ τ̃ καλ̃ Νιρέως,
ἢ τ̀ μεταίτιμον Ἴεσον ἀπὸ τ̃ Φαιάκων βασι- 20
λέως, ἢ Πυῤῥίαν τ̀ μάγειρον ἀπὸ τ̃ Ἀγαμέμ-
νον☉· ὀδὲν γὰρ ἔτι τ̃ν παλαιῶν γνωρισμάτων
αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἀδήλα
κ̀ ἀνεπίγραφα, κ̀ ὥσπερ ὀδένος ἔτι διακεί-
νεσθαι δοκοῦντα. 25

9. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρ̃ντι, ἐδόκει
μοι ὁ τ̃ν ἀνθρώπων βί☉ πομπ̃ τινι μα-
κρᾷ θεοικέναι, χορέγειν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικί-
λα τοῖς πομπεύουσι σχήματα θεσάττουσα· 30
τὸν μὲν γὰρ λαβ̃σα ἡ τύχη, βασιλικ̃ς
διεσκεύασε, πάραν τε ὀπισθεῖσα, καὶ ῥοπ-
φόρους φοιβάδ̃σα, καὶ τιὼ κεφαλιὼ σέ-
ψασα τ̃ διαδήματος· τ̃ δὲ οἰκέτου σχῆ-
μα θεείδησε, τ̀ δέ τινα καλὸν ἔτι ἐκόσ- 35
μησε, τὸν ὧ ἄμορφον κ̀ γελοῖον παρεσκεύ-
ασε,

ασε, παντοδαπῶν γδοίμαι δεῖν γλυκέως τ' ἀεὶ πολλάκις ὑ διὰ μέσης τ πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων ῥήματα, ὑκ ἐῶσα ἐς τὸ τέλ⊖ διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθη⊖, ἀλλὰ μεταμφιέσασα, τ μ̃ Κερβίσιον ἠνάγκασε τλῶ τ̃ οἰκέτ⊖ καὶ αἰχμαλώτ⊖ σκάλλῳ ἀναλαβεῖν, τ ὑ Μαιάνδειον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τ Πολυκράτ⊖ τυραννίδα μετενέγκασε· ϗ μέχει μέν τιν⊖ εἴασε χρῆσ⊖ τῷ ῥήματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τ πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἔκας⊖ ἀποδὺς τ σκάλλῳ, ϗ ἀποδυσάμεν⊖ τὸ ῥῆμα μ̃ τ̃ σώματ⊖, ὥσπερ ἦν πρὸ τ̃, μήνυε μηδὲν τ̃ πλησίον διαφέρον· ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τ κόσμον ὀπίσω ἡ τύχη, ἀχθονταί γε, ϗ ἀναναιτῶσιν ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, ϗ ὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες· οἶμαι ὖ ϗ τ ὀπ τ σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺ τραγικοὺς ὑποκριτὰς τότε πρὸς τὰς χρείας δραμάτων, ἅρπ μ̃ Κρέοντας, ἐνίοτε ὖ, Πελίδας γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· ϗ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸ τ̃ Κέκροπ⊖ ἢ Ἐρεχθέως ῥῆμα μιμησάμεν⊖, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προσῆλθεν ὑπὸ τ̃ ποιητ̃ κεκαλυσάμεν⊖, ἤδη ὖ πέρας ἔχοντ⊖ τ̃ δράματ⊖, ἀποδυσάμεν⊖ ἔκας⊖ ὧν τ̃ χρυσόπαστον ἐκεῖνον ἐσθῆτα, ϗ τὸ προσωπεῖον ὑποδήμεν⊖, ϗ καταβὰς ἀπὸ τ̃ ἐμβατῶν, πένης ϗ ταπεινὸς προῆρχε), ὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, ὐ δὲ Χρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλ⊖ Χαιρικλέους Σφηττὸς ὀνομαζόμεν⊖· ἢ Σίπυρ⊖ Θεογείτων⊖ Μαραθώνι⊖, τοιαῦτα ϗ τὰ τ ἀνθρώπων πρ̃γματά ὄ̃στιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

10. ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ τοὺ πολυτελεῖς

πολυτελεῖς τότους καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὁπλισμάτα, ἆρ' ἐν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Λυποῦς, ὦ φίλε, εἰ χὴ ἐθέλω σοι τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου τοῦ μεγίστου, εὖ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν, οὕτω ταπεινῶς ἐῤῥιμμένον ἐν παραβύσῳ τινὶ, καὶ λανθάνοντα ἐν τῷ λοιπῷ ὄχλῳ τῶν νεκρῶν· ἐμοὶ δοκεῖ, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο πλινθίου ἑνὸς ἄχθος ὀστρακίνου. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀποπέμψῃ ἑκάστους τὸν τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον καὶ πολέων πόδας, ἀναγκαῖα πάντα καταπίπτει πρὸς τὸ μέδον συνεσταλμένον· πολλῷ δ' ἂν οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθέασω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπας, πῶς χαλοῦντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἅτοι ταπεινοῦντας ὑπ' ἀπείρας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ ὑβριζομένους, καὶ χαίροντας παιομένους, ὥσπερ τοὺς ἀνδραποδώδη τὰ ἀπὸ μόταλα. Φίλιππον γὰρ τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, καὶ δὲ κρατεῖν ἑαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδυσχέρανα δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ, μιᾷ τῶν ἀκρέμενος τὰ ἀθλητικὰ τῶν ὑποδημάτων· πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν τῇ περιόδοις μεταπίπτοντας. Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΙΙ. ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τοὺς βασιλέων, καὶ μικρῶν δεῖν ἄπιστα· πῇ ὁ Σωκράτης ἐφάνη, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης κάθειρχεν διελέγχων ἅπαντας, σωίων δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔπ μέν τοι ἐπεφύκειτο αὐτῷ καὶ διωδήκη ἐν τῷ φαρμακοποσίας τὸ σκέλη· ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παρῳκεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.

πολυτελῶν· ἀκέων ὃ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχλω ἀναμετρωμένων, γελᾷ τε, καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸς κατακείμενος, ᾄδει μάλα τεραχεία καὶ ἀπινεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὑπακαλύπων, ὥστε ἀνιάδως τοὺς ἄνδρας καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν, ἃ φέροντας ἐπὶ Διογλίω.

12. ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. Τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τὴν πολιτείαν; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· καὶ γὰρ οἶδ' ὅπως δεῖ τότε λέγειν προθέμενος, παμπολὺ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου· διατείνοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, πρόδηλοι οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν σχεῖν τὴν κοινὴν συμφερόντων· ἰδὼν δὲ πολλοὺς σωθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, ξυδὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τὴν ἐκκλησιαζόντων· διωκήθη μὲν δὴ καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ δεῖ τὴν πολιτείαν· ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατημέλητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἁλαζονεία, καὶ ὑπερφία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀνασὰς τις τὴν δημαγωγῶν, ἀνέγνω ψήφισμα τοιόνδε.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον, ἁρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τὴν πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταλύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι δὲ ὄνων γινόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων

πενήτων ἐλαυνόμενοι· τὰντεῦθεν δὲ λοιπὸν
ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν· εἶπε τῷ γνώμῃ
Κεφαλίων Σκελετίωνος, Νεκυσπάς, φυλῆς
Αἰγεωπάδος· τότε ἀναγνωσθέντος τοῦ ψη-
φίσματος, ἐπεψήφιζε μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχει- 5
ροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβεμήσατο ἡ
Βεμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ
ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀνεγνωσ-
μένα.

13. Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλη- 10
σίᾳ· ἐγὼ δὲ οὐκ ἀριγμῶν ἕνεκα, τῷ Τειρε-
σίᾳ προσελθὼν, ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα
διηγησάμενος εἰπεῖν πρός με, ποῖόν τινα
ἡγεῖτο τὸν ἄμεινον βίον· ὁ δὲ γελάσας, ἔστι δὲ
τυφλὸν τὸ γέροντον καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτό- 15
φωνον, ὦ τέκνον, φησὶ, τῶν μὲν ἀπάντων οἶδά
σε τὴν ἀπορίαν, ὅτι πρὸς τὴν σοφῶν ἐλήλυθε,
καὶ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ καὶ
δέμις λέγειν πρός σε, ἀπείρῃ γὰρ ἀπὸ τῆς
Ῥαδαμάνθυος· μηδαμῶς ἕφλω, ὦ πάτερον, 20
ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περίδῃς με σὲ τυφλότερον
περιόντα ἐν τῷ βίῳ· ὁ δὲ δή με ἀπαγαγὼν,
καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποστάσας, ἠρέμα προσ-
κύψας πρὸς τὸ ἓς, φησὶν, ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄρι-
στος βίος καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης 25
παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη
καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπύστας τῶν
σοφῶν τούτων συλλογισμούς, καὶ τὰ τοιαῦτα
λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξάπαντος
σκέψῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θήσεις, τῶν μὲν 30
δεήσεις γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς μηδὲν ἐπι-
δεκνύς.

14. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφο-
δελὸν λειμῶνα· ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν,
ἄγε δὴ, ὦ Μιδεσβαρζάνη, φημὶ, τί διαμέλ- 35
λομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ

πρὸς

πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησίν, ὦ Μένιππε, ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα τὴν διάβασιν ἀποδείξω ἀπὸ τοῦδε τοῦ τόπου· καὶ δὴ ἀπάγω με πρὸς τὸ χωρίον τὸ ἄλλο ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν, ὥσπερ διὰ κλειθείας ἐσρέον φῶς, ἐκεῖνο, ἔφη, ὅτι τὸ ἱερὸν τὸ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτῃ ἦν ἄνιθι, καὶ οὐδὺς ἔσῃ ὅτι τάχος Ἑλλάδα· ἤδεις γὰρ τοῖς ἐμπειρίοις ἐγὼ, καὶ τὸν Μάγον ἀπασάμην, χαλεπῶς μάλα διὰ τὸ σοφίᾳ ἀνδρύσας, ἂν οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

Διάλογος λγ'.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῶντες.

ΕΡΜΗΣ. Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν, δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, ἃ πάνυ εἰωθὼς ὀπωρίζειν τοῖς ἄνω θεσπίσμασι; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ· ἢ πίνων τερέμβωσι, πάντες οἰμώζουσι καπόντες παρ' ἡμᾶς· ὁρᾷς γὰρ αὐτῶν ἀθλιαχρυτὶ διέπλευσεν· αἰτησάμην οὖν τοῦτόν τε ἄλλον, καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γλυκεῖαν, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς, καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπεπλωκότων, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησάμενος

σάμενος τῷ ἄνω Διΐ τὴν ἀνθρωπικῶν· ὁ
γὰρ ὀξύθυμος τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βεβδελύ-
αντά με, ὅλην ὑμέτερον ἐάσῃ ἔτι, ἀλλαξάμε-
νος τὸν ζόφον· ἢ ὥσπερ τὸν Ἡφαιστον ποτέ ἐποίη-
σε, ῥίψῃ κἀμὲ τεταγὼς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τῆς ἐπι-
πεσὼν βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων, γέλωτα πα-
ρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Πει-
σόμεθα· ἔν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς,
καὶ ταῦτα ἑταῖρος καὶ ξύμπλους καὶ συν-
διάκτορος ὤν; καὶ μὴν καλῶς ἔδεχεν, ὦ
παῖ Μαίας, ἐκείνων γε σε μεμνημένος, ὅπ-
πηνδὲ πώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ
προσκωπον εἶναι· ἀλλὰ τὸ μὲ ῥέγκειν ὅτι τῆς
καταστρώματος ἐκπαθεὶς, ὥμυες ὕπνω καρ-
τερὸς ἔχων· ἢ, εἴ τινα ἄλλον νεκρὸν εὕροις,
ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ· ἐγὼ δὲ
προσβύτης ὢν τῷ δικωπίᾳ ἔλκων, ἐρέτ-
του μόνος· ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρός, ὦ φίλτα-
τον Ἑρμήδιον, μὴ καταλίπῃς με, πρὶν
πῆγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς π
καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς ἢν με σὺ ἀφῇς,
ἅδην τὴν τυφλῶν διοίσω. καθάπερ γὰρ ἐ-
κεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ
σκότῳ, ὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυ-
ώπω πρὸς τὸ φῶς· ἀλλὰ δός, ὦ Κυλ-
λήνιε, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τινὶ χά-
ριν. ΕΡΜΗΣ. Τυπὶ τὸ πρᾶγμα πλη-
γῶν ἅπτον καταῤῥήσεταί μοι· ὁρᾷς γὰρ ἤδη
τὸν μαστὸν τῆς πρεμνήσεως ἐκ ἀκόν-
δυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπερ-
γητέον γὰρ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τίς
ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα
μὲν ἔν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀ-
μήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ· πολλῶν γὰρ ἂν
ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο, εἶτα ἐμὲ μὲν
ὑποκρύπτεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδεφύντα
ὑπὸ

ὑπὸ τ Διός· σὲ γὰρ κωλύσει ἐργεῖν τὰ τ θανάτου ἔργα, καὶ τ τ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκρογογοῦντα πολλὰ χρόνον. καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν· ὡς δὲ τὰ κεφάλαια ἤδη γνωμῶν ἴδης, τότ' ἤδη σκεπτέον.

2. ΧΑΡ. Αὐτός, ὦ Ἑρμῆ, ὀπινύει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ ὁδὸν οἶδα τ ὑπὸ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλῆ τινι ἡμῖν ἔδει χωρεῖν, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδιος σοὶ γὰρ εἰ μὴ ἐς τ ὑρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας· ἐπεὶ δὲ ὁ δῆμος εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ὀπιθαλδύειν τ βασιλέων τῶν Διός, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος περισκοπεῖν. ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἃ ἐώθασι λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίζῃ, πλαγίᾳ τῇ ὀδόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τ ὀδόνα σείλαι, ἢ ἐνδῆσαι ὀλίγον τ ποδός, ἢ σωφρονεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δέ, τ ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιστα. καὶ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πρᾶττε, ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν· ἐγὼ γὰρ ὥσπερ ὑπηκόοις νόμῳ, σωφρονῆσαι καταδέομαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί πιστέον, καὶ ξυμβήσῃ τ ἱκανῶς σκοπῶν· ἆρ' ἔν ὁ Καύκασος ὑπτιάζει, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκείνοσι; καί τοι καὶ φαύλον τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδών· συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ εἰκός. ΚΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

3. ΕΡΜ.

3. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τὸν Ἀλωέως υἱέας, δύο ὄντας, ἔτι παῖδας ἐθελῆσαί ποτε τὸν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀναστάσαντας, ὑπερθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ· εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῷ, ἱκανὼ ταύτῃ κλίμακα ἕξειν οἰόμενοι, καὶ προσβασιν ποιεῖσθαι πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐκεῖνο μὲν ἦν τὸ μειρακιῶδες αὐτοῖς, ἀταθάλως δὲ ἤρθην, δίκας ἐπιθέμενοι· νῦν δέ, ὁ δὲ δὴ κακῶν τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν, τί δὲ καὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ ταὐτὰ, ὑπερυψηλοὺς ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβέστερον σκοπεῖν; ΧΑΡ. Καὶ γιγησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναθέντες, ἀφέμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὸν Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διὰ τί δ' οὐκ ἄν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγχυστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν, καὶ ταῦτα, Θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ ἀλλὰ τὸ σφάλμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν πινα μεγαλορρημοσύνην ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως. ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Κάρων, καὶ οὐκ ἴσθα ποιητικός· ὁ δὲ γλυκὺς Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν σχοινίοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, ὥστε ῥᾳδίως συμπεσεῖν τὰ ὄρη· καὶ θαυμάζω εἰ σοι ταῦτα τερατώδη δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν εἰς ὤμων φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας· ἀκούεις γοῦν καὶ τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν Ἑρμῆν, τὸν Ἡρακλέα, ὡς διαδέξοιτο ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τὸν ἄχθους, ὑποδεὶς ἑαυτὸν φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ γὰρ ἀληθῆ ὄζει, σὺ ἄν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέσατα, ὦ Χάρων· ἢ πόθεν γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐφαύλιζον ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὸν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος.

Αὖτὰρ

Αὐτὰρ ἐπ' Οσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον.
Ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασόμεθα; φέρε ἴδω ἀναβὰς ἴδω, ἢ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσῃ. παπαί· κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ ὀρεινοῦ. ἀπὸ μὲν γὰρ ἡλίου ἐώων, μόνις Ἰωνία καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τοῦ ἑσπέρας, ὅ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ἀπὸ δὲ τοῦ ἡλίου ἀρκτώων, τὰ ὄπη τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· κἀκεῖθεν ἡ Κρήτη ὁ πάνυ σαφῶς· μετακινητέα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὅπη πᾶσιν.
ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν, ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταῤῥιφέντες αὖπαλιν, πικρᾶς τῆς Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυστρεβέντες ἡμῖν κρανίων.
ΕΡΜ. Θαῤῥεῖν, ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μεταπίθει δὲ Οἴτην, ὅπως κυλινδεῖσθαι καὶ ὁ Παρνασσὸς· ἰδοὺ, ἐπάνειμι αὖθις, εὖ ἔχει, πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.
ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα· ὁ γὰρ ὄπη μικρόν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.
ΕΡΜ. Εἶεν καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅμα ἅπτα, οὐχ ἕνι ὃ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα ἔσῃ, ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ χαλᾶν τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπεὶ τοῦ δικόρυμβου ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερον ἄκραν ὅπλα βόμβοι, καθεζώμεθα· σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπίσκοπει ἅπαντα.

4. ΧΑΡ. Ὁρῶ γὰρ πολλὴν, καὶ λίμνην πυκνὴν μεγάλην περιῤῥέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμοὺς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καὶ πόας φαύλους αὐτούς.
ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν ἃς φαύλας εἶναι νομίζεις.
ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς

ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ Παγκαλὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ τὸ Οἴτιλον, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ὁρῶ· εὐκλείμην δ' ἂν ἡ πόλεις, καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γεωγραφίᾳ ὁρᾶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ εἴπερ τι λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε με τὸ πρῶτον ἐπιτυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος, ἦλθον εἰς βουλήν. ΕΡΜ. Τί δ' οὖν ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δείπνου, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν φίλων, εἰς ὑστεραίαν μάλιστα ἤξω, ἔπι καὶ μεταξὺ λέγοντος ἀπὸ τῆς τέχνης χερμὶς ὀπωπιάσα, καὶ εἰ μὴ ὅτε κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτίν. ἐγέλασα ἔν, ὡς ὀπτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν· ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπουσιν καὶ ἀκούομι. ΕΡΜ. Ἔχ' ἀγρέμαν, καὶ τοῦτο γὰρ ἐγώ σοι ἐάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βεβαίᾳ ὑποφανῶ, παρ' Ὁμήρου νὴ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπιφθὼν λαβών· καπεὶ δὴν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο, μηκέτι ἀμβλυώπειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' οἱ περὶ πάντα κατὰ βλεφάροισιν ἔλυσε,
τὴν πρὶν ἐπῆεν.

Ὅρᾳς δὴ γινώσκεις ἢ μὴ θεόν, ἢδὲ καὶ ἀνδρεῖα. ΧΑΡ. Τί ἔστιν; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Γοργφυῶς γε· πυκνὸς ὁ λυγκὸς ἐπεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ· ὥστε σὺ τὸ ὀπὶ τούτῳ πρόσθιδασκέ με, καὶ μὴ ἀποκρύπτου τι· ἀλλὰ βέλει καὶ Ὁμήρου χάριν ἔρωμαί σε, ὡς μάθης ἐπὶ αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα με τῆς Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν τοῦ ἔχεις τι τῆς ἐκείνου εἰδέναι, καὶ τῆς ἀεὶ καὶ πρόσκοπος ὤν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ἐνθυμητικὸν τοῦτο ἐς τὸν τέχνην· ἐγὼ δὲ

ὦ ὁπότε δλεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος ἀκούσας, οἵων ἔπι μέμνημαι· καί τοι χειμὼν ἡμᾶς ὁ μικρὸς τότε κατέλαβεν· ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν ὁ πάνυ αὐσόν πνα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν σωπήσαι τὰς νεφέλας, καὶ ἐπαρέσαι τὸν πόντον, ὥσπερ τορμίου πνὰ ἐμβαλὼν τῷ θαλάσσῃ, καὶ πάντας τὰς δυσέλλας ὠρέξωσε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν, ὀλίγου δεῖν ἀπεπέτασεν ἡμῖν τὸ πλοῖον· ὥστε καὶ ναυπάσους ἐκεῖνος ἀπέμεσε τὰ ῥαψῳδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κυκλωπι.

ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γῆν διαφυλάττειν; ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·

Τίς γὰρ ὅδ' ὄρθ' πάχος ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Ἔξοχος ἀνδρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους.

ΕΡΜ. Μίλων ἔστ' ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής· ὅπερ ἐστῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀείρων φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου. ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτὸν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγου ξυλλαβών, ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν ἀμαχωτάτου τοῦ ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνιεὶς ὅπως αὐτὸν ὑποστρέφω, καθ' ὁ εἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ μεμνημένος τοῦ στεφάνου τούτου, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ ταύρου φορᾷ· τί ἂν οἰηθῶμεν, ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνηξεσθαί ποτε; ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον καὶ εἰς

μακρὸν

μαχεῖν γένωται ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ, μηδὲ ἐμπίπλα, ἐχ ὅπως ταῦτ' ἐπεργάζῃ δωσάμενος.

5. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ, τίς τ' ἀρ' ὅδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ἐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γῆν τ' ςολῆς. ΕΡΜ. Κύρε, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσης, ὃς τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νυνὶ Περσῶν ἤδη ἐποίησεν ἑῴους· καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα, παρεσήσατο· καὶ νυνὶ ἐλάσειόντι ὅτι Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τ' Κροῖσον, ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσός ἦ πού ποτε κἀκεῖνός ἐςιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀποβλέψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τ' τριπλῆν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, ἐν τῷ Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅτι χλίγης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδές γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυρούς, ἐν ὅσῳ ἄσημος χρυσός ἐςιν ἡμῖν, ἐν τ' ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέςατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγνώνες, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν εὐδαίμονες· ἐγὼ ἦ ὧν οἶδα, Κλέοβιν, ἐν Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεςάτους γενέσθαι, τοὺς τ' ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ἅμα, πού ἅμα περὶ τῶν ἀποθανόντας, ἐπεὶ τ' μητέρα ἐκομίσαντες, εἵλκυσαν ὅπη τ' ἀπήνης ἄγει πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἔςω, ἐχέτωσ' τὰ πρῶτα εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δέ πις ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τ' ἐβίω, καὶ ἀπέθανον ὑπὲρ τ' πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἦ, κάθαρμα, ὃς

σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶ); ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κρῖσε, ἢν δὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκηται βίος· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῆς τοιούτων, καὶ τὸ ἄχει πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαζιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλισα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῖν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γλυφθῆναι τιμῆς πρὸ τῆς τοιούτων κείσιν.

6. Ἀλλὰ τίνας ἐκεῖνος ὁ Κρῖσος ἐκπέμπει; ἢ τί καὶ ὅτι τῆς ὥμων φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀναθήσων, μισθὸν τῆς χρησμῆς, ὑφ' ὧν καὶ ἁπλεῖ μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΚΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ὄφελον ὁ χρυσὸς τὸ λεμπρὸν· ὃ ἀποκλάσει τὸ ὕπτερον μετ' ἐρυθήματος, νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκόνων ἀεί. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ πρεμάχιστον. ΧΑΡ. Καὶμὴν ἐγὼ ὁρῶ ὅ, τι ἀγαθὸν ἀυτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύωπον οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιζηλαὶ, καὶ λῃστεῖα, καὶ ἐπορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δόσμαὶ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμποσίαι, καὶ δηλεῖαι; ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρειν; οἶδα γὰρ τὸ χαλκοῦν, ὀβολὸν, ὡς οἶδα, πρὸς τὸ καταπλέοντων ἐκάστου ἐκλέγον. ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε ἀπάνυ σπανιάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δ' ὀλίγον ἐν πολλοῖς τοῦ βάθους οἱ μετανοοῦντες ἀπορύπτουσι πάλιν, ἀλλ' ἐν τῇ γῆς, καὶ ἔδωκε, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τάλλα. ΧΑΡ. Δεινόν τινα λέγεις τὴν ἀνθρώπων τιμὴν ἀβελτηρίαν, οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ, καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' ὁ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾶν αὐτοῦ φαίνεται, ἐς ὁρᾷς, κατγελᾷ γὰρ τοῦ Κρῖσου,

σε, καὶ τὴν μεγαλαυχίαν τὴν βαρβάρου καὶ μοι δοκεῖν ἔρεσθαί τι βέλεται αὐτὸν, ἐπανέσωμεν ἴσως.

7. ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε· οἴει γάρ τι δεῖσθαι ἡμῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί', ἐ γάρ ὄφιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἐξ ἐμοῦ τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μανθάνειν οἴει τὸν θεὸν ἐποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλοῦ μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πινίαν ἐν τῷ ἱερανῷ; εἰ ἐκ Λυδίας μεταξέλλεσθαι τὸ χρυσίον δήσει αὐτὸν, ἢν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῶ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς ἔσω παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος ἢ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ γε. ΣΟΛ. Τὸ βέλτιον ἄρα ἐνδεεῖς ἔστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσοῦ; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκείνῃ μηδὲν ἀναλίσκων, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρῶτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες πύρ, ἢ οἱ σωζόμενοι ὑπὸ αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν ἦν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσι τινες, ὅτε ἡ Λυδὸς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον ἐθαύμασάτε, οἴχοιτο ἂν σοὶ ὁ χρυσὸς εἰς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίην δὲ ἂν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀναθεῖναί με, ἢ ἢ χρυσὰς ὀπίσω οὐδὲ ἀπαλλαγήν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεῖται· ἀλλ' ἢν ἐξ ἀνάγκης, ἢν ἐξ χρυσοῦ ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποτε κτῆμα καὶ ἔρμαιον ἔσῃ ἀναπεφοιτικώς, Φανεσθαι,

ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ πνι πυρέτ-
νῳ λησῇ τῷ ὀ θεῷ ὀλίγον μέλει τῆς σῶν
χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ μι τῷ πλούτῳ
προσπολεμεῖς, καὶ ε δονεῖς. ΕΡΜ. Οὐ φέρει
ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὴν
ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ
τὸ πρᾶγμα, πεῖσαι ἀνθρωπ ἐκ πενιήσοντα,
τὸ ὀ φελησόμενον ἐλευθέρως λέγων· μεμνη-
σεῖ δ' ἐν μικρὸν ὕστερον τὸ Σόλωνος, ὅταν
αὐτὸν δεῖ ἀλόντα ὅτι τ πυρὸν ὑπὸ τοῦ Κύρου
ἀναχθῆναι πέμπα τὸ τῆς Κλωθοῦς προσω-
πον ἀναμνησκόμενος τὰ ἐκάστῳ ὑπηκκλωσμένα· ἐν
οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κερσῆσον μὲ ἁλῶναι
ὑπὸ Κύρου, Κῦρον ὀ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνου τ
Μασσαγέτου ἀποθανεῖν· ὁρᾷς τ Σκυθίδα
τ ὑπὸ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαυνομέν; ΧΑΡ.
Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τῶμυεις ἐκείνη ὀξὺ, καὶ
τ κεφαλὴν μ ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὐτῇ, εἰς
ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος· ὁρᾷς δὲ κ
τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖ-
νός ὀξιν· ἔτι βασιλεύσει μ τ πατέρα, καὶ
μυεία σφαλεὶς ἔντε Λιβύῃ κ Αἰθιοπίᾳ, τὸν
τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖ), ἀποκλείνας τ
Ἄπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλοῦ γέλωτος· ἀλλὰ
νυῶ πῶς ἂν αὐτοὺς προσελέσθαι ὅπως ὑφο-
ρεννύντας τὴν ἄλλων; ἢ πῶς ἂν πεισθείησαν, ὡς
μετ' ὀλίγον ἔσ μὲ κεχμάλωτοι ἦσαι,
ἔσ δὲ τῷ κεφαλῷ ἕξει ἐν ἀσκῷ αἷμα-
τος;

8. Ἐκεῖνος ὃ τίς ὀξιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τ πορ-
φυρᾶν ἐφεξείδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διά-
δημα, ᾧ τ δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι τ
ἰχθυῖ ἀνατεμών;

——νήσῳ ἐν ἀμφιῤῥύτῃ,

——βασιλεὺς δέ τις εὐχε) ἔῃ).

ΕΡΜ. Εὖγε παῤῥησιάζῃ, ὦ Χάρων, ἀλλὰ

Πολυκράτην

Πολυκράτλιν ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον εὐδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος ὑπὸ τῶν παρεζωστῆρ οἰκέτῶν Μαιανδρίᾳ πωλοδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἀθλίως ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ καὶ ταῦτα τοῦ Κλωθὸς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, ψυχικῶς καὶ σωτηρίως, ὦ βέλτιστε, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες· ἐν τοσούτῳ ὑπεραίρεσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀληθινότερον καταπεσούμενοι· ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίζων αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

9. ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τύπων ὧδε ἔξει· τὰ δὲ πλήθη, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς πρίαμενους; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ πύρβιν, καὶ μεσὸν ταράττης τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸ πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες ὥσπερ σφῆκες ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον· ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ὅτι τ' ἀφανὴς ἐστὶ ὄχλος, πόθεν εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φυλαργυρίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μίσοι, καὶ τὰ τοιαῦτα· τούτων ἡ ἀγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμιγε αὐτοῖς καὶ ξυμπολιτεύεται γε νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀναιδία, καὶ ἀπειλὴ, καὶ φυλαργυρία· ὁ φόβος δὲ καὶ ἐλπίδες ὑπὲρ ἀνθρώπους πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων, ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπίπτειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί πῃ ὀπλήφας αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται,

κεχηνότας αὐτοὺς ὁπλίσασθαι, ὅ ἐστι καὶ τὸν Ταντάλου κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τ ὕδατος· ὃν δ' ἀπειλήσας, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ὁπλωθέσας ἐκ' ὦ τ' ἀτρέμιτον, ἀφ' ἧ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων· ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα κατβαίνοντα ἐς ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτρέμιτον. ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἐκεῖνο νῆμα ὑπερπλεσθρόν γε τὰ πολλά· τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δ' ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Ποσθμιε, εἰμαρ γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τούτῳ φονᾶσθαι, τούτῳ δ' ὑπ' ἄλλου· καὶ κλεσνομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνο, ὅτι ἂν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα, ἐκεῖνον δ' αὖ τοῦτο· τοιόνδε γάρ τι ἡ ὁπλισκὴ δηλοῖ· ὁρᾷς δ' ἓν ὑπὸ λεπτῷ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ σοὶ μὲν ἀναπεπλεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μηδὲν μικρὸν καταπεσὼν ὑπερέχυτο τ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἐντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τ ψόφον ἐργάσεται· ἐμοὶ δὲ ἀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἵν' καὶ πέτῃ ὀφρῆπι κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέν τ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

10. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἔδει εἰπεῖν ἔχοις ἂν καὶ τὴν αἰτίαν ὅπως ὀξὺ καταγέλασα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν ἀπορίαι αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῆς ἐλπίδων οἰχεσθαι, ἀναρπάσας γιγνομένας ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου· ἄγγελοι δ' αὐτῷ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἱππάλοι καὶ πυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ πεπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λῃστεῖαι, καὶ κώνεια, καὶ δίκαι, καὶ πέμφιγοι, καὶ τούτων ἁπάντων ὅλως αὐτοῦ εἰσέρχεται· ἐς ἂν εὖ περίπωσιν· ὅταν δ' σφάλῶσι πολὺ τὸ ὀποτοῖ, καὶ αἰ, αἰ, καὶ ὤμοι μοι, εἰ δ' ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ἀλίγον τοῦτον

φῶτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα τὰ μὲν γῆς ἀρέντες, ἔζων τ' ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἥδιον ἠνιῶντο ἀποθανόντες, νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίζοντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν θύσας ὁ ἀστραπῆς καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθορᾷ, ἀγαναχτοῦσι πρὸς τὸν ἀγωγέα, ἢ πότε προσδοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι αὐτῶν ἢ πρὸ ὀλίγου ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος, ὁ τὴν οἰκίαν ἀποδεῖ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι ὅτι ἡ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ, ὁ δὲ, ἅρπ ἐπιδεὶς τὸ ὄρυγμα, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἅθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χάρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλος διὰ τοῦτο ἐστὶν, καὶ τέκνωμα τοῦ παρόντος πεδήμου, εἰ ἠπίστατο ὡς ἑπέτης γηρόμορος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἂν σοι δοκῶ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γηρομένῳ; ἀλλὰ τὸ αὖπον, ὅτι τὸ μὲν εὐτυχοῦντα ὁπὶ τῷ παιδὶ ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸ δὲ ἀθλιοῦντα πατέρα, τὸ Ὀλύμπια νενικηκότος τὸ γείτονα δὲ τὸ νικομίζοντα τὸ παιδίον οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἵας αὐτῷ κεφαλῆς ἐκρέματο τοῦ μὲν γὰρ περὶ τὸν ὅρον διαφερομένους ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα περὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλαμῶντας, ὑφ' ὧν εἶπον, ὑπόντων ἀγγέλων τ καὶ ὑπηρετῶν. ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς ἦν τὸ βίου, ἢ τί ἐκεῖνό ὄζιν, ὃ τερπόμενοι ἀγαναχτοῦσιν.

ΙΙ. ΕΡΜ. Ἦν γοῦν τοῦ βασιλέως ἴδῃ τις αὐτῶν, οἷος ἐνδαιμονέστατος εἶναι δοκῶν, ἔξω τῶν ἀδεβαίων, καὶ ὡς φῂς, ἀμφιζόλων τ τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει παρόντα αὐτοῖς, φύβους καὶ ταραχὰς,

κ) μίσοι, καὶ ὀπιθυμίαις, κ) ὀργαῖς, κ) κολακείαις· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξυνέχεσθον· ἐὰν πένθη, κ) νόσος, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοπαλίας ἀλλαδὴ ἀέχονται αὐτῶν, ὅπως ἑ τὰ τέτων πονηρὰ, λογίζεσθε καιρὸς οἷα τὰ τ' ἰδιωτῶν ἄνεσθαι. ΚΑΡ. Ἐθέλω γὰρ σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ πνι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, κ) ὁ βίος ἅπας αὐτῶν ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθέλοντι ὑπὸ πνεύματος πνι καταῤῥαπίζοντι ἀνισαμένας, τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεσθον ὁ ἀφεὸς; ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν πνες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι, ἀπέρχονται· αἱδὲ ὀλίγον πλέον διαρκοῦσι, κ) περιχωρησῶν αὐταῖς τ' ἄλλων, αὖθις ὑπαφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρεσθον· εἶτα μέν τοι κἀκεῖναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· ἐ γὰρ οἷόν τ' ἄλλως γένεσθαι τὸ δόξαν ὁ ἀνθρώπων βίος· ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲ μείζους, οἱδὲ ἐλάττους, κ) οἱ μὲ ὀλιγοχρόνιον ἔχυσι, κ) ἀνύμενον τὸ φύσημα· οἱ ἓ ἅμα τῷ ξυρῆναι ἐπαύσαντο· πᾶσι δ' ἦν ὑπερράγηναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τ' Ὁμήρε εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

12. ΧΑΡ. Καὶ τοιῶτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, κ) ὡς φιλονεικοῦσι πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν περὶ, κ) τιμῆς, κ) κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἃ πάντα καταλιπόντας αὐτοὺς, δήσει ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς βύλει ἦν, ἐπειπὼν ἐφ' ὑψηλῆ ἑσμῆ, ἀναβοήσας μεμιγμένῃ, ἐξαινέσω αὐτοὺς, ἀπέχειν μὲ τῆς ματαίας πόνων, ξυῶ ἓ, ἀεὶ τὰ θνητὰ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων· Ὦ μάταιοι, τί ἐπονεῖσθε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· ἐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· ἀλλὰ τῆς ὀνταῦθα σεμνῶν ἀϊδίων ὄψιν ἀπ' ἀν

ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τὶ ξιὼ αὖτῳ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀναγκη τ μὶ ἡμιν δ οἰκεῖν, τ οἰκίαν ὃ κ τ ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον ἀεὶ ἄλλων εἶ), καὶ μεταβάλλειν τοὺ δεσπότας· εἰ ταῦτα, κ τὰ τοιαῦτα ὀξ ἐπικόν ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, ἐκ ἂν οἶει μέγα ὠφεληθῆναι τ βίον, κ σωφρονεστέρους ἂν ἡμᾶς ποιῆσαι; ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, ἐκ οἶδα ὅπως αὐτοὺ ἡ ἀγνοια, κ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν· ὡς μηδ' ἂν πεισθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσάτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, ὥς φασιν Ὀδυσσεὺς τοὺ ἑταίρους ἔδεσαν, δέξ τ Σειρήνων ἀκουσάσεως· πόθεν ἦν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκῦσαι, ἢν κ σὺ κεκραγὰς διαῤῥαγῆς; ὅσῳ γὸ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δυνὰ), τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζε) πολλῳ· ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι ἃ φιλοσοφοῦσι κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, ὥσῳς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ καταγνωσκότες οἷά ὄξι.

ΧΑΡ. Οὐκῦν ἐκεῖνοις γῦν ἐμβοήσαιμι; ΕΡΜ. Πρεπὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺ ἃ ἴσασιν· ὁρᾷς ὅπως ἀποσάντες τ πολλῶν, καταγελῶσι τ γιγνομένων, κ ἡδαμῆ ἡδαμῶς ἀρέσκον) αὐτοῖς, ἀλλὰ δηλοί εἰσι θρασμὸν ἤδη βεβλημένοι παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; κ γὸ κ μισῦν) ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἁμαρτίας.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γενναῖε· πολλῳ πάνυ ὀλίγοι εἰσὶν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ κ ἔτι· ἀλλὰ καπνιῶμεν ἤδη.

13. ΧΑΡ. Ἓν ἔπ ἐπόθην εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δεῖξας αὐτὸ, ἐντελῆ ἔση τ πρεσβείαν πεποιηκώς, τὰς ἀποδήκας τ σωμάτων, ἵνα κατορύττωσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἥκα, ὦ Χάρων, κ τύμβους, κ τάφους καλῶσι τὰ τοιαῦτα· πολλῳ τὰ περὶ τὴν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, κ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;

ρεμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκειά ἐστι. ΧΑΡ. Τί ἐν ἐκείνοις στεφανῶσι τοὺς λίθους, ἢ χείροις μύρῳ; οἱ δὲ, ἢ πυρὸν νήσαντες, ἢ τ' χωμάτων, ἢ βόθρον πνὰ ὀρύξαντες, καίουσι τ' ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ἢ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον, ἢ μελίκρατον, ὡς γ' ἔν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν. ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ Πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου πεπισάκασι· σ' ἓν τοῖς ψυχαῖς ἀναπεμπομένοις κάπωθεν, δειπνεῖν μὲ ὡς οἴ τ' ὠφελεπομένοις τ' κνίσων, ἢ τὸν καπνὸν, πίνειν ἢ ἀπὸ τ' βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔπι πίνειν ἢ ἐδίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καί τοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι καταγόμενος αὐτὰς οἶδ' ἂν εἰ δύναιντ' ἂν ἔπ ἀναλθεῖν ἅπαξ, ὥστε χοὴ νομίσαι γενόμενοι· ἐπεί τοι ἢ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, ἢν ὀλίγα σφάσματ' ἔχων. εἰ ἔδει μὴ καταπίνειν μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ ἢ αὖθις ἀπάγειν πολλάκις. Ὦ μάταιοι, τ' ἀνοίας, ἢν εἰδότες πλίκοις ὄρυξι διακέκεισθε τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων σφάσματα, ἢ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ὄζει· ἢ ὅπ

Κάτθαν' ὅμως ὅ, τ' ἀπυμβ@ ἀνὴρ, ὅς' ἔλαχε πύμβ.

Ἐνδ' ἰη πμῇ Ἰρ@, κρείωντ' Ἀχαμέμνων,
Θρήτη δ' ἴσ@ Θέσδ@ παῖς ἠϋκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀνδμηνὰ κάρηνα.
Γυμνεί τ', ξηρεί τ' κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πλανᾷ τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς· ἀλλ' ἐπείσθην ἀνέμνησάς με, θέλω σοι διηγεῖσθαι τ' τ' Ἀχιλλέως τάφον ὁρᾶς τ' ὄπι τῇ θαλάττῃ; Σίγιον μὲ ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκὸν, ἀν-

πηρὺ

πικρὸν ὃ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ροιτείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι.

14. Τὰς πόλεις τὰς ὀπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν, τὴν Νίνον, ἢ Σαρδανάπαλιν, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν· πολλὴν γῆν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐνεῦθε, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴ ὃ νεωλκῆσαι, μὴ ὃ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νίνος μέν, ὦ Πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς, οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν· ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ὄψει, ἢ εὖ πυργωτή, ἢ μέγαν περίβολον· ἃ μὴν πολὺ καὶ αὐτὴ ζημιωθήσεται, ὥσπερ ἡ Νίνος. Μυκήνας δὲ καὶ Κλεωνὰς αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι, καὶ μάλιστα τὴν Ἴλιον· ἀποπνίξεις γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι ἢ Ὅμηρον κατελθὼν ὀπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν· πάλαι μὲν γὰρ εὐδαίμονες, ὡς ἔοικε, τεθνήκασι καὶ αὗται· ἀποθνήσκουσι γάρ, ὦ Πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ περιδέξιότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἵνα δὲ μὴ ἐν ᾅδου τάφῳ ἐν Ἄργει ἔτι καταλείπεται. ΧΑΡ. Παπαὶ τῆς ἐπαίνου, Ὁμήρου, καὶ τῆς ὀνομάτων.

——— Ἴλιον ἱρὴν,
καὶ ——— εὐρυάγυιαν,
καὶ ——— εὐκτιμένας Κλεωνάς.

15. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ τὸν πόνον ἀλλήλοις φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸ ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον σφαττόμενον Ὀθρυάδην, τὸν ὀπιγεφύροντα τὸ τρόπαιον τῷ ἀσπῷ αἵματι. ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῖς, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵτινες οὐκ ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλων τῶν

τιὼ Πελοπόννησον ἔχας ⊙ αὐτῶν κτήσων ⊙, μόγις ἂν πο[illegible]ιαῖον λάβοιεν τόπον ⊙ ⊙ ⊙ Αἰακῶ· τὸ ⊙ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀναπάσαντες τῷ ἀέρτορι. ΕΡΜ. Οὕτω μὲ ταῦτα ἔσαι· ἡμεῖς ⊙ καταβάντες ἤδη, καὶ χαίρειν εὐδεπήρτες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲ καδὰ ἐσάλλω, σὺ δ' ὅπῃ τὸ πρθμεῖον, ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς νεκροσολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐρλέτης ἀεὶ ἀναγεγράφῃ· ὠνάμην δέτι διὰ σὲ τ ἀποδημίας· οἷα ὅτι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων ⊙ ⊙ ⊙ μάτα, βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι. Χάρων ⊙ ⊙ ἀκούεις λόγ ⊙.

Τέλ ⊙ ⊙ Βιβλίου πρώτου.

ΛΟΥ-

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Διάλογος ά.

Περὶ τῆς Ἐνυπνίου ἤτοι βίου Λυκιανοῦ.

Ἄρτι μὲν ἐπαυόμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τε ἡλικίαν παρῆκον ὢν· ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μοι τῶν φίλων ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με· τοῖς πλείστοις δὲ ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνος πολλὸς, καὶ χρόνος μακρὸς, καὶ δαπάνης ὑ σμικρᾶς, καὶ πρὸς ἡδονὴν λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρά τ' ἦν, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ὀφέλειαν ἀπαιτεῖν· εἰ δέ τινα τέχνην τὴν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν παρὸν εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα πρὸς τὸν τέχνης, καὶ μηκέτι εἰκόσιν ἦν, πλικιώτης ὢν· ὃν, εἰς μακρὸν ἢ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἐπιφέρων αὐξόμενον. Διττὰς δὲ σκέψεως ἀρχὰς προτεθεισῶν, πῇ ἄρειεν τὴν τεχνῶν, καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ παρχειρον ἔχουσα τὴν χρηχίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον· ἄλλα τοίνυν ἄλλων ἐπαινοῦντων

νῦντ☉, ὡς ἕκας☉ γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τ δεῖνον ἀπιδὼν (παρὼν γὸ ὁ παῖς μητρὸς δεῖ☉, ἄειτ☉ ἑρμογλύφ☉ εἴ) δο-κῶν, κ λιθοξόο☉ ἐν τοῖς μάλιστα ἐυδοκίμοις) ὁ δέμις, εἶπεν, ἄλλων τέχνω ὀπικρατεῖν, σὲ παρόντ☉· ἀλλὰ τῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδαξον, φάλαγδων λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶ κ σωτῆμοσιν, κ ἑρμογλυφέα· δωίκται γὸ κ τῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδα, ἔχων δεξιῶς ἐτεκμαίρετο ἢ ἓν τ ἐκ τ παιδιᾶς, ὁπότε γὸ ἀφεδείλω νεὸ τὴν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τ κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππυς, ἢ κ νὴ Δί' ἀνθρώπυς ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκει τῷ παιδί· ἐφ' οἷς φάλαγξ μὲν τὴν διδασκάλων πλησὶς ἐλάμβανον· τότε ἢ ἔπαινο☉ εἰς τὸν ἐυφυΐαν κ ταῦτα ἦν· κ χρησὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βεαχεῖ μαθήσομαι τ τέχνω ἀπ' ἐκείνης γε τ πλαστικῆς· ἅμα ἓ ἓν ὁπτῆδει☉ ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεδζ, κἀγὼ παφεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τ Δί' ὃ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμεν☉· ἀλλά μοι κ παιδιάν πνα κκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, κ πρὸς πὸν ἡλικιώτας ὀπίδειξεν, εἰ φαυλοίμην δεύς ἓ γλύφων, κ ἀγαλμάτιά πνα μακρὰ κατασκιάζων ἐμαυτῷ τ, κἀκείνοις, οἷς πφεσηρέμην· κ τό τ πφῶτον ἐπέιο, κ σωπῶδες τοῖς ἀρχαιοτέροις ἐγίγνετο· ἐσκόπεα γάρ πνα μοι δῆς ὁ δεῖ☉, ἐκέλευόν μοι ἡρέμα καδικέδζ, πλαγιὸς ἐκ μέσω κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινὸν,

——— Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός.

Σκληρότερον ἢ κατεσχόντ☉ νὸν ἀπειλάς, κατεάγη μὴ ἡ πλάξ ὁ ἢ ἀναγκάσας, σκυτάλιν πνὰ κειμένην λαβὼν, ἐ πλησίον φοίνικα, ὁδὲ πφοσπεπικῶς μὲ κατήρξατο, ὥστε δακρυά μοι τὰ πφοίμια τ τέχνης ὑποδρὸς ἐν ἐκείνοις, ὅτι

ὀλὴ τ οἰκίαν ἀφικνεῖσθαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων τοὺ ὀρθμοὺς τοῦ πλεως, καὶ δηγμάτια τῶ σκυτάλω, καὶ τοὺ μώλωπας ἐδείκνυον, καὶ κατηγόρουν πολλοὺ πνα ὠμότητα, ὡς δεὶς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑφ βάλεσθαι τ τέχνῃ· ἀγανακτησαμένης τ μητρὸς, καὶ πολλὰ τῇ ἀδελφῇ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἐπ ἐνδακρυς, καὶ τῶ νύχθ' ἑλῶ ἐνοεῶν. Μέχρι μὲ ὃ τότων, γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ ἐρωμένα· τὰ δὲ ταῦτα δε ὄκεπ ἐυκαταφρόνητα, ὦ Ἄνδρες, ἀκούσετε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλικοῖων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὸ καθ' Ὅμηρον εἴπω,

——— Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος,
Ἀμβροσίῃ διὰ νύκτα,

ἐναργὴς ἔτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τ ἀληθείας· ἐπ χρωῖ καὶ μῆ τοσῦτον χρόνον, τάτε ῥήματά μοι δῆλ φανέντα ἐν τοῖς ὀρθμοῖς παρεμένῃ, καὶ ἡ φωνὴ δῆλ ἀκουσάντων ἔναυλος· ὥτω σαφῆ πάντα ἦν.

2. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χερσῖν εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὰς ἑκατέρα μάλα βιαίως, καὶ καρτερῶς· μικρὸ χρωῖ με διεσπάσθη πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὸ ἅρπ μᾶλλ ἡ ἑτέρα ἐπεκράτη, καὶ δὴ μικρὸν ὅλον εἶχέ με· ἅρπ ὃ ἂν αὖθις ὑπὸ τ ἑτέρας εἵλκομαι· ἐδόκουν ὃ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα ἡ μὲ ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βέλτιον· ἡ ὃ ὡς μάτλον δῆλ ἀλλοδίαν ἀνατιθοῖτο· ἦν ὃ ἡ μὲ ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρεικὴ, καὶ αὐχμηρὰ τ κόμην· τῶ χεῖρε τύλαν ἀναπλεως, δεξιωμένη τινὰ ἐδῶτα, πάνυ καταγέλαστα, οἷ ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τοὺ λίθους, ἡ ἑτέρα ὃ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ χρῆμα εὐφυὲς, καὶ κόσμιον τινὰ

ἢ ἀναζολιώ· τέλος δ' ἂν ἐριᾶσί μοι δικάζειν ὁποτέρα βελόμενα σωθῆναι αὐτῶν.

3. Πρεσβέρα ἡ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν· ἐγὼ, φίλε πατὴρ, ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέκνοις, καὶ συγγενὴς οἰκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππος σὺ, εἰπῶσα τέκνωμα τῆς μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τὸ θεῖον ἀμφοτέρω, καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς· εἰ δὴ θέλοις λήρων μὲ καὶ φλυάρων τῶν ἐμῶν ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα ἑτέραν, ἕπεσθαι δὴ, καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γλυκίως, καὶ τοὺς ἐμοὺς ἕξεις καρτέρους, φθόνος δὲ παντὸς ἀλλόφρων ἔστι καὶ ὅποτε ἀπ' ὀφθαλμῶν τῶν ἀλλοδαπῶν, τῆς πατρίδος, καὶ τῶν οἰκείας καλαλιπών· οὐδὲ ὅτι λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες· μὴ μυσαχθῇς δὲ τὸ σώματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιαρόν· ἀπὸ γὰρ τούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος, ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· σεσκιωμένη γὰρ ἔτι μᾶλλον θεῶν· εἰ δὴ τούτων εἷς γλύπτης, πῶς μὴ ἂν κλεινὸς αὐτὸς ἔσῃ πᾶσιν ἀνθρώποις γλύπτης; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα· ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπαίσας, καὶ βαρβαρίσας πάμπολλα εἶπεν ἡ τέχνη, μάλα δὴ ἀπροσδήτως σωφρόνως, καὶ πείθειν με πειρωμένη, ἀλλ' ἐκεῖνα μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τῆς μνήμης διέρρυτο.

4. Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως· Ἐγὼ δὲ, ὦ τέκνον, παιδεία εἰμὶ ἤδη σωφρόνης σοι, καὶ γνησίως, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μοι πεπείρασαι· ἡλίκα μὲν ἂν τὰ ἀγαθὰ πρεῖν λιθοξόος γλύπτου, αὐτὴ προείρηκεν· οὐδὲν γὰρ ὅπη μὴ ἐργάτης ἔστι, τῷ σώματι

σώματι πονῶν, καὶν τούτῳ τῇ ἄπρᾳ ἐλπίδα
τοῦ βίου τεθεμένῳ· ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλί-
γα καὶ ἀήθως λαμβάνων, ταπεινὸς τὸ γνώμιμον,
αὐτέλειάς τε τοῦ περισσοῦ, ὅτε φίλοις ὁπλίσα-
μος, ὅτε ἐχθροῖς φοβερὸς, ὅτε τοῖς πολί- 5
ταις ζηλωτὸς, ἀλλ' αὐτὸς μόνον ἐργάτης, καὶ
ἡμῖν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ τὰ πρόχρονα
σκυπτόμενον, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θερα-
πεύειν, λόγῳ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρ-
μαιον ὤν· εἰ δὴ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος 10
ἠρώησε, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσατο, τῇ
μὲν τέχνῃ ἅπαντες ἐπαινέσουσι, οὐκ ἔστι δὲ ὅ-
στις τοῦ ἰδόντος, εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοὶ ὅ-
μοιος ἡρώης· οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναυσος καὶ
χειρώναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ· ἦν 15
δέ μοι πειθῇ, πρόθυμον μοί σοι πολλὰ ὑποδείξω
παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμασίας,
καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων,
ὡς εἰπεῖν, ἔμπνουν ἀποφαίνουσα, καὶ τῇ ψυ-
χῇ ἄφω σοι κυριώτατον ὄντι, κατακοσμήσω 20
πολλοῖς. καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ,
δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, ῥᾳθυμίᾳ, ὑπεικείᾳ, σω-
φρεσύνῃ, καρτερείᾳ, πρὸς τοῦ καλοῦ ἔρωτι, τῇ πρὸς
τὰ σεμνότατα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυ-
χῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος· λήσει 25
δέ σε ὅτε παλαιὸν ᾄδειν, ὅτε νῦν ᾠδῆς
δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προθύμως μετ' ἐμοῦ·
καὶ ὅλως, ἅπαντα ὁπόσα δὴ τότε θεῖα, τότε
ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι, καὶ
ὁ νῦν πένης, ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βλαυσάμυός π 30
ποθὲν ἀληθὴς ἄνω τέκνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι
ζηλωτὸς, καὶ ὀπίσθονος ἔσῃ, πρωθήμος, καὶ
ἐπαινούμενος, καὶ ὅτι τοῖς ἀεὶ σοις εὐδοκιμῇ,
καὶ ὑπὸ σοῦ ἡβῶν καὶ πλούτῳ πρόχρονον ἀπο-
βλεπόμενος· ἐάσῃ τε τοιούτῳ ἀμπεχό- 35
μενος, (δείξασα τὸ ἑαυτῆς, πάνυ ἢ λαμ-

πρὸν

περὶν ἐρόμει) ἐρχῆς δὲ κὴ περεδείας ἀξιώμεν· κὰν τις ἀποδημῆς, κὰ ὅτι τ ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς, κὰ ἀραὶς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τὴν ὁρώντων ἕκας, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ἴδε ἐκεῖνο, λέγων· ὃν δὲ π ποιᾷδῆς ἄξιον ἦ, κὴ τοὺ φλυς, ἢ κὴ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σε πάντες ἀποβλέπονται· κὰν τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πλλοὶ ἀκέσονθ, θαυμαζόντες, κὴ εὐδαιμονίζοντές σε τὴν λόγων τ δυνάμεως, κὴ τ πατέρα τ εὐπετμίας· ὃ δ' λέγεσθαι, ὡς ἄρα ἀθάνατοί γίγνονταί πνες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποίησω, κὴ γὸ ἦν αὐτὸς ἐν τ βίῳ ἀπέλθῃς, ὅποτε παύσῃ σιωὼν πῖς παιδιμφύσις, κὴ περσομιλῶν τοῖς ἀείστοις· ὁρᾷς τ Δημοδέκη ἐκεῖνον, τὸν ὑὸν ὄντα, ἐγὼ ἠλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τ Αἰσχίνην, ὃς συμπανισείας ὑὸς ἦν, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν; ὁ δὲ Σωκράτης, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ ἐμουλυφικῆ ταύτῃ τροφῆς, ἐπειδὴ τάχιστα σωῖκε τὸν χειπονος, κὴ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς μὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκόμις ὡς σοφὸν πάντων ἀδελφός· ἀφεὶς δὲ αὐτὸν τηλικοῦτος, καὶ τοιοῦτος ἀνδρεῖος, καὶ περόξεις λαμπρὰς, κὴ λόγως σεμνὸς, κὴ χῆμα εὐπρεπὲς, κὴ πηλὸν, καὶ δόξαν, κὴ ἔπαινον, κὴ περεδείας, κὴ δυνάμεις, κὴ ἀρχὰς, κὴ τὸ ὅτι λόγοις εὐδοκιμεῖν, κὴ τὸ ὅτι σωιέσῃ εὐδαιμονίζεσθ, χιτώνιόν τ παρὸν ἐνδύσῃ, κὴ χῆμα δηλοπρεπὲς ἀναλήψῃ κὴ μοχλία, κὴ γλυφεῖα, κὴ κοπέας, κὴ κολαπῆρας ἐν τοῖν χερσῖν ἔξεις, κάπονενδικὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, κὴ χαμαίζηλος. κὴ πάντα τρόπον ταπεινὸς ἀνακύπτων ἢ ἀνέποτε ἀνδρῶδες, ἀνδρεῖον ἀνδρὸς ὀπωοῦν, ἀλλὰ τὰ

μὴ

μὴ ἔρχα ὅπως εὔρυθμα, καὶ εὐσήμονα ἔσται σοι, φρονῶν, ὅπως ὃ αὐτὸς εὐρυθμός ἐστι, καὶ κόσμος ἔσῃ, ἥκιστα πεφενακικώς, ἀλλ' ἀπιστότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

5. Ταῦτα ἐπ λεγόσης αὐτῆς, ὁ φερμέινας ἐγὼ τὸ τέλος τοῦ λόγων, ἀνασὰς ἀπερναίμλιν, καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην, καὶ ἐρχαπικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν παιδείαν μάλα γνησίως, καὶ μάλιστα, ἐπεί μοι καὶ εἰς νέαν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅπ ἀληκὲς εὐθὺς ὑκ ὀλίγος ἀρχομβρῶ μοι χθὲς ἐπερίφατο· ἣ ὃ ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲ πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τῶ χεῖρε σωεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ ἡ Νιόβη ἀκόμην, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο· εἰ ὃ πρόδηλον ἔπρεπε, μὴ ἀπιστήσητε, θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι· ἣ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπῆσα, τοιαῦτά μοι ἐμέμφετό σε, ἔφη, ἡ ὃ ἡ δικαιοσύνη, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας, καὶ ἐλθὲ ἤδη, ὁπίσω τὰ ἡ ὀχήματος (δείξασά π ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων πυῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ πλίνα μὴ ἀχολωθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἐμελες· ἐπεὶ ὃ ἀνῆλθον, ἣ μὲ ἔλαυνε, καὶ ὑφηνιόχει· ἀρθεὶς ὃ εἰς ὕψος, ἐγὼ ἐπεσκόπεν ὑπὸ τὰ ἑῶ ἀρξάμενος ἄχει πρὸς ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τειρεσίου ἀποπείρων πῆς ἡ γλῶ· ὑκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπερχθὲν ἐκεῖνο ἦν, πλὴν τόδε μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀτορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῆνει, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς ἡμοίμλιν τῇ πήσει, παρέπεμπον· δείξασα δέ μοι τὰ τοιαῦτα, καμὲ τοῖς ἐπαινέσιν ἐκείνοις, ἐπανήαγεν αὖθις, ὑκέτι αὐτὴν τὴν ἐδῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα ἣν εἶχεν ἀριθμόν, ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκει εὐπάριφός τις ἐπανήκειν·

κατα-

καταλαβοῦσα ἐν τῇ τῶ πατέρα ἑστῶτα, καὶ σφεμβρόντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνῳ τῳ ἐλθόντα, κἀμὲ, οἷον ἥκοιμι· καὶ πῇ καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρὰ δεῖν σφὶ ἐμοῦ ἐβεβλάφθαι το.

6. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀνήπαις ἔτ ὢν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς, σφὸς τ τῶ πληγῶν φόβον· μεταξὺ ἢ λέγοντ, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον καὶ δικανικόν· εἶτ ἄλλ ὑπέκρυσε, Χειμερινός ὄνειρος, ὅτε μήκισαί εἰσιν αἱ νύκτες, ἢ τάχα πᾶ πρὶ ἔσπερ, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐξι. Τί δ' ἔν ἐπλάδην ἀπῷ ληρῆσαι ταῦτα σφὸς ἡμᾶς, καὶ μνηδῆναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν καὶ ἤδη γεγηραχότων; ἔωλ γὰ ἡ ψυχολογία μὴ ὀνείρων πινῶν ἡμᾶς ὑποκειτάς πινας ὠφέλησε; ἀκ, ὦ γαθέ· ἀδὲ γὰ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγόμεν τὸ ἐνύπνιον ὡς ἐδόκῃ αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ πατρῴα οἰκίᾳ καὶ τἄλλα, ἴσε γὰ ἀκ ὑποκεισιν ἅ ὅλιν, ἀδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διεξήεις, καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσῃ σφαγμάτων σφεισῶτων πολεμίων, ἀλλά πᾳ καὶ χρήσιμον ἔχειν ἡ διήγησις καὶ τοίνυν κἀγὼ τῦτον ὄνειρον διηγησάμην ἐκείνῳ ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι σφὸς τὰ βέλτιω ῥέπωσιν, καὶ παιδείας ἔχωσιν, καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ σφὸς τὰ ἥπιω ἀποκλίνῃ, φύσιν ἀκ ἀγχυνῆ διαφθείρων· ὑπῤῥωδήσει, εὖ οἶδ', ὅτι κἀκεῖνο ἀκούσας τ μύθω, ἱκανὸν ἑαυτῷ φάρμακον ἐμὲ σφεισησάμενο, ἐννοῶν οἷο μὴ ὦν, σφὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας σφὸς τ πενίαν τ τότε, οἷο ἢ σφὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀδενὸς γῶν τ λιθογλύφων ἀδοξότερο.

Διάλογ

Διάλογ Θ β'.

Θεῶν Ἐκκλησία.

ΖΕΥΣ. Μηκέτ' ἂν δοκεῖτε, ὦ θεοί, μὴ ὑπ' ἀγνοίας συρρεφόμενοι, πρὸς ἃς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιον μετέχουσιν ἡμῶν τῆς συμποσίου· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἃ τὸ φανερὸν, τὰ δοκοῦντα οἱ, καὶ κατηγορείτω· σὺ δὲ καὶ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σὺ γὰρ τίς ἀγοραίειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἢ ὑπὲρ σκέψεως περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι δοκεῖ ἐλευθέρως εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥστε ἔξεστιν ἐμοὶ λέγειν.

ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίους ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπέχει θεὸς ὄζον ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγονέναι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ ἀκολούθους, καὶ θεραπόντας αὐτοὺς ἰσοτίμους ἡμῖν ἀποφαίνουσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἶον εἰργάζεσθαι· ἀξιῶ δ', ὦ Ζεῦ, μὴ παρρησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλευθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσομαι τῶν καλῶς γιγνομένων· διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, οὐδὲ δι' ὀλίγου τινὰ, οὐδὲ ὑπ' αἰδοῦς ὑπικαλύπτων τινὰ γνώμην, ὥστε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος· πολλοὶ ἀλλ' ἐπειδὴ ἔξεστι; καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἐδίδους μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος

λάμψω ἐρῶ. Πολλοὶ γάρ, φημι, ὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ συνοχεῖν ἐπ' ἴσης, καὶ ταῦτα, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηνέτας, καὶ διασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν ἐραστὸν, καὶ παρενέσεφαν, καὶ νῦν ἐπ' ἴσης διανομὰς τ νέμουσι, καὶ δυσὶν μετέχουσιν, ἓν δὲ καταβλώντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς, καὶ παῤῥησιάζου λέγε, προσιθεὶς καὶ τὸνομα· νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις· χρὴ γὰρ παῤῥησιάζων ὄντα, μηδὲν οἰκεῖον λέγειν.

2. ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροξύνεις με πρὸς τ παῤῥησίαν. Ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον· ὥστε ἐρῶ καὶ τὸνομα. ὁ γάρ τοι γλυκαίοτατος Διόνυσος ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλην μητρόθεν, ἀλλὰ Συροφοίνικός τινος ἐμπόρου τ Κάδμου συγγενὴς ὤν, ἐπειδὴ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ὅδε ὢν λέγω, οὔτε τ μίτραν, οὔτε τ μέλιν, οὔτε τὸ βάθισμα· πάντες γοῦν, οἶμαι, ὁρᾶτε ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖος τ φύσιν, ἠμιμανὴς, ἀκρᾶτα ἐωθὼς ἀποπιέσαν· ὃ δ', καὶ ὅλως φρατρείαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τ χρὼν ἐπαλοιφῷ πάρεσι, καὶ θεὸς ἀπέφηνε, τ Πᾶνα, καὶ τ Σιληνὸν, καὶ Σατύρους ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς, σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους. καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους· ὧν ὁ μὲν, κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικὼς, καὶ γλύσιον βαδὺ καθειμένος, ὀλίγου τράγου διαφέρον ὄζει· ὁ δὲ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τ ῥῖνα, ὅτι ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς ἦν· οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα καὶ αὐτοὶ φηλακροὶ,

φαλακρὸν, κρέσσαι, οἷα τοῖς ἄρτι γλυπθεῖσιν ἐείκοις τὰ κέρατα ἀπορύεται, Φρύγες πνὲς ὄντες· ἔχουσι γὰρ καὶ ἕρμας ἅπαντες ὁρᾷτε οἵους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ Πραξιτέλης; εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι. ὁρῶντες ὕτω γελοίους θεοὺς, καὶ τερατίας; ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην ἔσαν αὐτῷ, τὴν δ' Ἀλκιάδην, ἧς καὶ τὸ στέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῆς ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίαν τὸν μικρὸν δυγατέρα (καὶ ὁ πάντων γελοιότατον, ὦ θεοὶ) καὶ τὸ κύνα τὸ Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγε, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς εἰ μὴ ἔχοι ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξυνέδρες ἐκεῖνο, καὶ ὅσῳ ἡλάττω κυνίδιον αὐτῆς· ταῦτα οὐχ ὕβρεις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παρανοία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' ἕν καὶ ἄλλο.

3. ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γὰρ, οἷ φέρῃ τὸν λόγον· ἔτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται καὶ ἀνίσησιν ἐκ τῆς νόσων, καὶ ἔστι

——πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

ὁδὶ δ' Ἡρακλῆς υἱὸς ὢν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπείρατο τὴν ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν. ΜΩΜ. Διαπέσομαι δικαίως σε, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων· καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔπι τὰ σημεῖα ἔχουσα τοῦ πυρός· εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτὸν σε τὴν παῤῥησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεσι μάλιστα, μὰν δ' ἕν γέ μοι ξενίας δοκεῖς; ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν ἐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ὄξιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ πάφον ὀπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ ὅτε ἐκείνοις πείθομαι, ὅτε Ἀχαιῶν Αἰγιέοσιν, ἀποβολιμαῖόν σε ἔιναι φάσκουσιν· εἰ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐγὼ τὴν

γὰρ τοι ἀρχὴν τῆς τοιούτων ἁμαρτημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοσεῖσθαι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον σύ, ὦ Ζεῦ, παρέχεις, ὑπνοποιὸν ὄπωπας μύῳ καὶ καπνὸν πυρ αὐτοῖς ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ ἡμαπ ὥστε ἡμᾶς λελῆσθαι, μή σε καταδύσῃ τῆς ξυλλαβῶν, ὁπότε ἂν ταῦρος ἦς· ἢ τῆς χρυσοχόων τις καταρράξῃ χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ φέλλιον, ἢ ἑλλόβιον ἡμῖν χθὲς ἐλθὼν ἀλλὰ ἐμπεπλακὼς γε τῷ κρανίῳ τῷ ἡμιθέων τούτων. ἐγὼ δὲ ἂν ἄλλως εἰπαιμι καὶ τὸ σῶμα γλοιωδέστατόν ἐστιν, ὅποτ' ἄν τις ὀφθῶ ἀκύσῃ, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δὲ Εὐρυθεὺς ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ, τέθνηκε· καὶ πάλαι γε Ἡρακλέης νεώς, οἰκέτης ὄντος, καὶ Εὐρυθέως πάρος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ· καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόνυσος μὲν, θεός· οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λεάρχος, ἀνθρώπων ἁπάντων κακοδαιμονέστατοι· ἀφ' ἧς ἡμᾶς σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέῳξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ὅτι τοὺς θνητοὺς ἑτέρους, ἅπαντες μεμίμηνται σε· καὶ ἀεὶ ἄῤῥενες μόνον, ἀλλ' οὐδὲ αἰσχύνῃ, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ οἶδε τὴν Ἀγχίσου, καὶ τὴν Τιθωνὸν, καὶ τὴν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὴν Ἰάσονα, καὶ τοὺς ἄλλους; ὥστε ταῦτα μὲ ἐάσειν μοι δοκῶ μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν ἦν.

4. ΖΕΥΣ. Μηδὲν οὕτω τὸν Γανυμήδη, ὦ Μῶμε, εἴπῃς. Χαλεπαίνω γὰρ εἰ λυπήσεις τὸ μειρακιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ ἦθος. ΜΩΜ. Οὐκοῦν μὴ ἐγὼ τοῦτο εἶπω, ὅτι καὶ οὗτος ἐν τῷ κρανίῳ ἐστὶν, ὅτι τὸν βασιλέα σκήπτρῳ καθέζεται, καὶ μονονυχὶ ὅτι τὸν κεραυνὸν σοι νεοπτύσαν, θεὸς εἶναι δοκῶν; ἢ καὶ τοῦτον τὸν Γανυμήδη ἕνεκα ἐάσομαι; ἀλλ' ὁ Ἄπις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαζάζιος

βάζι Θ πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκεκλήθησαν ἕτοι; ἢ ὁ Μίδρης ἐκεῖν Θ ὁ Μῆδ Θ, ὁ τ' κάνδυν, καὶ τιὰ πίραν, ὑδὲ ἑλληνίζων τῇ φωνῇ· ὥσε ὐδ' ἂν συνεῖναι τις, ξιωίνοι. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι, κὴ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μαχηὶ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, κὴ θεὺς χειροτονοῦσιν, ὃς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν Θ κὴ Ζάμολξις δ' ἦλθ Θ ὢν, παρ' ἐγεφύρη, ὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθών· καὶ τοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέμια· σὺ δ', ὦ κωνοπρόσωπε, κὴ σωφρόσυν ἐσδεδυκὼς Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶ) ὑλακτῶν; τί δ' βελόμεν Θ, κὴ ὁ Μεμφίτης ξὺν ταῦρ Θ, ὁ ποικίλ Θ, περσκυνεῖ), κὴ χρᾶ, κὴ προφήτας ἔχει; αἰσχύνομαι δ' ἰδίδας, καὶ πτήνης εἰπεῖν, κὴ τράγυς, καὶ ἄλλα πολλῶ γελοιότερα, ὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτ ἐφεδυόμενα ἐς τ' ὑρανὸν· ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοὶ, πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπ' ἴσης, ἢ κὴ μᾶλλον ὑμῶν περσκυνήμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὰν κεῖν κέρατα φύσωσί σοι; ΖΕΥ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φὴς τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἔμως δ' ἦν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγματά ἐστι, κὴ ὐ πάνυ χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνυ γᾶν μ' σπείων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῶν, ὡς ἀθάνατ, θεὸς μὴ, τοὺ θεὸς κωνοκεφάλας δὲ, τοὺ κωνοκεφάλας.

5. ΖΕΥΣ. Ἃ φημὶ τὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε γὸ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ὅπ ἀρολῆς· σὺ δὲ τοὺ ἄλλους λέγε. ΜΩΜ. Τὸν Τερφώνιον, ὦ Ζεῦ, κὴ ὃ μάλισά με ἀποπνίγει, τ' Ἀμφίλοχον· ὃς ἐναγὴς ἀνθρώπ, καὶ μεμαλισμένος ὢν, θεσπιῳδεῖ ὁ ἡλναῖ Θ ἐν Κιλικίᾳ, φοβέμεν Θ τὰ πολλὰ, καὶ χρησῳδῶν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα· τοιγαροῦν

οὐκ ἔπ᾽ σοὶ, ὦ Ἄπολλον εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος, κὴ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, κὴ στέφανος ἔχῃ, κὴ χόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν· ἤδη κὴ ὁ Πολυδάμαντος ἐπ᾽ ἀθλητῇ ἀνδρείᾳ ἐάτας τοὺς πυρέποντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, κὴ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ, κὴ Ἔκτορι δύσιν ἐν Ἰλίῳ, κὴ Περστισιλάῳ κάταντικρὺ ἐν Χερρονήσῳ, ἀφ᾽ ἧσ᾽ ἦν τοσοῦτοι γεγόναμεν, ὅπισθεν ἰόντες μᾶλλον ἢ ὁπορία, κὴ ἱερουσυλία· κὴ ὅλως, καταπεφρονήκασιν ἡμῶν εὐποιοῦντες, κὴ ταῦτα μὲ σὺν νόθων, κὴ παρεγγεγραμμένων· ἐγὼ γ᾽. κὴ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκήκοεν, ὅτε ὄντων πυῶν παρ᾽ ἡμῖν, ὅτε συζῆναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, κὸπὶ τούτοις γελῶ· ἢ πῶς γάρ ὅταν ἡ πολυθρύλλητος ἀρετὴ, κὴ φύσις, κὴ εἱμαρμένη, κὴ τύχη, ἀνυπόστατα, κὴ κενὰ πράγματα ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων κὴ φιλοσόφων ὁπωσοῦν δέντα, καὶ ὅμως αὐτοχέδια ὄντα, ὅτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῖν, οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι κἂν μυείας ἡκατόμβας θύσῃσθε, ὅμως τὰ τύχῃ σφέξουσι τὰ μεμοιραμένα, κὴ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἑκάστῳ ἐπεκλώσθη· ἡδέως ἂν ἦν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἱμαρμένην· ὅπου γὰρ κὴ σὺ ἀκήκοεις τῶν φιλοσόφων διαπρύσιος, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βροντῶντων αὐτῶν μὴ ἐπαίειν· πολλὰ ἔπ᾽ ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον· ὁρῶ γὰρ τοὺς πολλοὺς ἐχθομένους μοι λέγοντι, κὴ συνείποντας, ἐκείνης μάλιστα, ὧν κατήφατο ἡ παῤῥησία τοῦ λόγων· πέρας γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμάτι σοὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον. ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω· κὴ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ὑπερβῆναι, ὡς μὴ ὑπερπλέον ἂν γένηται.

Ψήφισμα

Ψήφισμα.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

6. Ἐκκλησίας ἐνόμιε ἀγομιδίης, ἐδδόμη ἱσαμβόε, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνδε, καὶ περήφρδε Ποσειδῶν, ἐπεστάτι Ἀπόλλων, ἐγγεμμάτδε Μῶμ☉ τ νυκτὸς, κ ὁ ὕπν☉ τ γνώμιν εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τ ξένων ε μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ κ Βάρβαροι, ἐδαμῶς ἄξιοι ὄντες καινωνεῖν ἡμῖν τ πολιτείας παρεγγεγραφέντες, ἔχοδι ὅπως, κ δεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μ τ ἀγανὸν, ὡς μεσὸν εἶ) τὸ συμπόσιον ὄχλε ταραχώδες πολυγλώσσων πνῶν, κ ξυγκλύδων· ἐπιλέλοιπε ἢ ἡ ἀμβροσία, κ τὸ νέκταρ, ὥστε μνᾶς ἥδιτον κοτύλιν εἶ), διὰ τὸ πλῆθ☉ τ πινόντων, οἱ ἢ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τὸ παλαιὸς τ, κ ἀληθεῖς δεὸς περιβδείας ἠξιώκασιν ἑαυτὸν ἅδε πάντα τὰ πάρεια, κ ἐν τῇ γῇ περιμάδην θέλουσι, δεδόχθω τῇ βελῇ, κ τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μ ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἐλέδε ἢ ὁπηγνώμονας τελείυς δεὺς ἑπτὰ, τρεῖς μ, ἐκ τ παλαιᾶς βελῆς τ δὴ Κρόνε, τέτταρας ἢ ἐκ τ δώδεκα· κ ἐν αὐτοῖς, τ Διά. Τύτυς ἢ τὸς ὁπηγνώμονας, αὐτὸς μ καθέζεδε ὀμόσαντας τ νόμιμον ὅρκον, τ Στύγα· τ Ἑρμῆν ἢ, κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιῶσι ξυτελεῖν εἰς τὸ συμπόσιον· τὸς ἢ ἥκειν μάρτυρας ἐπαγομένυς ἐνώμοτας, κ ἀποδείξεις τὸ γῆυς· τύτε δὲν ἢ, οἱ μ, πειθωσαν καθ' ἕνα, οἱ ἢ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ δεὸς εἶ) ἀποφανῆ), ἢ καταπέμψσιν ὅπι τὰ σφέτερα ἤθεα, κ τὰς

δήκας τὰς προσηνικάς· ἢν δέ τις κλῶ τὴν ἀδικίαν, καὶ ἅπαξ τοῦτο τῶν ἐπιγραμμένων ἐκκειδέντων ὀφλήσῃ τῷ δεσμῷ, ἐς τὸ τάρταρον ἐμπεσεῖν τοῦτον· ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῷ ἕκαστον καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοξεύειν, μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τῇ ὁπλῇ ξάμωνον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδόν, ἢ ἰατρεῖν εἰ τοὺς δὲ φιλοσόφους προσεῖπεν, μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μήτε λήρους λέγειν ἃ μὴ ἴσασιν· ὁπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ τὸν Διὸς, τὸν Ἥρας, τὸν Ἀπόλλωνος, τὸν τῶν ἄλλων τινὸς, ἐκείνοις δὲ τάφων χῶσαι τὴν πόλιν. καὶ σήλιον ἑστῆσαι, ἀντὶ βωμοῦ· ἢν δέ τις προσκύσῃ τῷ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐξελίσσῃ ὅτι τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, εἰρήμην αὐτῷ καταδιαιτησάντων ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ κάτω μυνέσω· πλείους γὰρ οἱ ὑπὲρ ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσαντες· ἀλλὰ νικᾷ μέν· ἀπίτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναφῆ τὰ γνωσίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φρατόρας· ὡς ὅστις ἂν μὴ φράσῃ, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ὀφὴ χῆν ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζωσιν.

Διάλογος γ'.

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. Ζεῦ φίλε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἑρκεῖε, καὶ ἀστεροπητά, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ εἰγιδοῦπα, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβεβυντικοὶ ποιηταὶ καλοῦσι· καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμην· ἐπεὶ εἰς τὸ πίπτον τὸ μέτρον, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κενὸν τοῦ ῥυθμοῦ· νῦν σοι νῶν ἡ ἐρεισμάρεσος ἀσφαλὴς, καὶ ἡ βαρύβρεμος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε· καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀπηχῶς, ἔξω τῆς κατάγαν τῆς ὀνομάτων· τὸ δὲ αἰθαλόεν σε, καὶ ἐκκαβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐς, μηδὲ ὀλίγον ἀπενδῦσα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διατυλάττον· δεῖπνον γὰρ τῷ ἀπορκεῖν τις ὀπτχειρούντων ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἄν, ἢ τὸ παμδαμάτορος κεραυνῷ φλόγα· ὥστε δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τῷ πραύματος, ὅτι ἀναπλήσαν τὸ ἀσβόλε, ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβεβυντᾶν ἐτόλμα, ἃ πάνυ τοι ἀπίθανος· ὧν πρὸς ὕστερον ψυχεῖν τὴν ὀργὴν Δία, θερμοργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχέμων. Πῶς γὰρ, ὅπου γε καὶ δάφνην τὸν μανδραγόραν καθαιρεῖς, ὃς ὅτε μὲν τῶν ὀπορκούντων ἀκούει, ὅτε τοὺς ἀδικοῦντας ἀπισκοπεῖς λημᾶς ᾖ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ

ὧν τα ἐπιτιμήσασθαι, καθάπερ οἱ παρεπιτρόπους ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ καὶ τῶν ἀδίκων, καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦλθες τότε πρὸς αὐτὸν ἐπιχειρείαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ χαρακτὴρ ἦν, καὶ ἡ αἰχμὴ ἐπηρείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπατταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὴς, ὥσπερ εἰς ἀνεγκολισμὸν περιηκοντίζετο, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσμικοὶ, καὶ ἡ χιὼν σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα πυκνὴ δὴ· καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμοὶ ἐκάστη καταγῶν· ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χεῖνες ναυαγία ὅλη τῶν Διὸς ἐγένετο, ὡς ἀποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἔν τι κιβώτιον περισωθῆναι, περιενεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τῆς ἀνθρωπίνης σπέρματος διαρυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαδυμίας τὰ πίκρεια κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ὅτε δύοντος ἐπὶ σοί που, ὅτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· καὶ ἴσως ἅ παῦε ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον σωτηρίων, καὶ κατὰ λίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γλυκύτατε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τὴν τιμῆς.

2. Ἐῶ λέγειν, ὁπόσακις ἤδη σε τῶν νεῶν συνελήκασιν οἱ ξύλοι καὶ ἀπτῶσι τὰς χεῖρας Ὀλυμπάσιν ἐπιβεβλήκασι· καὶ σὺ ὁ ὑλιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναζῆσαι τὸν κυβάν, ἢ τὸν γείτονα ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηθεσόμενον αὐτῷ συλλάβοιεν, ἔτι συσκαζομένῃς πρὸς τὴν ὑγρὰν. ἀλλ' ὁ γλυκὺς, καὶ μεγαλόκτυπος, καὶ πανοπλίᾳ σκάδικος, τὸν πλοκάμις ἐπειλημμένος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυ κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ· ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πότε παύσῃ ὕτως ἀμελῶς παροράμενα; ἢ ποτε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;

κίαν; πόσοι Φαίδωντες ἢ Δικαιόπολιες ἱκανοὶ πρὸς ὕπνον ὑπάντλων ὕδωρ τοῦ βίου; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰμὰ εἴπω, τοιούτους Ἀθηναίων εἰς ὑφ' ἕρμας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ὁπηνικαροῦν ἁπλῶς ἀφθόνως εἰς εὐεργεσίαν ἢ φίλων ἐπιλέκτους καὶ πλείστους· ἐπειδὴ πίνης διὰ ταῦτα ἐγκωμιάζομαι, οὐκ ἔπειδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, ὅτε προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑποπίνοντες, καὶ προσκυνοῦντες, καὶ τὸ ἐμὲ νόμισμα ἀνηρτημένοι· ἀλλ' ἴσθι καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντυγχάνω τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ πρὸ χιλίων παλαιᾶς νεκρᾶς ὑπάρχων, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐπιστρέφονται, δυσάλωτον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὀφθῆναι ὑπολαμβάνοντες, τὸ δὲ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγονότων· ὥστε ὑπὸ τῆς κακῶν ὅλη ταύτην τὴν ἐρημίαν περιπόλων, ἐναλάμενος διφθέραν, ἐρχόμαι τὴν γῆν ὑπὸ μισοπόνων ὀδόντων τεττάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ περιφιλοσοφῶν ἐνταῦθα· τοῦτο γάρ μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄφεσθαι πλοῦς ἀλλὰ τὴν ἀξίαν εὖ περιπόντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε· ἤδη ποτὲ ἦν, ὦ Κρόνε καὶ Ῥέα μῆτερ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ὑποσεισάμενον καὶ νήφοντα, (ὑπὸ τοῦ Ἐπιμηθέως γὰρ κεκοίμησαι) ἀναρριπίσας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενον, μεγάλῳ ποιήσας τινὶ φλογὶ, ὅπως ἐξαιθέσῃ πάντα χαλκοῦν ἀνδρώπους καὶ γυναικᾶς Διὸς, εἰ μὴ ἀλυδῶν ὄζει τὰ ὑπὸ Κρητῶν θεῖα σου, καὶ τῆς ἐκεῖ σπηλαίου μυθολογούμενα.

4. ΖΕΥΣ. Τίς ἐστὸς οὗτος, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπορείᾳ, πίναξ ὅλος, καὶ αὐχμηρὸς,

καὶ ἀπολίφθειρος; σκάπτει γ', οἶμαι, ὅπως κακοῦργος, λάλος ἄνθρωπος, καὶ θερμός, ἤπου φιλόσοφός ἐστι· καὶ γὰρ ἂν ὕπνος ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῇς καθ' ἡμῶν. ΕΡΜ. Τί φῄς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐλεκραπίδην, τὸν Κολυβέα; ὅστός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐσιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ὧν λαμπρῶς εἰώθαμεν ἐρριζεῖν τὰ διάφορα. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς; ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν αὖ τοιοῦτός ἐστιν, ἀμίχμιος ἀθλιος, καὶ ἀκαπνούς, καὶ μιδωτός, ὡς ἔοικεν; ὕστω βαρέαν καταφέρων τίσι δίκελλαν. ΕΡΜ. Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν, χρηστὸς ἐπιχειρεῖν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ περὶ τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος· ὡς ἡ ἀληθὴς λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους· ὃς ὁ σωφρονεῖν κόρεξι καὶ λύκοις χαρίζόμενος, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τε ὄντων ὁ κακοδαίμων χειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἰς αὐτὸν καὶ ἑταίρους ὠήθη, ὑφ' ὧν συνουσίας τε περὶ αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ· οἳ δὴ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ ἀποτραγόντες, εἰ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν ἐγκεκλεισμένος, καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐκμελῶς ὠχοντο, αὖθις αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες πόθεν δὴ ἐπικρεμάντες, ἢ ὑπορύττοντες ἐν τῷ μέρει; ἀλλὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ δικηφορείας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑφ' αἰσχύνης τὸ ἄγος, μισθῷ χαργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' ὑμῖν, μάλα ὑφειμένως παφέρχονται, οὐδὲ τέρνομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παρὼν ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμέλητός· εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυσχεραίνων· ἐπεὶ καὶ ὅμοια πεποιήκασι τοῖς καταφρονητοῖς κόλαξιν

λαξιν ἐκείνοις, ὀπλελειμμένοις ἀνδρὸς τοσούτου ταύρων τε καὶ ἀγρῶν πόπτατα καὶ φιλτάτων ἡμῖν ὀπὶ τῆς βωμῶν. ἔπ γῆν ἐν τ ῥίσι τὴν κίονα αὐτῶν ἔχω· πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε καὶ ὁρμῆς πολλῆς τ ὀπορρεόντων, καὶ διαζομένων, καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι τε καὶ φόβε τ ἀπὸ τῆς ἐκβουλεύντων, (πολλοὶ γὰρ ἦτοι καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ὀλίγον κατημμένοι ἡμῖν ἐφιᾶσαι) πολλὰ ἤδη χρόνον ὑπ' ἀπέβλεψα εἰς τ' Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα ἐξ ἧς φιλοσοφία καὶ λόγων ἔρωτες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς· μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, ὑπ' ἐπακοὴν ὀξὺ τῆς ἀκοῆς· ὡς τ ἢ ὀπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ὀπιτρίβηναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετήν τινα, καὶ σώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ φωνῇ ξυνειρόντων· διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμελῆσαι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ὄφελον ὄντα· ὅμως ἦ τ Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, προσκαλοῦ, ἀπὸ παρ' αὐτὸν κἀτάχ' ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ. καὶ μενέτωσαν ἄμφω πρὸς τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαπήσεσθωσαν ὕτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρησόμενος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τ οἰκίας ὦσὶ ἢ τῆς κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαρισίας, ἣν ὁπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὴ σκέψομαι, καὶ δίκλιν δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κέραυνὸν ὁπισκάσω· κατεσκεύασμαι γὰρ αὐτῇ καὶ ἀποσοβοῦσθαι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὁπότε φιλοτιμοίτεσον ἡκόντισα πρώην ὀπὶ τ σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπειδε τοὺς ὁμιλητὰς, μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς· ἀλλ' ἐκείνοις μὲ δείμαρτον, ἐπέρχε γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς· ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον ἐμπεσὼν, ἐκεῖ ὁ τ κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνεπρίσθη πρὸς τ πέτεσιν· πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ

καὶ

καὶ αὐτὸν τιμωρίαν ἔσεσθαι αὐτοῖς, εἰ καταπλεύσαντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

4. ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχλήσειν εἰ καὶ θεασοῦς; ἢ τοῖς δικαιολογίαις μόνοις, ἀλλὰ καὶ ταῖς εὐχομέναις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλήσεις ἐπὶ πνευσάτω καταστήσεις ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παῤῥησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ὑπερβάλλας τὸν Δία· εἰ δὲ σιωπῇ ἐκαθεύδετο, ὑπεκκωφῶς, ἔτι ἂν ἐκαθεύδετο ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, πρὶν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα ἐμοὶ κεκοινωνηκότα;

ΠΛΟΥ. Ὅτι νὴ Δία ὑβριζέτην εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατημέλει, καὶ ταῦτα, παιζόντων αὐτῷ φίλων ὄντα· καὶ μόνον οὐκ ἐκ δικαίων με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸν πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες· αὖθις δὲ ἀπέλθω, πρασιτίς, καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνοις, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰδημοσύνης τῆς δωρεᾶς, τοὺς αἰσχυνομένους, οἷς τίμιον ἐγὼ καὶ αἰσχρὸν· ἢ τοι γὲ οἱ λάβροι τὴν πενίαν ξυνέσεσθε, ἣν σεμνύνουσιν ἡμῶν, καὶ ἀφίξεται παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτω ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκατάλαντον δωρεᾶς ἀμελήσαντες.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔστι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σε, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν· εἰ μὴ παντάπασιν ἀναλγητός ἐστι τὴν ὀσφῦν, ὡς χαλεπῶς σε ἀντὶ τῆς πενίας περαιρεῖσθαι. Σὺ μὲν τοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶ μοι δοκεῖς ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς δωρεὰς ἀναπιπάσας ἠφίει φοινοσσεῖν ἐλαυθέρως, ὅτε ἀποκλείων, ὅτε ζηλοτυπῶν· ἄλλοτε δὲ τἀναντίον ἠγανάκτεις καὶ τὴν πλουσίαν, καταχαλεπαίνων

κικλεῖδας λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισὶ, καὶ μηχανείων ὑπολαῖς, ὡς μηδὲ θέλοντί σοι ἐξαναχύψαι σε εἰς τὸ φῶς δυνατὸν εἶ. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρετο πρός με, ὑποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ, καὶ διὰ τοῦτο ὀλιγὸς ἡμῖν ἐφαίνετο, καὶ φεγγίδος ἀνάπλεως, σωφρονικῶς τοῦ δακτύλου πρὸς τὸ ἔνθεν τῷ συλλογισμῷ, καὶ ὑποδρασάσης ἀπειλῶν, εἰ καιρὸν λάβοιο παρ' αὐτῶν· καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπόδειγμα ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τῷ Δαναΐδων παρθενεύσαντι, ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀναβεφόμενον τῷ τόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ· ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὸν, ἐρῶντας μὲ εἰς ὑποβολὴν, ἔξον ἢ ὑπολαύειν ἢ τολμᾶν, ὅδε ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυείους γε ὄντας ἀλλὰ φυλάττειν ἐγχειροῦντας, εἰς τὸ σημεῖον, καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαφαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὸν ὑπόλαιον οἰομένους, ἢ τὸ αὐτὸν ὑπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ὑπολαύσεως, καθάπερ ἢ ἐν τῇ φάτνῃ κυὼν, μήτε αὐτὸν ἐσθίουσα τὴν κριθὴν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ὀπιπτεύουσα· καὶ πρόσθεν γε καὶ καταγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὸν ζηλοτυπούντων, ἀγνοοῦντων ἢ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίβης ὑπείσιον λαθραίως ἐμπαρεγκρίνοντα τὰ κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρασον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσωμον λυχνίδιον, καὶ θλαλέον θρυμμάτιον, ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις· πῶς ἂν οὐκ ἄδικον, πάλαι μέν σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

5. ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἶχε πάλιν ἔξεταζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν· τότε μὲν Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνεμμένον, ἀμελὲς,

καὶ

καὶ οὐκ ἀνοήτων, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη τις τὰς θύρας ἀνατάκλειστον ἔχειν καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παντὶ τρόπῳ ἀποίμωξις καὶ μέλης, καὶ ἐξόλωλε ὁ μισάνθρωπος, ὅτε μελήσουσιν αὐτοῦ, ὅτε εἰς τὸ φῶς προάγονται, ὡς μηδὲ ὀφθείη; πρὸς πάντων ἀνοητότατος ἐνόμιζον εἶναι καὶ ὑβριστής, ὅστις ἀδικηθεὶς ὑπὸ τοσούτων δεσμοῖς, καταστήσαντας, οὐκ εἰδότας ὡς μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. ὅτ' ἂν ἐκείνους, ὅτε τοὺς πάνυ προσχείρους εἰς ἐμὲ τότε ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅσοι ἀεί σύνεσιν ἔχοι, μέσον ὀπτήσαντας τῷ πρόσματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοῦ ἥδεσθαι, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τὸν Διός, εἰ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀρίοις καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον ἢ αὐτὸς ἀπαίρει μοιχὰς θησομένοις, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷν δόξειεν ἄν; ἃ σύ γε, ὦ Ζεῦ, φαίης ἄν, ἐκκαθεὶς πολλάκις· εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλαύνοι γυναῖκα εἰς τὸν οἶκον νόμῳ παλαιῷ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων· ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς προσαπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ὁπηρέποι, ἀγνὸν ἢ καὶ σεμνὸν, καταλείπων παρθενοῦσαν, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ ὅλῳ ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκώς, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποδεδυκότων, ἔδ' ὅπως ὁ τοιοῦτος παράπαιον δόξειεν ἄν, δέον παιδοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τῆς γαμετῆς, καταμαφαίνων ἐμπρόσωπον ὕπνον καὶ ἐπέρασιν κόρῳ, καθάπερ ἱέρειαν τὴν δεσμοφόρον πρέπων διὰ παντὸς τὸν βίον; Διὸ καὶ ταῦτα καὶ

αὐτὸς

αὐτὰς πολλάκις ἀγαναχτῶ, περὶς ἐκίνων μὲ ἀπίμως λαχτιζόμενος, καὶ λαφυγωμένος, καὶ ἐξαπλόμενος· ὡσ' ἐκίνων ἦ, ὥσπερ σιγμασίας δραπέτης πεπεδημένος. ΖΕΥΣ. Τί ἔν ἀγαναχτεῖς κατ' αὐτῶν; δίδοσι γὰρ ἄμφω καλῶ τὸ δίκαιον· οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄπποτε καὶ ἀγρύπνοι καὶ ξενοὶ τὸ σῶμα, ὅπκεχηνότες μόνον τῷ χεύματι, οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεὺς ἀπὸ τὸ φάρυγγος τὸ προφὴν τῶν Ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι· ἀλλ' ἀπιτέον, σοφρονεστέρω πολὺ τῷ Τίμωνι ἐντυξόμενος. ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται, ὥσπερ ἐν κορίνῃ τετρυπημένῃ, πρὶν ὅλως ἐκρυλῶσαί με χρὴ ἀπενδῦσαι ὄντα, φθάσαι βουλόμενος τὸ ὀπῤῥοὴν, μὴ ὑφαιρεθεὶς ἀπεσὼν ὀπκλύσω αὐτόν. ὥστε, εἰς τὴν Δαναϊδῶν πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, πολὺ κώτως μὲ ἐσγον, ἀλλὰ πρὶν ἐκρυῆναι χαδὸν ἐκκυθισαμένῃ, τὸ ὀπῤῥέον τος, ὅπως εὐρύτερον τὸ περὶς τὸ ἔκχυσιν κεχηνὸς τῆς πίθου, καὶ ἀκόλυτος ἢ ἔξοδος. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξεται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀπεπαυμένον, ἐκκυθὲν τος ἐν βραχεῖ σε, ῥᾳδίως εὑρήσει τὸ διφθέρων αὖθις, καὶ τὸ δίκελλαν ἐν τῇ περὶ τῆς πίθου· ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πολυπίζεσθε αὐτὸν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, περὶς ἡμᾶς ἄγειν πὰρ κύκλωπας ἐκ τὴς Αἴτνης, ὅπως τὴν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὅπισκλάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθνηκότος αὐτοῦ δεησόμεθα.

6. ΕΡΜ. Πρωΐομαι, ὦ Πλοῦτε· τί τοῦτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γυνάδα, ὢ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛΟΥ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲ ἀπίω ῥᾳδίᾳ πνα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέρως, ὡς μόλις

λις τελεῖν ὅλη τὸ πέρμα, προσγενέσθαι τε ἐνίοτε τὴν ἀμυδρότητα· ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πηνὸν ὄφει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον ἅμα γῆν ἔπεσον ἢ ὕπαλγος, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερβάσας τὸ σάθιον, ἤδη ἰδόντων ἐνίοτε καὶ θεατῶν. ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲ ἤδη ἐβόλιζον ὥστε πείσεσθαι βραχὺ ἐκπνοὰς, ἄγρας δὲ πέμπτον πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅλη λάκκου ζάγκλης ἐξελαύνοντας, οἷς ἤδη καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε· καὶ ὅμως πορφυροῖ, καὶ χρυσόχειρες ἐπῆρχον· ἤδη αὐτοὶ πεδίοντες οἶμαι, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῆσιν. ΠΛΟΥ. Ἕτερόν τοῦτ' ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀκὴ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε, ἤδη ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάστων ἀπέστειλέ με παρ' αὐτοῦ· ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλοδώρος καὶ αὐτὸς ὤν. ἀλλοῖ γῆν, καὶ τῷ ὀνόματι ἐπειδὴν τοίνυν μετοικιδῆναι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ὅπως ἐλῶς, φορηδὸν ἀφέμενοι μεταχομίζουσι καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ ὢν ἡ οἰκίας τρόπον, ὑπὸ τὰ γόνατα, παλαιᾷ τῇ ὀδύνῃ σκεπόμενος, ἀθυμάχῃ τε γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελθόντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀθυμοῦντι καχηνότες, ὥσπερ τὸν χαλκιδόνα περιαπτμόλιν, περιέρχονται οἱ νεοπλοῦτοι· ἐπεὶ δ' ἂν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λίνεον ἐξυμνηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ χαλκὸς πλουτος, ἤτοι συγχωνῆς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης ἐκ παιδικῶν τιμῆς, ἐπιξυρημένος ἔτι τε γνάθον ἀπὸ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἐξῆρος ὧν ὑπερῄτησαν αὐτῷ, μέγα τὸ μίδωμα ὁ γλυκὺς ὀλαθῶν, ἐκεῖνος μὲ, ὃς τις ἂν ᾖ, ποτὲ ἁρπασάμενος, αὐτῇ δέλτῳ δὴ φέρων, ἀπὸ τ' ὠς

τέως Πυῤῥίᾳ, ἢ Δεῴμωνος, ἢ Τιβίῳ, Μεγαχλῆς ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεὶς, πρὸ μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀλλὰ δὴς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτὸς ὁ θυμὸς ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπών· ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως εἰς ἐμὲ ἀπειρόκαλος, καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔπειτα πίν[illegible]εικὼς, καὶ εἰ παρεὶς ἄλλος μαζίξειέ τις, ὄρθιον ἐφίησι τὸ ὖς, καὶ τὴν μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον περιχυθῶν, ἐκ ἔπι φορητὸς ὅτι τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ἀλλὰ τοῖς τὴν ἐλευθέρως ὑβρίζει, καὶ τοῦ ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀπαπειρώμενος· εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν, ἄρχεις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱππορροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι ἁβρὸς ἑαυτὸν ὁμιλήσειν, ἢ μᾶλλον εὐμορφότερον μὲν Νιρέως ἕνα) αὐτὸν, εὐρυθμότερον ἢ τὸν Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον ἢ τὸν Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον ἢ σωμάτια Κερίσσου ἑκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ ἅπαντα ἐκχέας τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀνορκιῶν καὶ ἁρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

7. ΕΡΜ. Αὐτά σοι θεὸν φὴς τὸ γιγνόμενα· ὁπόταν δὲ ἐν αὐτοπυρὶ βασίζῃς, πῶς ἔτι τυφλὸς ὢν εὐθυπορήσεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγνώσεις, ἐφ' ὃν ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κεῖνος ἔνι τὸ πλουτεῖν ἄξιος; ΠΛΟΥ. Οἴει γὰρ εὐθυπορήσειν με οἵ πνες εἰσι. ΕΡΜ. Μὰ τὴν Δία ἐ πάνυ, ἐ γὰρ Ἀειπείθειν καταλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῆκες, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων, οὐδὲ ὁλως ἄξιος πλουτεῖν· ἀλλὰ τί προσήκεις καταπιμφθείς; ΠΛΟΥ. Ἄνω καὶ κάτω πλανώμενος ἀεὶ τοῖς ἄχρις

ἄλγεις ἂν λάφυ τινὶ ἐμπεσών· ὁ δὲ ὅστις ἂν πρῶτός μοι τοῦτ' ὑπάχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τ' Ἑρμῆν ὅπη πρὸ φθαλόγω τ' χέρδος τρέσχωσιν. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεύς, οἰόμενός σε χρῆναι τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ γαθέ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσθέρατον ὕτω χρῆμα, καὶ πρὸ πολλοῦ ἐπιλελειπὸς ἐν τ' βίῳ, ὅπου ὑπ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύρει ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ὕτω καὶ μικρὸν ὄν. Τριγαρῆν δ' τε πρὸς μὲ ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πλήρων δὲ πλείστων ἐν τ' πόλει τὰ πᾶν ἐπιχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω ἀεὶ, καὶ σπεύδομαι πρὸς αὐτούς. ΕΡΜ. Εἶτα πῶς ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τ' ὁδόν; ΠΛΟΥ. Ὀξυδερκὴς τότε, πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τ' καιρὸν τ' φυγῆς.

8. ΕΡΜ. Ἔπ δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὤν, (εἰρήσῃ γὰρ) καὶ πρόσπτ' ὠκεῖς καὶ βαρὺς ἐν τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐφεστὰς ἔχεις, ὥστε πάντας ἀπελέπειν εἰς σὲ, καὶ πλοῦτον μὴ εὐδαιμονεῖν οἷεσθ' εἰ ὑ ἀποτύχοιεν, ὃν ἀνέχεσθ' ζῶντας; οἶδα γοῦν πινας καὶ ὀλίγους αὐτῶν ὕτω σφόδρα ὄντας, ὡς τ' καὶ εἰς βαδυκίνητα πάντα φέροντας, ἐρίζοντας αὐτῷ, καὶ πηρῶν κατ' ἠλιβάτων, ἀφορᾶσθ' νομίζοντας ἀπὸ σοῦ, ὅπ τῷ ὄδε τ' ἀρχὴν ἐωσας αὐτούς· πάλιν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν, εὖ οἶδα, ὅπ ὁμολογήσεις, εἴ π ξυνίης σαυτῷ, κρυβαντᾶν αὐτῷ, ἐραμμένῳ τοιούτῳ ὄπμεμηνότας. ΠΛΟΥ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμὶ ὀφθῆναι αὐτοῖς χαλκὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεσιν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί;

ΠΛΟΥ.

ΠΛΟΥ. Οὐ πυθοῖ, ὦ ἄθλιε, ἀλλ' ἡ ἀγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵτινες κατέχουσι τὰ πάντα, ὀθνείως διάκεινται αὐτός· ἐπὶ ᾧ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶναι, προσωπεῖον ἐπιθέμενος ἐξεσμιώτατον, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλητον, καὶ πτερὰ ἐνδὺς, ἐπτερύγωμαι αὐτοῖς, εἰ ἴσως αὐτοπέτεσθαι οἷόν τε ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλωνται μὴ ἐπτερύγωμένοι. ὡς εἰ μέ τις αὐτοῖς ὄλεσον ἀπημπεχόσας, ὅπως δεξάμενος, ὅλον ὡς κατεγέλασεν ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντας τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνερμόστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. ΕΡΜ. Τί δ' ἂν ὅπ ἐν αὐτῷ ἦν τὸ πλουτεῖν ἡγούμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιδέμενοι, ἐπ' ὀξαπατῶνται; καὶ ἤν τις ἀφαιρῇ αὐτὸ, δάτπον ἂν ἔτι κεχλιαῖ ἢ τὸ προσωπεῖον πρόσωπον; ἃ χὸ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὸν, ὡς ὁπίσχεις ἡ εὐμορφία ὄσιν, ἔνοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεσθε. ΕΡΜ. Τί πάσα; ΠΛΟΥ. Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον, ἀναπτάσας τὴν θύραν εἰσέλθῃ μέ, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἄνοια, ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄπαντα μυρία· ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων κατα-ληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε πρὸς θαύμασι, καὶ ὀρέγεται τῶν φυκτῶν, κἀμὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσελευσόντων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

9. ΕΡΜ. Ὡς ἦ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαφυκπικὸς; ὑδρείαν ἀπλαβὼν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐξέλεως, ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῶν δακτύλων

τύλων δεσποτείας, οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ πενία ἐμπαλιν ἐξωθεῖ τε, καὶ ἐυλαβῆς, καὶ μυεῖα τὰ ἀγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔλκειν, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀποδυῆναι· ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἐ μικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. Τὸ ποῖον; ΕΡΜ. Ὅπ τὸ θησαυρὸν οὐκ ἐπηγόμεθα, ὃν ἐχρῆν ἔδει μάλιστα. ΠΛΟΥ. Θάρρει τοῦτο γε ἕνεκα· ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὑπισκήψας ἔνδον μένειν ὑπὸ κλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ὑπολαβαίνωμεν ἤδη τὴν Ἀττικὴν καὶ μοι ἕπεσθε ἐχόμενοι τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἑαυτῶν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἢν γε ἀπολίπῃς με, ὑπὸ βόλφ πάλαι, ἢ Καλλίωνι ἐμπεσοῦμαι πλουσίων· ἀλλά πῃ ὁ φόρος ἐτός ὄζει, καὶ δαπίπερι σιδήρεος λίθου; ΕΡΜ. Ὁ Τίμων ὑποσὶ σκληρὸν πλησίον, ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον· παπαὶ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκεῖνος, ἡ καρτερία ἥ, καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρία, καὶ ὁ ποιητὴς ὄχλος ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπεινούμενων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους ἢ σῶν θρυφόρων. ΠΛΟΥ. Τί δῆτα οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τάχιστα; ἢ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δεόμενοι ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα, ὑπὸ τηλικούτου σεμνοπρεποῦς καὶ σεμνοτύφου. ΕΡΜ. Ἀλλως ἔδει σε τῷ Διΐ μὴ ἀποδειλιῶντα ἦν.

10. ΠΕΝΙΑ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειραγωγῶν. ΕΡΜ. Ἐπὶ τυπτὴν τὴν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕΝ. Νῶν ὁ Πλοῦτος ὁ Τίμωνα; ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς [illegible] τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ,

πόνῳ, γυμνεῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα· ὕστως ἄρα συκοφαντηθεὶς ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ ἐναντίη θεός, ὃς δ' μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖταί με ἀκριβῶς πρὸς ἀργυρίου ξηραινόμενον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος θαλαττῶν αὐτὸν, ὕδρῳ καὶ πύρῳ ἐγχειρήσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαγδανὸν καὶ ἄγλυπτον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ὑδρογλυμμένον. ΕΡΜ. Ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι· ἴσως δὲ τάχα εἴσεσθε, οἵαν με θεὸν ἀπολείψετε, ἀγαθὸν σωφρονοῦντα, καὶ διδάσκαλον τοῦ ἀείζων, ἢν σωφρονῆτε μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένοι δὲ τὴν γνώμην διατελέσητε, ἀνδρῶς βίον ζῶντες, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέποντες, τὰ δὲ πεῖνα καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ὄζειν, ἀλλότρια νομιζόμενα. ΕΡΜ. Ἀπέρχου· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

11. ΤΙΜ. Τίνες εἶτε, ὦ κατάρατοι; ἢ πάντες βουλόμενοι διδοῦ ἥκετε, ἄνδρα ἐρημίαν καὶ μισοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' ἅπτεσθε, μᾶλλον πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις σωφρονίσω. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς, ἄνθρωπος γὰρ εἰμι, κἂν ᾖ ὁ Πλοῦτος· ἔπεμψε δέ με ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας σου ἐπευχομένου ὡς ἀγαθῆ τύχῃ δέκα ἢ ὀκτὼ ὄντα, ἀποσῶσαι τοὺς πόνους. ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἱ μῶξεσθε ἤδη, καὶ σοὶ θεοὶ ὄντες. ὡς φατὲ πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ τυγχάνειν δὲ τυφλόν, ὅς τις ἂν ᾖ, καὶ ὀκνῶ μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. Ἀπωμεν, ὦ Ἑρμῆ· πρὸς γὰρ Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἔοικε μεῖζόν μοι δοκεῖ. μήτι κακὸν ἀπελθὼ προσλάβωμεν. ΕΡ. Μηδὲν σκαιόν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὸ χεῖρε λάμβανε·

λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλοῦτε πάλιν, καὶ λαβ' Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπὲρ τὰ ἀγαθείων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ 'τᾶν, ἀπάνθρωπος; Τὸν δὲ φέρω Διὶ μισθὸν ἀπηνέα τε, κἀστερόν τε. Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲ εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτως ὀλιγωρούμενόν σε τῶν θεῶν.

ΤΙΜ. Ἀλλά σοι μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλεῖστα χάρις τῆς ὀλιγωρίας, τοσοῦτο δὲ τὸ πλοῦτον ὧν ἂν λάβοιμι. ΕΡΜ. Τί δή; ΤΙΜ. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἐξ κατέστη, κόλαξι τε καὶ ψεύσταις, καὶ ἐπιβούλοις ἐπαγαγών, καὶ μίσος ἐπηγκείας, καὶ ἡδυπαθείαν διαφθείρας, καὶ ὀλίγου δεῖν ἀποφήνας τέλος ἡμᾶς, ἄφνω καταλιπών, ὅτως ἀπίστως καὶ ψευδοπίκως· ἢ βελτίστη δὲ πενία πόρρωθεν μὲ τοῖς ἀνδρικοτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας ψευσομιλήσασα, τότε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τὰ πολλῶν ἐκείνων καλὰ φρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ οὗ τῷ ἐμῷ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς τις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμός, οὐ ὅτε κόλαξ θωπεύων, ὅτε συκοφάντης φοβῶν ὁ δῆμος παροξυνθείς, ἢ κληρωσάμενος ψηφοφορήσας, ἢ πέρανν ὀβελιδίσας, ἀφελέσθαι δύναιτ' ἂν ἐῤῥωμένον τοιγαροῦν ἀπὸ τῶν πόνων, ὅστις τὴν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ὅδε ὁρῶν τὴν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιτα ὧδε τῆς δικέλλης· ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί· ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡδέως οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ γαθέ· ἀγαθὸς γὰρ πάντως εἶσιν ὅταν δὲ σε θεὸς οἰμωγλώ

γλώ· ἀλλ' ἔα τὰ ὀρφνία ταῦτα, καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον ὡραῖόν ἐστε, ὅτε ἀπόλλυται εἰσὶ τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

12. ΠΛΟΥ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρός σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μέν τοι, μὴ δὲ μὴ παρορμίων, ὥσπερ οἱ ὀπτιστῆρες ῥήτορες, ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμοῦν τοῦτον.

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ παρὰ σοῦ κατηγορημένα, ὅμως δὲ ὅρα, εἴ τι σε, ὡς φῂς, ἠδίκηκα, ὃς τοσούτων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, καὶ πλούτου, καὶ περιουσίας, καὶ τρυφῆς, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης βυφῆς· παρέλειπον δέ τοι καὶ ἀοίδιμον δι' ἐμὲ ἦδα, καὶ μεθυσκόμενον· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῆς χολέκων πέπνυσο, ἀναίτιον ἐμὲ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο παρὰ σοῦ, διότι με ὄντως ἀτίμως παρέβλεψες ἀνδράσι καταράτοις, ἐταίροις καὶ κατατρῖφθαι, καὶ πάντα βόπον ἐπιβουλεύσοί μοι· καὶ τὸ τελευταῖον ἔφησθα, ὡς παρέδωκά σε τοὐναντίον ἢ αὐτὸς ἐξεκλέψαιμί σοι πάντα βόπον ἀπελαθεὶς παρὰ σοῦ, καὶ ὅτι κεφαλὴν ἔξωθεν τῆς οἰκίας τοιγαροῦν ἀντὶ μαλαχῆς χλαμύδος, ταύτην ἢ δορυφόραν ἢ τιμωτάτην σοι Περίαν περιτέθεικεν· ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ὅτοσί, πῶς ἱκέτευόν σε διὰ παντὸς ἥκειν παρά σε, ὅτω δυσμενῶς μαὶ παρεσκευάμην. ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος ἦν γεγώς; ὥστε θαρρῶν ξυνεπάρχειν αὐτῷ, καὶ σὺ μὴ σκάπτε, ὡς ἔχεις σὺ· ἢ δυσανερὲς παράξομεν τῇ δικέλλῃ παρακύσει γὰρ ἐμβοήσεταί σοι.

13. ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ καὶ αὖθις πλουτητέον· ἢ γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο καλὰ ὄρεγε, εἰς αἰτίαν με παρέσμασι ἐμβαθεῖς τὰ κακοδαίμονα, ὃς ἀνεῖμι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι

μαι ἀδὴν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φρενῖτιδας ἀναδέξομαι. ΕΡΜ. Ὑπόσχῃ, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ ἐκ οἰκίου ὄζιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ἀπὸ τῆς φθόνης ἐγὼ δὲ ἀπὸ τῆς Αἰτνίων εἰς τὴν ἔρανον ἀναπήσομαι. ΠΛΟΥ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τὸ πέρας· σὺ δὲ αὖτε πρὸς ἡμᾶς ἀναπέμψωμάς σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθών, μᾶλλον δὲ παῖε· σὲ φημι θησαυρὲ χρυσῆ, ἀπάκουσον Τίμωνι τούτῳ, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀνελέσθαι· σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων, ἐγὼ δὲ ὑμᾶν ἀποσήσομαι.

14. ΤΙΜ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὀλίρρωσον σαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐν τῷ βάθει τὸν θησαυρὸν ἐς τύμφατὲς πεκαλυμμένον, ὦ Ζεῦ τερόεντε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον ἦπται ὅναρ ταῦτα ὄζει; δέδια γῦν, μὴ ἄνθρακας εὕρω ἀνεχόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ὄζιν ὀδώδιμον, ἀπύθεον, βαρὺ, καὶ τὸ πρόσωπον ἀπήδησιν· ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς· αἰδήμονον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις καὶ νύκλωψ καὶ μυθ' ἡμέραν· ἐλθὲ, ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε· νῷν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ ἡδέως χρυσὸν πὶς γὰρ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλπαις ἀπεδέξατο ὕετον καλὸν ἐρασθὲν διὰ τέγους καταῤῥέοντα; ὦ Μίδα, καὶ Κελαινοῖ, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἡδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα καὶ Τίμων πλούτου, ὦ γε ἀδέκασιλδὸς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη ἁρπεδόνη, ὑμᾶς μὲ τῷ Πανὶ τύλῳ ἀναθεῖναι κελεύω αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶς πεπαυμένος ἐκ τοσούτου, πυρίνου οἰκοδομησάμενος τοῦτον θησαυρὸν μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι, καὶ αὐτὸν καὶ τάφον ἀποδανὼν ἔξειν μοι δοκῶ· δεδόχθω δὴ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸ λοιπὸν βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ἀπο-

ξία.

οψία· φίλος δὲ ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ ἐλεήμων, ὄχλος πολύς· καὶ τὸ οἰκτείρας δακρύοντα, ἢ ὑπακροᾶσαι δεομένῳ, φλαυρομισία καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἢ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἔχθροὶ καὶ ὑπόβουλοι, καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα· καὶ εἴ τινα ἴδῳ μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτω, καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα, ἢ ἐρημία ᾖ ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς· φυλὴ δὲ καὶ φρήτορες καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἐνοήτων ἀνδρῶν φιλοπτώματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ προφάτω ἁπάντων, καὶ σχυφάτω μόνος, καὶ ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς δυέτω, καὶ εὐωχείτω, μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τοὺς ἄλλων, καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἵν' δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνομα μὴ ἔστω ὁ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ἥδιστον· τὰ τέρπειν γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἐκέλευόν τε πίττῃ καὶ ἐλαίῳ καταβεννύναι· καὶ ἤν τινα τῶν χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀνηλεῶς δέῃ, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ὅτι κεφαλὴν πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη· ὅτῳ γὰρ ἂν τὶ ἴσλω ἀπολάβοιεν· εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός εἶεν· ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμενώμεν αὐτοῖς.

15. Πολλὰ ἄλλα πρὸς πολλοῖς ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα ποιεῖν,

διόπερ ἁπλῶς, ἀγχίνοια γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα ἡγοῖτο αὐτοῖς· καί τοι τί τοῦτο; φεῦ τάχος, πανταχόθεν συνθέουσι, κεκαινισμένοι καὶ συνδυάζοντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν ὀσφραινόμενοι χρυσίου· πότερον ἓν ὅλον τὸ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἢ ἔξωθεν ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε πιστὸν ἐξαγορεύσομεν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παιόμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτοὺς, ἀποσάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐστὶν ὅδε; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας, ἃ βρόχον, πάθος ὅλως παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμμενεκῶς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώξεται γὰρ πρὸ πάντων ἄλλων. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοὶ ἄνδρες οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφώτατε, καὶ ἥδιστε, καὶ εὐπρεπέστατε. ΤΙΜ. Νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ὀπισθιοφορώτατε. ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ πῶς τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἆσμα πρὸς νεοδιδάκτων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἆσον μάλα νεηπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰὼ ἰώ, προσκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ὑπερᾴδωμεν, φόνῳ τάχα προσκεχλήσῃ με. ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὑπασσας χρυσίου, δεινῶς γὰρ ἰχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. ΤΙΜ. Ἔτι μενεῖς; ΓΝΑΘ. Ἄπειμι, σὺ δὲ χαιρήσεις ὅτῳ σκαιὸς ὢν χρησῇ χρώμενος.

16. ΤΙΜ. Τίς ὅτός ἐστιν ὁ προσιὼν, ὁ ἀναφα-

ἀναιδείας; Φιλιάδης κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος, ὃς καὶ παρ' ἐμοὶ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τὴν γυναῖκα θεῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ἅπαντά με πάντων σωφρόνων μόνος ἐφρενήνεσεν, ἐπομοσάμενος ὠδικώτερον εἶναι τὴν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα περίμενε εἰδέ με, καὶ προῆλθον ὑπηκοίας δεόμενος, πλησὶς ὁ γυναῖκος προσενέτεινε. ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νυνὶ Τίμωνα γνωρίζεις; νυνὶ Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τιγαροῦν δίκαια πέπονθεν ὑπ' ἀχάριστος ὤν· ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται· ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ὑπομεῖναι δοκῶμεν χαίρειν, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοῦ δὴ τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα ἐᾷ κορέσκων ὡς ἓν διαφέροντας· οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο τοῦ νῦν ὡς ἐνί· πάντες ἀχάριστοι καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις τοῖς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἥκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον· ἥκω τοιγαροῦν τοῦτό σε νουθετήσων· καί τοι σύγε οὐ σοφὸς ὤν, οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῆς παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον ὑφηγήσεως ἄν. ΤΙΜ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσωμαι τῇ δεκέλλῃ· ΦΙΛ. Ἀνθρωποι, κατέχετε τὰ κρανία τοῦτο τὸ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτησεν αὐτόν.

17. ΤΙΜ. Ἰδοὺ τοίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, Ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγλώττης ἡμέτερος ἐστὶ λέγων· οὗτος ἑκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκπίσας τῇ πόλει, κατεδεδίκασο δὴ, καὶ ἐδέδετο ὑπ' ἀνδρῶν, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτὸν, ἐπειδὴ προῆλθε τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς διανέμειν

διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αὐτῶν τὸ γιγνόμενον, ἵνα μὴ φθονεῖν πολίτην ὄντα μου. ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως, τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνελεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι πεπυσμένοι· πρότερον γὰρ ἄκυρον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου Κολυττεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, πρὸς πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα προστάττων τῇ πόλει, νενίκηκε γὰρ ἡ πύξ καὶ πάλῃ, καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι, καὶ σωφρονεῖν πολιτῇ. ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗΜ. Τί δῆτα; θεωρήσεις ὕστερον. Τὰ τοιαῦτα γὰρ πολλὰ προσκείσεται ἔμοιγε, καὶ εἰς ἄλλα δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας. ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ προσεβαλόμην ἐν τῷ καταλόγῳ. ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτὸν λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ Ψηφίσματα γράφων, καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν. Ἐπεὶ τούτοις ἅπασι δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατ' φυλὰς καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀνασῆσαι τὸν Τίμωνα πρὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει, κράνιον ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκπίναν ὅπου τὴν κεφαλὴν, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἕπτα, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοῦ στεφάνου σήμερον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· Ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια· εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτῷ, ἀγχίνους, καὶ μαθητὴς ἐμοῦ ὤν. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων· καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα

ἂν

ἂν ἐθέλοι· τυπτ μὲ ἕν σοι τὸ Ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι· κὴ ἢν ὑὸν ἐθελόμην ἀγαγεῖν ᾧ φά σε, ὃν ὅπ πᾷ σῶ ὀνόμαϊ Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙΜ. Πῶς, ὦ Δημέα; ὃς ἁδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε κὴ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἢν δι- δῷ Θεὸς ἐς νέωτα, κὴ παιδοποιήσομαι, κὴ τὸ γλυπτὸν ἐμῶν, ἄῤῥεν γὸ ἔσαι, Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔπ, ὦ ἕτα, πλειναύτλω παρ' ἐμῶ πλησιῶ λαμβάνων. ΔΗΜ. Οἴμοι, τί τῶτο; τυφαννίδι Τίμων· ὅπ χειρεῖς, κὴ τύπτεις τὸν ἐλεύθερος, ἁ καθαρῶς ἐλεύθερος, ἁδ' αὐτὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τ δίκλω, τάτε ἄλλα, κὴ ὅπ τ ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. ΤΙΜ. Ἀλλ' ἴκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαρὲ, ἢ ἀκρόπλις, ὥστε δῆλ ἐ συκοφαντῶν. ΔΗΜ. Ἀλλὰ κὴ πλυτεῖς, τ ὁπαδόδομον διορύξας. ΤΙΜ. Οὐ διώρυκ ἁδὲ ἕτα, ὥστε ἀπίδανέ σε κὴ ταῦτα. ΔΗΜ. Διορυχθήσε μὲ ὕστερον· ἤδη γὸ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙΜ. Οὐκοῦν κὴ ἄλλων λάμβανε. ΔΗΜ. Οἴμοι τ μετάφρενον. ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι. κατοίσω γάρ σοι κὴ τείτλω, ἐπεὶ κὴ γλῆα πάμπαν πάδοιμι, δύο μὲ Λαχεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἀνοπλ, ἓν δὲ μιαρὸν ἀνθρώπον μὴ ὀπίσ φας· μάτλω γὸ ἂν εἶλω κὴ νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ κὴ πάλιν.

18 Ἀλλά τί τῶτο; ἁ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφ ἔτός ὄζιν; ἁ μὲ ἕν ἄλλ· ἐκπατίσας γ ἢν τ πώγωνα, κὴ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, κὴ βρενθυόμενός π πρὸς αὐτὸν ἔρχε), πανῶδες βλέπων, ἀναστρεβημένος τ ὄπ πᾷ μετώπω κόμιν, Αὐτοβορέας πς ἢ Τείτων, οἷος ὁ Ζεύξις ἔγραφεν ἕτα ὁ τὸ ῥῆμα ξυσαλῆς, κὴ κόσμος τὸ βάδισμα, σωφρονικὸς τ ἀναβολὴν, ἕωθεν μυεῖα ὅσα πρὸ ἀρετῆς διεξιὼν, κὴ τ ἡδονῆ χαιρόντων καπηλρῶν, κὴ τὸ ὀλιγοψυχὲς ἐπαι-

νῶν· ἐπειδὴ λυσάμην ἀφίκοιτο ὅπου τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῳ τῷ κύλικι ὀρέξειν αὐτῷ (τοῦ ζωροτέρου ἦν χαίρῃ μάλιστα) καὶ ἅμα τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιών, ἐναπλιώτατα ὅπου δείκνυ) τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, περιαπάζων ὥσπερ ἰκτῖνον τὰ ὄψα, καὶ τὴν πλησίον περιαγκωνιζόμενον, καφύκης τὸ ἡδύσμιον ἀναπλέως, κιννάβου ἐμπορεύμενος, ὁπηλικουτωσὶ, καὶ ἅμα ἐν τῷ λοιπάσι τῶν ἀρετῶν εὑρήσειν περιόντων, ἀκριβῶς τὰ ῥυβλια τοῦ λιχανοῦ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῶν μπιωτῶν καταλίποι, μεμιμημένος ἀεὶ ὡς τὸν πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὸν σωμόν· ἡδὺ ἄλλων λάβοι, ὅπου καὶ λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος· μέθυσος καὶ πάσεινος, ἀκκαδέρης ὢν ἡδονῆς καὶ ὀργῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς περίεπτ καὶ λόγοι πολλοὶ ὅπου τῇ κύλικι· τότε δὴ καὶ μάλιστα περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτά φησιν, ἤδη ἐπὶ τοῦ ἀκράτου πυνθάνεσθαι ἔχων, καὶ ἐπιστρατηγῶν γλεῖος· εἶτα ἔμαθον ὅπου τούτοις, καὶ τὸ παλαιὸν ἀφεμένοι τινες ἐκφέρεσθαι αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου ἀμυστέρους ἐπειλημμένον· πολλοὶ ἀλλὰ καὶ νήφοντες, ἕνεκα τοῦ περὶ τῶν φαγχωρήσειν ἂν ψόμματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος ἢ φιλαργυρίας· ἀλλὰ καὶ κολάκων ὅπου τὰ πρῶτα, καὶ ὅπορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖ), καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρεῖ, καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παλαιόθεν ἀκριβές, καὶ πολύλας ἐντελές· εἰμώξεται τις μικρὸν ἂν εἰς μακρὸν χρηστὸς ὤν· πότε; πάπαι· χρόνος· ἡμῶν Θερσυκλῆς; ΘΡΑ. Οὐ χρή ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφίημαι, ὥσπερ οἱ τὴν πλουτίνδην τεθηπότες, ἀργυρίῳ, καὶ χρυσίῳ, καὶ δείπνοις πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδεσμημένοις, πολλὴν τὴν κολακείαν ὑπεδεξάμενοι πρὸς ἄνδρα οἷον σε ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν·

οἶδα

οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὅλον
ἢ ἥδιστον δύμον, ἢ χάρδαμον, ἢ εἰπολεβυφώλιον
ὀλίγον τ' ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἢ ἐννεάκρουνον· ὁ δ'
πρίωνος ἰδρώς, ἧς βάλῃ πορφυρίδ' ἀμείνων· τὸ
χρυσίον μὲ γὰρ ἥδεν πιμώτερον τ' ὀπτῆς αἰμάλ- 5
λοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ· σὺ δ' αὖτε χάλκεια ἐσάλ-
λιω, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ
ὀπωβολώτατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς
πολλάκις αἴτιος ἀμηχέτων συμφορῶν γεγόνε-
μεν. εἰ γάρ μοι πειθοῖο, μάλιστα ὅλον εἰς τ' 10
θάλασσαν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, ὡς δὲν ἀναγκαῖον ἀν-
δρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τ' φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾶν
δυναμένῳ· μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ γαθὲ, ἀλλὰ
ὅσον ἐς βυθῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τ' κυματώ-
δους γῆς ἐμὲ ὁρῶντος μόνος· εἰ δ' μὴ τοῦτο βού- 15
λῃ, σὺ δ' ἄλλον τρόπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐπόρευ-
σον αὐτὸν ἐκ τ' οἰκίας, καὶ μηδ' ὁδοῖς αὖτε ἀνῇς,
διαδιδὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις· ὦ μῖ, πέν-
τε δραχμὰς, ὦ δ' μνᾶν, ὦ δ' τάλαντον· εἰ δέ
τις φιλόσοφος εἴη, δωρεὰν ἢ πριμοιείαν φέ- 20
ρειν δίκαιος, ἐμοὶ δ', καίτοι οὐκ ἐμαυτῷ χά-
ριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μέλλῃ τ' ἑταίρων τοῖς δεο-
μένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τ' πέραν ἐμπλήσας
φιδίοις, ἢ δὲ ὅλως δύο μεδίμνως χωρεῖ αἰγι-
νητικὸς· ὀλιγαρκὴς δ' καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τ' φιλο- 25
σοφήσοντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τ' πέραν φρονεῖν.
ΤΙΜ. Ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸς
γῆν τ' πέρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τ' κεφάλαιον
ἐμπλήσω κονδύλων, ὅπως ἐξήσας τῇ δικέλλῃ.
ΘΡΑΣ. Ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα 30
ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. ΤΙΜ.
Τί ἀναγκλεῖς, ὦ γαθὲ Θρασύκλεις, μὴ σφαγὰς
κέκρυσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαίνω χοίνικος ὑπὲρ
τὸ μέσον τέτταρας· ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ
ξυνέρχονται, Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ 35
Γνίφων, ὅλως τὸ συνταγμα τ' εἰμωξομένων·

ὥστε

ὥστε πῶς οὐκ ὀπὴ τὴ πέτεσαν ταύτην ἀνελθών, τὴ μὲ δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πεπονηκῦαν; αὐτὸς γὰ ὅπ πλείστας λίθας ξυμφορήσας, ἀποκαλύζῶ πόῤῥωθεν αὐτάς; ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων, ἄπιθι χάρ. ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

Διάλογος ιδ'.

Δίκη Φωνηέντων.

Ἐπὶ ἀρχόντος Ἀριστάρχου Φαιπρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμη ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ, ὅτι τὴ ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἁρπαγῆς, ἀφηρεῖτο λέγον πάντων τὴ ἐν διπλῷ Ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μέ, ὦ Φωνήεντα Δικασταί, ὀλίγα ἠδικημένω ὑπὸ τυτοῖ τὴ Ταῦ, καλαχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, καὶ βαρέως φέροντι τὴ βλάβην· καὶ παρῆκον ἕνεκα τὴ λεγομένων ὑπὸ τ μεγαλειότητος, ἢν ἴσε με φυλάττοντα πρὸς τ ὑμᾶς καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς· ἐπεὶ γὰ ἐς τοσοῦτον ἦκε πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἠσύχασα πολλάκις οὐκ ἀλαπῶν, ἤδη καὶ πλείω πρόσβιάζε), ἀναγκαίως αὐτὸ ἐνδύνω νυῦ πρὸς τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῶν· δέος γὰ μικρόν με ὅπι τοῖς ὑποθλίψεως ἐπέρχε) τ ἐμαυτοῦ· τοῖς γὰ προπαθεσμυώοις ἀεί τι μεῖζον προσιδὲν, ἀρδην με τ οἰκείας ὑποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἠσυχίαν ἀγάγοντα, μηδὲ ἐν γεάμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐνίστε

ὦ

δὲ κεῖσθαι τὸ φόβου· δίκαιον ἦν ἐχ' ὑμᾶς, οἱ δικάζετε γνῶ, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἔξεσαι τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτείαν μεταίζειν, καὶ τοῦτο ὑπερβαίνειν ὑμεῖς, ὧν χωεῖς ἁδὲν καθόλου πεγράφειν, ἐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ καθ' ἀρχὰς ἔζεσιν· ἀλλ' ὅταν ὑμᾶς οἶμαι πολλὰ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας ἦκαὶ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ὑπερβαίνειν τινὰ μὴ δίκαια· ὅταν δὲ καὶ ὑφίστασθε τὰ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ μεταλειπέον ὀδὲν ἀδικημένῳ, ὡς εἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεχόντων τότε αἱ τόλμαι, ἐνδὺς ἀρξαμένων μεταμορφῶν καὶ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ Λάμβδα τοῦ Ῥῶ, διαμφισβητῶν περὶ τῆς χορηγείας, καὶ κεφαλαίας ὅταν τὸ Γάμμα τοῦ Κάππα διαγωνίζεται, καὶ ἐς χεῖρας μικρᾶς δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ γναφείῳ ὑπὸ γναφάλων, ἐπέπαυτο ἂν καὶ πρὸς τὸ Λάμβδα μαχόμενον τὸ Μόνος ἀφαιρούμενον αὐτῆς, καὶ μάλιστα μεταχλέπτου· καὶ τὰ λοιπὰ ἂν δ' ἠρέμει συγχύσεως ἀρχεῖς μεταγόμεν· καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως τὸ μὴ ὑποβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λυόντος ὅτι τὸ δίκαιον· καὶ ὅτε παρῆτ' ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διαπρᾶσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παμαμήδης ὁ Ναυπλίυ, καὶ Σιμωνίδη ἢ ἔνιοι μεταπάπποι τῆς μνήμης ταύτην, ἃ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ μεταθέσεις βεβαιοῦν, διώκεις τί μεῖζον ἔσαι ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον· καὶ ὑμῖν μὲ, ὦ δικασταί, τὰ μείζω δεδώκασι τιμῶ, ὅτι καθ' αὑτὰ δυνάσθε φθέγγεσθαι· ἡμφόνοις δὲ, τὰ ἐρεῖς, ὅτι μεθήκης εἰς τὸ ἀκούσεσθαι δεῖ· πασῶν δὲ ἑράτιν ἐνόμιζ' ἔχειν μοῖραν ἕνια τῶν πάντων, οἷς ἁδὲ φωνὴ μέσεσι καθ' αὑτὰ μὲν ἓν τὰ φωνήεντα φιλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους, τὸ δὲ

Ταῦ

Ταῦ τοῦτο, (ὃ γὸ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖ) ὅ, μὰ τοὺς θεούς, εἰ μὴ ὀξὺ ὑμῶν δύο σωφλὸν ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὁρᾶδῆναι, τό, τ' Ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἡκούσθη μόνον τοῦτο ἓν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶ πώποτε βιασαμένων, ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσα παιχνίων, ἐκδιδοῦσαι ἢ ὁμοῦ Συμπλέσμων ἅμα καὶ Προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τ' ἔκτυπον πλεονεξίαν· ὅθεν ἢ καὶ ὑπὸ πνων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

2. Ἐπεδήμησε ποτὲ Κυβέλῳ, (τὸ δὲ ὄζει πολίχνιον οὐκ ἀνδρὸς) ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων. Ἐπιχώμιον δὲ καὶ τὸ κρέμπτον Ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον, καταχώμιον δὲ ᾠδὰ κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ. Λυσίμαχος ἐκάλειτο, Βοιώτιος μέν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γὰρ ὄνομα ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης ἢ ἀξιοῦσι λέγειν τ' Ἀθηναῖοι· ἦν δὲ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τ' τ' Γαῦ τοῦτο πλεονεξίαν ἐρωφεσσα· μέχει μὲ γὸ ὀλίγοις ἐπεχείρησε πεπαιδεύσθαι λέγειν ὑπὸς δῶν με τ' συγγεγυμνασμένων μοι, σωφρονεῖν ἅμιλλαν σωφρονεσμένων γραμμάτων· ἐπὶ δὲ Τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ὀπαδῶμνον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷσὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ ὁ πάνυ πιεδοκιμάμιν ἐπ' αὐτοῖς· ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμνον ἐτόλμησε Καπίτιον εἰπεῖν, καὶ Κάπυμα καὶ Πίπαν, εἶτα ἀπρυθειάσας, καὶ Βασίλιπαν ὀνομάζειν, ὁ μετείως δὲ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πάμπρωτα μαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ Σύκα, Τύκα πς ὀνομάσῃ· καί μοι πρὸς Διὸς ἀδυμῆτε, καὶ μεμονωμένῳ ἦλθ βοηθησόντων, σύγγνωτε τ δικαίας ὀργῆς· ὁ γὸ πεὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ὄζειν ὁ Κινδυνος, ἀφαιρεμένῳ ἦλθ σωφρόνων καὶ σωπεπολασκότων μοι γραμμάτων, Κίσσας μὲ λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἦλθ κόλπων ἁρπάσας, Κίτταν ὠνόμασεν· ἀφείλετο δέ μὲ Φάσσαν ἅμα

Νήσσαις

Νήσαις τ̃ κ̀ Κοσύφοις ἀπαρραύοντ Θ Ἀεισάρχε· ὠδίαπαχε ὃ κ̀ μελιασῶν ὐκ ὀλίγας· ἐπ Ἀπικλῶ ὃ ἦλθε, κ̀ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Τιμηδὲν· ὁρῶντων ὑμῶν κ̀ τῶν ἄλλων συλλαβῶν· ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας μὲ ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, κ̀ πᾶς ἀποκεκλεισμένον τ̃ θαλάσσαν, ὑδρ̀ τῶν ἐν κήποις φρισσόμενον σάυλων· ὡς τὸ δὴ λεγόμενον, μὴ ὃ πάσασθόν μοι καταλιπεῖν· ὅτι ὃ ἀνεξίκακόν εἰμι γέλμμα, μαρτυρεῖτέ μοι κ̀ αὐτοὶ μηδέποτε ἐξκαλέσῃ τὸν Ζῆτα, σμάεσθον ἀποσάσῃ, κ̀ πᾶς ἀφελομένῳ τ̃ Σμύρναν· μήτε τῷ Ξὺ πᾶς ἀραβάντι συμπήκλω, κ̀ τ̃ συλλεαφέα τ̃ τοιούτων ἔχοντι Θυκυδίδλω σύμμαχον· τῷ μὲ γὰρ γείτονι μὲ Ῥῶ νοσήσῃ· συγγνώμη κ̀ πάρ' αὐτῷ φλναίσαντί μοι τὰς μυρίνας, κ̀ παίσῃ τί μέ ποτε ὑπὸ μελαγχολίας ὅτι κόρρης· κἀγὼ μὲ τοιοῦτον.

3. Τὸ ὃ Ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσῃ βίαιον, κ̀ πρὸς τὰ λοιπά· ὅτι ὃ ὅδε τῶν ἄλλων ἀπέχετο γεμμάτων, ἀλλὰ κ̀ τὸ Δέλτα, κ̀ τὸ Θῆτα, κ̀ τὸ Ζῆτα, μικρᾶ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα· αὐτά μοι κάλῃ τὰ ἀδικηθέντα γεμμάτα· Ἀκούετε Φωνήεντα Δικασταί, τῶ μὲ λέγοντ Θ, ὠφείλετό μοι τ̃ ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγειν τῶν πάντας τοὺς νόμους· τῷ Θῆτα κρίνοντ Θ, κ̀ τ̃ κεφαλῆς τὰς τείχας πίλλοντ Θ, ὅτι τὸ τ̃ κολοκύνθης ἐσερῆσθαι· τὸ Ζῆτα τὸ συρίζειν, κ̀ σαλπίζειν, ὡς μηκετ' ἄπῳ ἐξεῖναι μὴ ὃ χρύζειν· πῆς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ πῆς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τυπὶ Ταῦ; τὸ ὄ, ἄρα ὐ τὸ ὁμόφυλον τ̃ στοιχεῖων μόνον ἀδικεῖ γένος ἀλλ' ἤδη κ̀ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε τυτονὶ τ̃ τρόπον· ὐ γὰρ ἐπιτρέπῃ γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι τ̃ γλώσσαις· μᾶλλον ὃ, ὦ Δικασταὶ,

μεταξὺ

μετυξὺ γάρ με πάλιν τὰ τ' ἀνθρώπων, περίσ-
ματα ἀνέμνησε περὶ τ' γλώσσης, ὅπ κὴ ταύτης
με τὸ μέρ⊖ ἀπήλασε κὴ γλῶτταν ποιεῖ τὴν
γλῶσσαν· ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα Ταῦ;
ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἔπ' ἐκεῖνο, κὴ πῖς
ἀνθρώπις σωφρονεῖσω ὑφ' ὧν εἰς αὐτὸν
πλημμελεῖ· δεσμοῖς γάρ πσι σρεβλῶν κὴ ἀπα-
ρτᾶσιν αὐτῶν τ' φώνλω δπχειρεῖ· κὴ ὁ μέν τι
καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλε⊖· τὸ δ' παρει-
πεσὸν, τὴν εἰπεῖν αὐτὸν ἀναγκάζῃ, ὃν ἅπα
περιεδεῖαν ἔχειν ἀξιῶν· πάλιν ἕτερ⊖ περὶ κλή-
ματ⊖ διηγεῖ⊖ (τὸ δ' κλῆμον γάρ ὅτι ἀληθῶς)
κλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα· κὴ ὐ μόνον γε τὸν
τυχόν[τ]ας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη κὴ τὸ μεγάλω βασιλεῖ
φ κὴ γλῶ, κὴ θάλασσαν ἐξαι φασι, κὴ τ' αὐ-
τῶν φύσεως ἐκπῆναι, τὸ δ, κὴ τύτῳ ἐπιβαλόμ·
καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, τυρόν πνα ἀπέφηνεν·
ἅπερ μ' ἐν ὅσον ἐς φωνλὼ ἀνθρώπως ἀδικεῖ,
ἔργω δ' πῶς; κλαίσι ἄνθρωποι, κὴ τ' αὐτλὼ
πύχλω ὀδύρον), κὴ Κάδμῳ καταφῶν) πολλά-
κις, ὅπ τὸ Ταῦ ἐς τὸ τ' στοιχείων ἡμ⊖ συμ-
βάλλε· τῷ δὲ τύτε σώματι φασι τὸν τυράννυς
ἀκολυθήσαντες· μιμησαμένως αὐτῶ τὸ σλά-
σμα, ἔπειτα ἁμάρτοι τοιύτῳ ξύλα τεκτήναν-
τας, ἀνθρώπως ἀνασκολπίζειν ἐπ' αὐτά· ὑπὸ
δὴ τύτε κὴ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τ' πονη-
ρὸν ἐπωνυμίαν συβεβλῆσι· τύτων δὲ ἁπάντων
ἕνεκα, πόσων θαυμάτων τὸ Ταῦ ἄξιον ἔ⊖ νομίζε-
τε; ἐγὼ μ' δοκῶ οἶμαι, δικαίως τὸ μόνον ἐς τ'
τῶ Ταῦ πμωείαν ὑπολειπῆς, τὸ τῷ ἁμάρτι
τῷ αὐτῶ τ' δίκλω ὑποφεῖν· ὁ δὲ σαυρὸς ἔ⊖,
ὑπὸ τύτε μ' ἐδημιυργήθη, ὑπὸ δ' ἀνθρώπων
ὀνομάζε⊖.

35 ΤΕΛΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORUM LIBER PRIMUS.

Dialogus 1.
Cyclopis & Neptuni.

CYC. O Pater! qualia paſſus ſum ab execrabili iſto hoſpite, qui me inebriatum excæcavit, ſomno gravatum aggreſſus! NEP. Quis verò eſt, qui iſthæc facere auſus fuit, Polypheme? CYC. Principio quidem ſeipſum *Neminem* vocabat; poſtquam autem effugit, atq; *extra tela* (ut dicitur) fuit, Ulyſſem nominari ſe aiebat. NEP. Novi, quem dicis, Ithacenſem illum; ex Illio autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cùm animoſus admodum non ſit? CYC. Deprehendi in antro, è paſcuis domum reverſus, multos quoſdam, inſidiantes videlicet pecuariis. Poſteaquam autem appoſui foribus operculum, (ſaxum autem quoddam mihi eſt perquam magnum) atq; ignem reſuſcitavi, accenſa arbore, quam de monte mecum ferebam

Ulyſſes Polyphemum excæcavit.

bam, visi sunt abscondere sese parare. Ego verò comprehensos ipsorum quosdam, ut par erat, devoravi, ut qui prædones essent. Hic versutissimus ille, sive *Nemo*, sive Ulysses fuit, pharmacum quoddam infusum dat bibendum, dulce quidem & fragrans illud, sed ad struendas insidias præsentissimum, & turbulentissimum. Nam statim omnia videbantur mihi, illud poto, circumagitari, & antrum ipsum invertebatur, & prorsum apud me ampliùs ipse non eram. Postremò autem somno correptus jacui. Ille vero exacuto vecte, eodemque igne succenso, insuper etiam excæcavit me dormientem. Ab eóque tempore cæcus tibi sum, Neptune. N E P. Ut altè nimis dormisti, ô fili, qui non exsilueris, cùm interea excæcareris! Ulysses igitur ille quo pacto effugit? non enim, sat scio, potuit dimovere saxum à foribus. C Y C. At ego amovi ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipso ad fores; extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, & arieti negotio dato, quænam ipsum agere pro me oporteret. N E P. Intelligo rem, sub illis latuit te clàm se subducens. At cæteros certè Cyclopas conveniebat te invocare contra ipsum. C Y C. Convocavi illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogâssent insidiatoris nomen, atque ego dicerem *Neminem* esse, insanire me arbitrati discesserunt. Ità impositum mihi execrabilis, nomine. Et quod maximè mihi ægrè fuit, contumeliosè objecta

mihi

mihi calamitate hâc, ne pater quidem Neptunus, inquit, te ſanabit. NEP. Confide, fili, ulciſcar enim ipſum, ut ſentiat, etiamſi cæcitatem oculorum mederi, impoſſible ſit, navigantes certè tamen ſervare vel perdere, penes me eſſe. Navigat autem adhuc.

Dialogus 2.

Menelai & Protei.

MEN. AT in aquam te converti, Proteu, incredibile non eſt, marinus utiq; cùm ſis; etiam arborem fieri, tolerabile; & in leonem aliquando muteris licèt, tamen neq; hoc ſuper fidem eſt. Quod ſi autem & ignem te fieri poſſibile eſt, cùm in mare habites, hoc omnino miror, neq; adducor ut credam. PROT. Nè mireris, Menelae, fieri enim ſoleo. MEN. Vidi & ipſe; ſed videris mihi (dicetur enim hic apud te) præſtigias quaſdam adhibere rei, atq; intuentium oculos decipere, cùm interim ipſe nihil tale fias. PROT. Et quænam adeò deceptio in rebus ſic manifeſtis fieri queat? An non apertis oculis vidiſti, in quàm multa ipſe me transformaverim; Quod ni credis, & res hæc tibi falſa videtur, nempe apparentia quædam inanis ante oculos obverſans, poſteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generoſe tu, manum. Nimirum ſenties, videárne tantum ignis, an & urendi vim habeam. MENEL. Perí-

nuloſum eſt experimentum hoc, Proteu. PRO. At tu, Menelae, videris mihi neq; Polypum vidiſſe unquam, neq; etiam quid piſci huic accidere ſoleat, ſcire. MEN. Verùm Polypum ipſum quidem vidi: quæ verò accidant illi, libenter ex te cognoverim. PROT. Cuicunq; ſaxo accedens, acetabula ſua applicuerit, atq; affixus inhæſerit cirramentis, illi ſeipſum ſimilem efficit, mutátq; colorem, imitando ſaxum, quo videlicet lateat piſcatores, nihil ab illo varians, neq; manifeſtus exiſtens ob hoc, ſed aſſimilatus lapidi. MEN. Ferunt hæc. Sed tuum hoc eſt incredibilius, Proteu. PROT. Neſcio, Menelae, cuinam alteri facilè credas, qui tuis ipſius oculis non credas. MEN. Videns equidem vidi, ſed tamen monſtroſa res eſt, eundem ignem atq; aquam fieri.

Dialogus 3.

Neptuni & Delphinum.

Delphini hominum amatores.

NEPT. LAudo, rectè facitis, Delphines, quòd ſemper hominum amantes eſtis. Nam & olim Inûs filium in Iſthmum portâſtis, exceptum à Scironiis ſcopulis, unde cum matre præcipitatus fuerat. Et nunc tu citharœdo iſto Methymnenſi, cum ipſo ornatu & citharâ recepto in Tænarum enatâſti, neq; paſſus es miſerè à nautis perdi illum.

Sic Arion tranſvectus.

DELPH. Nè mireris, Neptune, ſi hominibus benefacimus, nam & ipſi ex hominibus

minibus piſces facti ſumus. NEP. Atq; equidem ob id reprehendo Baccinum, quòd vos navali prælio ſuperatos ità transformavit, cum deberet captivos ſolum in deditionem accipere, quemadmodum & cæteros in poteſtatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni accidit, ſeſe habet, Delphin? DELPH. Periander iſte, puto, delectabatur homine, ac ſæpè illum ad ſe accerſebat artis gratiâ. Ille autem dives jam factus à tyranno, concupivit, navigando in patriam Methymnam videlicet, ſpectandas ibi divitias ſuas exhibere. Ac conſcensâ ad trajiciendum navi hominum quorundam ſceleratorum, poſteaquam indicavit ſe multum auri & argenti ſecum ferre, ubi ad medium fermè Ægæum perventum fuit, inſidiari illi nautæ cœperunt. Ille verò (nam auſcultabam omnia juxta navigium natando) quoniam jam hoc vobis ità viſum eſt, inquit, ac me ſaltem aſſumpto ornatu, & decantato prius mihi-ipſi funebri aliquo carmine, volentem ſinite præcipitare me-ipſum. Conceſſerunt nautæ. Tum ille aſſumpſit ornatum & quiddam planè blandum cecinit, & cecidit in mare tanquam ſtatim omninò moriturus. Ego verò excepto atq; impoſito illo, enatavi unà cum ipſo in Tænarum. NEPT. Laudo ſtudium erga Muſicam tuum: dignam enim mercedem retuliſti ipſi pro eo quod auſcultâras.

Dialogus 4.
Neptuni & Nereidum.

Helle ab ariete in mare delapſa.

NEPT. FRetum hoc quidem anguſtum, in quod puella præcipitata eſt, Helleſpontus ab ipsâ vocetur. Cadaver autem ipſum, vos Nereïdes, acceptum, in Troadem auferte, ut ab incolis ſepeliatur. NERE. Nequaquam, Neptune, ſed hîc in cognomini pelago ſepeliatur. Miſeremur enim ipſius, ut quæ maximè miſerabilia à novercâ paſſa fuerit. NEPT. At hoc quidem, Amphitrite, fas non eſt, neq; etiam aliàs honeſtum, hîc illam alicubi ſub arenâ jacere: Sed quod dixi, in Troade, in Cherſoneſo mox ſepelietur. Illud autem pro ſolatio ei erit, quòd paulò poſt eadem ipſa quoq; Ino patietur; & præcipitabitur, perſequente illam Athamante, in pelagus ex ſummo Cithærone, quâ in mare porrigitur, filium etiam in ulnis geſtans. NERE. Sed & illam ſervare conveniet, gratiam hanc Baccho faciendo. Educavit enim illum Ino, eadémq; nutrix illius fuit. NEPT. Non decebat adeo pravam. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignum foret. NERE. Sed quid accidit huic, quod ex ariete decidit? frater autem ejus, Phryxus tutò vehitur? NEPT. Meritò; Adoleſcens enim eſt, & contra impetum obſiſtere poteſt. Illa verò, eò quòd inſueta ejus rei erat, conſcenſo vehiculo inuſitato, & deſpiciendo in vaſtam profunditatem perculſa animo, & pavore pariter attoni-

Cithæron mons eſt, cujus radices Aſopus alluit. Strabo.

ta,

ta, præterea vertigine correpta, præ vehementiâ, & impetu volatûs, retinere cornua arietis ampliùs non potuit, quibus se eousq; sustentaverat, atq; ità in mare decidit. NER. Annon igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat sanè, sed Parca, quàm Nephele, multo potentior est.

Dialogus 5.

Xanthi & Maris.

XAN. SUscipe me, ô Mare, gravia passum, extingue mea vulnera. MAR. Quid hoc rei est, Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus, sed in carbones prorsus redactus sum miser, & efferveseo. MAR. Cur autem tibi injecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas supplex deprecatus sum, ille autem ab irâ nihil remisit, sed cadaveribus etiam obstruxit mihi alveum, ego miseratus miserorum occurri, ut aquis involverem illum, quo eo periculo absterritus ab cæde virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope fortè existens) universo igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantumq; & in Ætna, & si quibus aliis locis erat, allato, processit obviam: ac exussit equidem ulmos, & myricas, aslavit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cùm efferveseere feciisset, parum abfuit, quin totum siccum reddiderit. Vi-

déſne igitur quo pacto exuſtionibus iſtis deformatus ſim. MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut conſentaneum eſt: cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille eſſet. XAN. An non igitur decebat miſereri me Phrygum, vicinorum adeò meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat miſereri Achillis, Thetidis adeò filii?

Dialogus 6.

Jovis, Æſculapii, & Herculis.

Æſculapius, & Hercules de ceſſione contendunt.

JUP. DEſinite, ô Æſculapi, & tu Hercules, contendere inter vos jurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à convivio Deorum. HER. Ac vis, ô Jupiter, medicamentarium iſtum priore loco accumbere, quàm me? ÆSC. Ità per Jovem: etenim ſum melior. HERC. Qua in re, ô attonite, an quod te Jupiter fulmine percuſſit, eò quod quæ nefas erat, feceras? nunc autem ex miſericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSCU. Oblitus verò etiam tu es Hercules, quòd in Oetâ conflagrâſti, quandoquidem mihi ignem objicis? HERC. Nequaquam æqualia atq; ſimilia ſunt quæ uterq; in vitâ egimus, ut qui ipſe quidem Jovis filius ſim, tantos autem labores ſuſtinuerim, expurgatâ vitâ, devictis beſtiis & de con-

contumeliosis hominibus pœnas sumens. Tu verò radicum concisor es & circulator, ægrotantibus fortassis hominibus utilis medicamenta adhibendo, utile autem nihil quicquam præstitisti. ÆSC. Rectè dicis, quoniam & inustiones tuas curavi, quando nuper ascendisti, ad nos semiustulatus corpore utrinq; corrupto ac perdito, & à tunica, & post illam, etiam à flamma. Ego verò etiamsi nihil aliud, tamen neq; servivi, quemadmodum tu, neq; exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; verò etiam insaniens, occidi liberos & uxorem. HERC. Nisi desinas conviciari, statim admodum senties, quòd non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc è cœlo præcipitem dabo te, ut nè ipse quidem Pæon curaverit te diminuto atq; effracto tibi cerebro. JUP. Definite, inquam, & nè nobis hunc cœtum perturbate, aut ambos hinc ablegabo vos è convivio. Atqui, ô Hercules æquum est, ut priori loco accumbat Æsculapius; quippe qui & prior mortuus est.

Dialogus 7.

Martis & Mercurii.

MAR. AUdistin' Mercuri; qualia nobis minatus sit Jupiter, quàm superba, quámq; absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam,

Jovis jactantia irridetur.

tam unde ſi vos ſuſpenſi me vi detrahere conemini, luſeritis operam. Nunquam enim me deorſum traxeritis. Contra, ego vos ſi velim in altum attrahere, non vos modò, verùm etiam tum terram ipſam, tum mare pariter ſubjectum, in ſublime ſuſtulero. Ad hæc alia, quæ tu quoque audiſti. At ego, ſiquidem cum viro quolibet ſingulatim conferatur, ità præſtantiorem eum eſſe viribuſq; ſuperiorem, haud quaquam negaverim. Verùm unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam ſi terram ac mare nobis adjunxerimus, id neutiquam crediderim. MER. Bona verba, Mars. Neque enim ſat tutum eſt iſta loqui, nè quid fortè mali nobis conciliemus petulantiâ. MAR. Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te ſolùm id audeo, quem linguæ continentis eſſe ſciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cùm hæc minitantem audirem haud queam apud te reticere. Etenim memineram cùm non ità multò antè Neptunus, Juno ac Pallas, motâ adversùs eum ſeditione, machinarentur comprehenſum illum in vincula conjicere, quantopere formidaret, utq; in omnem ſpeciem ſeſe verteret, idq; cum tres duntaxat eſſent Dii. Quod ſi Thetis miſericordiâ commotâ Briareum centimanum illi auxilio non accerſiviſſet, ipſe pariter cum fulmine ac tonitru vinctus eſſet. Hæc reputanti mihi ridere ſuccurrebat ejus magniloquentiam jactantiamq; MER. Tace, bona verba; neq; enim tutum

tutum eſt iſta vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus 8.

Diogenis & Pollucis.

DIO. O Pollux, commendo tibi poſtquam celerrimè aſcenderis, (tuum enim eſt, ni fallor, cras reviviſcere) ut, ſicubi videris Menippum, canem illum, (invenies autem ipſum Corinthi, circâ Craneum, aut in Lyceo deridentem contendentes iſtos inter ſe Philoſophos) dicas illi, Menippe, mandat tibi Diogenes, ſi ſatis ea quæ ſuper terram ſunt, deriſiſti, ut huc multò plura deriſurus venias. Illîc enim in ambiguo tibi adhuc riſus eſt, & frequens illud objici potuit: Quis enim omnino ſcit, quæ poſt vitam futura ſint? Hîc autem non deſines conſtanter ridere, quemadmodum ego nunc. Et maximè, cum videris divites iſtos ac ſatrapas & tyrannos ità humiles & obſcuros eſſe, ſoloq; ejulatu ab aliis dignoſci. Tum quòd & molles & ignavi ſunt, reminiſcentes eorum quæ in vitâ geruntur. Hæc illi dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & ſicubi in trivio poſitam inveniat Hecates cœnam, aut ovum ex luſtratione relictum, aut ſimile quippiam. POL. At renunciabo hæc, ô Diogenes. Sed quò meliùs illum agnoſcere queam, cujuſmodi facie eſt? DIOG. Senex eſt, calvaſter, pallio indutus lacero, & ventro

vento cuivis pervio, & diverſorum pannorum aſſumentis variegato. Ridet autem ſemper, ac plerumque arrogantes iſtos Philoſophos acerbè perſtringit. POL. Facile erit invenire illum ex his ſignis. DIOG. Víſne ut ad ipſos quoq; Philoſophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim grave hoc mihi fuerit. DIOG. In Univerſum, adhortare illos, ut deſiſtant à nugis ſuis, neq; de toto contendant, neq; *cornua* ſibi mutuo *affigant*, neq; *crocodilos faciant*, neq; hujuſmodi ſterilia atq; jejuna interrogare, animum inſtituant. POL. At indoctum me & ineruditum eſſe dicent, qui doctrinam illorum reprehendam? DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine jube. POL. Et hæc nunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitibus autem, ô lepidiſſimum caput, noſtro nomine hæc renuncia. Quid, ô vani, aurum cuſtoditis? Quid vos ipſos excruciatis, & uſuras ſupputando, & talenta talentis accumulando, quos unicum obolum habentes, venire huc paulo poſt oportet? POL. Dicentur & hæc ad illos. DIOG. Sed & formoſis iſtis & robuſtis dicas, Megillo putà, Corinthio, & Damaxeno Palæſtritæ, quod apud nos neq; flava coma, nec cœrulei nigrive oculi, neq; rubor faciei ampliùs ullus eſt, neq; præterea nervi intenti & robuſti, neq; humeri laborum tolerantes, ſed *omnia unus pulvis*, ut aiunt, nobis, calvaria formâ nudata ſcilicet. POL. Non moleſtum erit, hæc ad formoſos robuſtos illos dicere. DIOG.

Etiam

Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem ſunt, quibus & ea res perquam moleſta eſt, & inopiam lugent) ut nè lacrymentur, neq; plorent, expoſitâ illis æqualitate hâc, quæ hîc eſt, & quod videbunt, eos qui illic divites ſunt nihilo meliores, quàm ſeſe hîc eſſe. Lacedæmoniis autem tuis hæc ſi videtur, nomine meo objicias molles & enervatos ipſos eſſe dictitans. POL. Nè de Lacedæmoniis, Diogenes quicquam dicas, non enim feram. Sed quæ ad cæteros mandâſti, eâ illis renunciabo. DIOG. Miſſos igitur faciamus hos, quando tibi ità videtur. Tu vero ad illos quos antea dixi ſermones hos meos deferas.

Dialogus 9.

Pluto, ſeu contra Menippum.

CROE. NON poſſumus ferre, Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiſcum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiſcum pariter mortuus cùm ſit? CROE. Quoniam nos ploramus & ingemiſcimus, illorum reminiſcentes, quæ apud ſuperos habuimus; ut pote, Midas hîc auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego vero theſaurorum, irridet, & cum conviciis exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam

etiam cantando, conturbat ploratus noſtros, & in ſummâ, valdè nobis moleſtus eſt. PLU. Quid iſta dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipſos, ignavi ac perditi adeo cum ſint: quibus non ſatis fuit vixiſſe malè, ſed etiam mortui inſuper recordatione illis inhærent, quæ apud ſuperos ſunt. Delector itaq; ægrè ipſis faciendo. PLU. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui gemitus iſtorum tuo quoq; calculo approbas? PLUT. Haudquaquam, verùm nolim vos mutuò diſcordare. MEN. At verò ô peſſimi Lydorum, Phrygum, & Aſſyriorum, ità de me cognoſcite, ut qui nunquam deſiturus ſim. Nam quocunq; abieritis hinc eodem ſequar ægrè faciendo, cantando atq; irridendo vos. CR. Annon hæc contumelia eſt? MEN. Non, ſed illa contumelia erant, quæ facere ſolebatis, quando & adorari vos volebatis & liberos homines ludibrio habebatis, mortiſq; prorſus immemores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis deſpoliati. CROES. Multis certè, ô Dii, & magnis poſſeſſionibus! MI. Quanto equidem ipſe auro? SAR. Quantâ verò ego voluptate? MEN. Rectè ſane, ita facite lugete vos quidem, ego verò tritum illud, *Noſce teipſum*, identidem connectendo vobis occinam, id enim hujuſmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus 10.

Menippi, Amphilochi, & Trophonii.

MEN. VOs, nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum ſitis mortui, haud ſcio quonam modo Fanis eſtis donati, vatéſq; credimini, ac ſtulti mortales Deos eſſe vos arbitrantur. TRO. Quid igitur, noſtráne culpa eſt, ſi per inſcitiam illi de mortuis hujuſmodi opinantur? MEN. Atqui non iſta fuiſſent opinati, ni vos, tum cum viveretis, ejuſmodi quædam portenta oſtentâſſetis, tanquam futurorum fuiſſetis præſcii, quaſiq; prædicere potuiſſetis ſi quæ percontarentur. TRO. Menippe, noverit Amphilochus hic ipſi pro ſeſe reſpondendum eſſe. Cæterùm ego Heros ſum, vaticinorq; ſi quis ad me deſcenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiiſſe, neq; enim alioqui iſta non crederes. MEN. Quid ais? equidem niſi Lebadiam fuiſſem profectus, ac linteis amictus, offam ridiculè manu geſtans, per anguſtum aditum in ſpecum irrepſiſſem, nequaquam fieri potuiſſet, ut te defunctum eſſe cognoſcerem perinde atq; nos, ſoláq; præſtigiaturâ, reliquos antecellere. Sed agè per ipſam divinandi artem, quid tandem eſt Heros? Neq; enim intelligo. TROPH. Eſt quiddam partim ex homine, partim ex Deo compoſitum. MENI. Nempe quod neq; ſit homo quemadmodum audio, neq;

neq; Deus, verum pariter utrumq; Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quò nunc receſſit ? TRO. Reddit oracula Menippe in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni, niſi quod illud planè video, te totum eſſe mortuum.

Dialogus 10.

Mercurii & Charontis.

MER. Supputemus, portitor, ſi videtur, quantum mihi debeas jam, nè denuo aliquando de eo inter nos contendamus. CHA. Supputemus Mercuri, nam id definire melius eſt, & minoris negotii. MER. Anchoram ut mandâras, comparavi tibi quinq; drachmis. CHA. Magna dicis. MER. At per Plutonem, quinq; emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas & obolos duos. MER. Et pro acu ad reſarciendum velum quinq; obolos ego exſolvi. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas navigii rimas tibi emi, & clavos, præterea funiculum, unde Hyperam feciſti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emiſti. MER. Hæc ſunt, niſi quid reliquum ſit quod me fugit, inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, non poſſum. Si verò peſtis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiſerit

dimiſerit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid falsâ ſuppuratione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc ſedebo, peſſima quæq; ut eveniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non poteſt, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos deſcendunt. Pax enim eſt. MER. Satius eſt ità eſſe, etiamſi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti iſtius ſolutio. Verùm enimverò priſci illi, Charon, noſti quales advenire ſolebant, quàm fortes omnes ſanguine pleni & ſaucii pleriq; Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut præ nimia voluptate tumefacto ventre & cruribus adveniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neq; ſimiles prioribus illis. Plurimi autem ipſorum etiam pecuniarum causâ veniunt, factis, ut videtur, mutuò ſibi inſidiis. CHA. Omninò enim expetibiles illæ ſunt. MER. Proinde neq; ego videar peccare gravius aliquid, ſi vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

Dialogus 12.

Plutonis & Mercurii.

PLU. SEnémne nôſti, ſenio confectum illum dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli ſunt, hæreditatis autem capratores quinquageſies mille? MER. Etiam, Sicyonium illum dicis. Sed quid poſtea? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri, ſine, ultra eos nonaginta

In hæreditatis, qui ſæpe, antequam captant, moriuntur.

ginta annos quos exigit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atq; etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & cæteros, abripe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videri queat. PLUT. Haudquaquam, imo justissimum: Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultent nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuo: & in summâ, varia quædam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidem immortalis sit, illi autem præ ipso abeant, frustrà hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cùm sint. Ille etiam sæpe admodum scitè lactat illos, & spe pascit inani, & in summâ, semper morituro similis multo validior est quàm quisquam juvenis. Illi autem, hæreditate inter se divisâ, pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exutâ senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem in ipsâ mediâ spe, relictis divitiis illis quas per somnium possidebant, mali malè mortui jam huc veniant. MER. Ne cures, Pluto, illos enim ordine singulatim tibi accersam, septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex sene iterum adolescens factus.

Dialogus

Dialogus 13.

Terpſionis & Plutonis.

TER. JUſtúmne hoc eſt, ô Pluto, me quidem è vitâ migrâſſe, triginta annos natum; Thucritum verò ſenem illum pluſquam nonagenarium in vivis adhuc eſſe? PL. Juſtiſſimum quidem, ô Terpſio. Siquidem hic vivit nullius amicorum mortem votis expoſcendo: tu verò omni tempore illius hæreditatem exſpectans, ipſi inſidiabaris. TER. Nonne oportuerat, cùm ſenex ſit, nequeátq; ſuis uti divitiis ampliùs, eum, dato juvenibus loco, è vitâ migrare? PLUT. Novas, ô Terpſio, ſtatuis leges, cùm ad voluptatem divitiis uti nequeat, ipſum è vitâ decedere. Sed hoc aliter & Parca & natura ſtatuit. TERP. Proinde hanc ob hujuſcemodi accuſo ordinem; rem enim hanc ordine fieri par erat, ſenem primò, deinde qui in eâ ætate ſequeretur, mori: haudquaquam autem ordinem inverti, aut vivere ſenectute decrepitum, qui tres duntaxat dentes habet, qui vix videt, qui curvatus à quatuor famulis deducitur, qui nares gravedine, oculos lippitudine plenos habet, nihil deniq; voluptatis deguſtans, & tanquam animatum ſepulcrum, à juvenibus deridetur, & contrà, mori optimos atq; robuſtiſſimos adoleſcentes. Nam hoc perinde eſt, ac ſi flumina ſurſum deferantur. Vel deniq; ſcire oporteret, quando & ſenum quilibet obiturus eſſet, nè fruſtrà quoſdam colerent. Nunc verò illud accidit, quod proverbio dici

Expoſtulatio, quòd plerique ſenes junioribus ſupervivant.

dici ſolet, *Quadriga bovem ſæpiſſimè ducit.* PLUTO. Hæc quidem ô Terpſio, prudentius fiunt, quàm tibi profecto videntur. Verum & vos quid paſſi eſtis, quod rebus alienis gaudetis, & tenibus filiis orbatis voſmet tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in deriſum adducti, ab illis ſepelimini, quod quidem plurimis fit perjucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quàm gratiſſimum eſt, ſi ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem excogitâſtis decrepitos cùm amatis, præſertim ſi liberis ſint orbati: inamabiles verò vobis ſunt, qui liberos habent. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minimè veſtri ignari aſtûs in amando, etiamſi ipſis liberos habere contingat, illos tamen odiſſe ſimulant, ut & ipſi habeant amatores. Deinde in teſtamentis excluſi ſunt, qui olim munera contulerunt; liberi verò & natura, ut juſtum eſt, omnibus potiuntur: at illi confecti dolore dentibus ſtrident. TER. Vera ſunt hæc quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cùm ſemper eum mori putarem: & quoties ad eum ingrediebar, gemebat, & internum quiddam, perinde atq; ex ovo pullus aliquis immaturus, ſubcrocitaret. Itaq; cùm exiſtimarem ipſum quamprimum in ſepulchrum venturum, multa mittebam, ut ne æmuli munerum magnitudine me ſuperarent. Plerumq; etiam præ nimiâ ſolicitudine inſomnis jacebam, ſingula enumerans, ac diſponens. Eáq; etiam cauſa

cauſa interitûs mihi fuit, cura & vigiliæ. Ille autem deglutito hoc illectamento meo tanto, adſtitit mihi, quando ſepeliebar paulò antè, irridens. PLUT. Euge, ô Thucrite, diutiſſimè vivas divitiis ſimul affluens, & hujuſcemodi homines deridens, neq; tu priùs moriaris, quàm hos aſſentatores cunctos præmiſeris. TERPS. Hoc quidem, ô Pluto, perjucundum mihi foret, ſi ante Thucritum Chariades vitâ decedat. PL. Bono animo ſis, ô Terpſio, & Phido etiam, & Melantinus, & omnes penitus ipſum præcedent, ſuis ipſorum curis confecti. TERP. Hæc laudo, ô Thucrite, diutiſſimè vivas.

Dialogus 14.

Zenophantæ & Callidemidæ.

ZENO. AT tu Callidemides, quo pacto interiiſti? Nam ipſe cum Diniæ paraſitus eſſem, immodicâ ingurgitatione præfocatus fuerim, nôſti, aderas enim morienti. CALL. Aderam, Zenophantes. Porrò mihi inopinatum quiddam accidit. Nam tibi quoq; notus eſt Ptœodorus ille ſenex. ZENOPH. Orbum illum dicis, ac divitem, apud quem te aſſiduè verſari conſpiciebam? CAL. Illum ſemper colebam,

Hæredipeta veneno quod alteri paraverat, perit.

colebam, id mihi pollicens fore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verùm cùm ea res in longum proferretur, ſene videlicet, vel ultra Tithonios annos viventi, compendiariam quandam excogitavi viam, quâ ad hæreditatem pervenirem. Siquidem empto veneno pocillatori perſuaſeram, ut ſimul atq; Ptœodorus potum poſceret, (bibit autem abunde) præſentius in calicem injiceret, haberétq; in promptu porrecturus illi. Quod ſi feciſſet, jurejurando confirmabam, me illum manumiſſurum. ZEN. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. CAL. Ubi jam loti veniſſemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptœodoro, cui venenum erat additum, altero mihi: neſcio quomodo errans, mihi venenum, Ptœodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectim jacebam, ſuppoſititium videlicet illius loco cadaver. Quid hoc rides, Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. ZEN. Nam lepidè tibi hæc res evenit. Porro ſenex ille quid interim? CAL. Primùm quidem repentino caſu conturbatus eſt: Deinde ſimul atq; intellexit, id quod acciderat putà pocillatoris errore factum, riſit & ipſe. ZEN. Verùm non oportuit ad compendium illud divertere, ſiquidem veniſſet tibi populari viâ tutiùs, etiamſi paulo ſeriùs.

Dialogus 15.

Cnemonis & Damnippi.

CNE. HOc illud eſt quod vulgò dici conſuevit, *Hinnulus leonem petat.* *In Hæredi-*

DAM. Quid ſtomacharis Cnemon ?

CNE. Quid ſtomacher rogas ? Hæredem invitus reliqui, miſer aſtu deluſus, iis, quos maximè mea cupiebam habere, præteritis. DAM. Sed iſtuc quinam evenit ? CNE. Hermolaum nobilem illum inſigniter divitem, liberis orbum imminente morte captabam, neq; ille gravatim officium meum admittebat. Interim illud mihi ſcitum viſum eſt, ut teſtamentum publicè proferrem, quo illi mea omnia reliqui, nimirum ut ille viciſſim idem faceret, meo provocatus exemplo. DAM. Ac quid tandem ille ? CNE. Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro. Cæterùm ego repente atq; inſperatò vita deceſſi ; tecti ruinâ oppreſſus. Et nunc Hermolaus mea poſſidet, lupi cujuſpiam in morem ipſo hamo cum eſcâ pariter avulſo. DAM. Non eſcam modo cum hamo, quin etiam te quoq; piſcatorem ſimul abſtulit. Itaq; technam iſtam in tuum ipſius caput ſtruxeras. CNE. Ità videtur, ideóq; lugeo.

Dialogus 16.

Charontis & Mercurii.

CHAR. AUdite quo loco ſint res veſtræ. Equidem parva eſt nobis, quemadmodum videtis, & carioſa navicula, & quæ undiq; perfluit: quod ſi in alteram partem ſe inclinârit, planè ſubmerſa peribit. Vos autem tam multi ſimul confluitis, multáſq; ſarcinas ſinguli affertis, quibuſcum ſi conſcenderitis, vereor, ne poſtea vos facti pœniteat, maximè vero eos, qui nandi ſunt imperiti. MORTUI. Quid igitur facto opus eſt, ut tutò navigemus? CHAR. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atq; iſta omnia quæ ſuperflua ſunt, in littore relinquere. Nam ſic etiam vix capiet vos navicula. Tibi verò, Mercuri, deinceps curæ erit neminem ex illis recipere, niſi nudus ſit, & ſupellectilem ut dixi, abjecerit. Itaq; ad ipſas ſcalas te ſtatuas, ipſóſq; cognoſcito, & ſuſcipito, nudóſq; ingredi cogito. MERCUR. Rectè dicis, atq; ſic faciemus. Quis eſt ille primus? MENIP. Ego Menippus. Ecce autem peram & baculum in paludem abjeci; verùm rectè feci, quòd pallium non attulerim. MERC. Ingredere, ô Menippe vir optimè, primumq; apud gubernatorem navis locum accipe, in ipsâ ſummitate, quo omnes poſſis intueri. Verùm quis ille formoſus eſt? CHAR. Charmolaus

ſum

ſum, Megarenſis ille amabilis, cujus oſculum duobus talentis emptum eſt. MER. Exue igitur iſtam pulchritudinem, & labia unà cum oſculis, promiſſam etiam comam, & genarum ruborem, adeóque totam cutem. Benè ſe res habet, expeditus es, ingredere nunc. Quis verò ille purpuratus & diademate præcinctus, gravitatem quandam præ ſe ferens? Quis es tu? LAM. Lampichus ſum, Geloorum tyrannus. MER. Quid cum tot ſarcinis veniſti? LAM. Anne nudum adventare conveniebat tyrannum? MER. Nequaquam tyrannum, ſed mortuum, itaq; depone iſta. LAM. Ecce abjeci divitias. MER. Sed ſuperbiam, ô Lampiche, & faſtum etiam abjice; nam iſta, ſi in naviculam coincidant, vehementer gravabunt eam. LAM. Igitur ſine ut diadema habeam ſaltem, & ſtragulum. MER. Nequaquam, imò & hæc relinquito. LAM. Sit ita. Quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, abjeci. MER. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his ſimilia depone. LAM. Ecce nudus ſum. MER. Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnoſus, quis es? DAM. Damaſias ego ſum, Athletâ. MER. Certè videris ille eſſe, ſcio enim te ſæpè in palæſtris à me viſum. DAM. Irà eſt, ô Mercuri: verùm accipe me, nudum exiſtentem. MER. Nequaquam, ô bone vir, nudus es, tantâ carne circundatus: itaque exue eam. Nam ſi vel alterum tantùm pedem in navem poſue-

ris ſubmerges eam. Sed & coronas iſtas & præconia abjicito. DAM. En planè nudus ſum, ut vides, & ſimili cum aliis mortuis ſtaturâ. MER. Sic præſtat levem eſſe, itaque inſcende jam. Et tu, ô Crato, divitias abjice; prætereà molliti-em & delicias, neque feras tecum epitaphia, neque majorum tuorum dignitates. Relinque etiam genus, & gloriam; item civitatum, de quibus ſcilicet benè meritus es, publica præconia; ſtatuarum inſcriptiones; & dicas, ne tibi magnum ſepulcrum conſtruant, nam & hæc gravant, ſi in memoriam revocentur. CRAT. Invitus certè, ſed tamen abjiciam, quid enim faciam? MER. Papæ! quid tibi vis armatus? aut quid iſtud trophæum tecum circumfers? CRA. Quia vici, Mercuri, & res præclaras geſſi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque trophæum in terra; apud inferos enim pax, neque ullis armis opus eſt. Verùm quis ille eſt, ipſo habitu gravitatem quandam præ ſe ferens, elatus & contractis ſupercilliis propter curas, longâ barbâ, quis & ipſe? MEN. Philoſophus quidam eſt, ô Mercuri, imò præſtigiarum & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eáque ridicula, ſub palliolo occulta eſſe. MEN. Depone tu hunc habitum primùm; deinde hæc quoque omnia. O Jupiter! quantam ille arrogantiam, quantam inſcitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæſtionum dubiarum, quantum ſpinoſarum diſputationum,

Τέρατον.

tionum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imò quàm multos vanos labores, & deliramenta non pauca, item nugas, & rerum minimarum disquisitionem? Sed per Jovem, aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delicias, & mollitiem secum habet: neque enim latent me ista, etiamsi studiosè celas. Verùm abjice mendacia & superbiam, opinionem illam, quâ existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinqueremis te acceperit? PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, ô Mercuri, gravem equidem & hirsutam, ut vides, capilli sunt trium minarum, minimum. MER. Benè dicis. Depone & illam. PHIL. Sed quis abradet? MER. Menippus ille securim accipiens, quibus naves fabricantur, eam resecabit, utetur autem scalis navalibus, quibus superposita barba resecetur. MEN. Nequaquam, Mercuri, sed da mihi serram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MEN. Euge humanior nunc appares, depositio hircino fœtore. Visne ut parùm etiam de superciliis auferam? MER. Maximé. Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quò seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras, sceleste & mortem times? ingredere igitur. MEN. Unum quiddam adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quid, Menippe? MEN. Adulationem,

Mercuri, quæ illi dum viveret multum profuit. PHIL. Igitur & tu, Menippe, tuam abjice libertatem, & loquendi audaciam, lætitiam, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? MER. Nequaquam, sed retine ista, levia enim sunt, & planè facilia portatu, & ad navigandum prosunt. Tu verò, Rhetor, abjice istam tantam verborum loquacitatem & antitheses, & membrorum adæquationes, item periodos, & barbarismos, atque alia sermonis pondera. RHE. En abjicio. MER. Benè se habent res. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, túque nauta clavum dirige. Simus hilares, quid ploratis, ô vos amentes, præsertim tu Philosophe, qui paulò ante tuâ barbâ spoliatus es. PHIL. Quia existimabam immortalem esse animam. MEN Mentitur; nam alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere. MER. Qualia? MEN. Quia non ampliùs tam opiparas cœnas habebit, neque noctu exiens clàm omnibus circumvoluto palliolo capiti, prostibula in orbem lustrabit, nec manè deceptis adolescentibus suâ sapientiâ, pecuniam accipiet: hæc sunt quæ illi dolent. PHIL. An tibi molestum non est, Menippe, quòd mortuus es? MEN. Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinavi, nemine vocante? Verùm nónne clamor quidam interim dum nos confabulamur, exauditus est, veluti quorundam in terra vocife-

vociferantium? MER. Certè, Menippe, verùm non uno tantùm loco exauditur clamor, ſed quidam in unum cœtum convenientes, cum voluptate deridenr mortuum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumſtrepunt, arq; illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes recitantem, pro hoc Cratone. Et per Jovem, Damaſiæ mater ululans, lamentationem inceptat unà cum mulieribus pro Damaſia. Te verò Menippe, nemo eſt qui deploret, & tranquillus jaces ſolus. MEN. Nequaquam: nam haud ità multò pòſt audies canes miſerabiliter latrantes propter me, & corvos alas concutientes, quando ad ſepeliendum me convenient. MER. Fortis es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos rectà per hanc viam ad forum judiciale. Ego verò & nauta alios tranſvectabimus. MEN. Fœliciter navigate, ô Mercuri, nos quoque progrediemur. Verùm quid diutiùs moramini? Judicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas eſſe graves, rotas, vultures, & lapides. Uniuſcujuſque autem vita examinabitur.

Dialogus 17.

Cratetis & Diogenis.

CRA. MOErichum illum divitem, noveráſne, ô Diogenes? Illum, inquam, ſuprà modum divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onuſtæ mercibus, cujus conſobrinus Ariſteas, ipſe etiam dives. Homericum illud in ore ſolebat habere: *Aut me confiſce tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ ſeſe captabant invicem, Crates? CRAT. Hæreditatis causâ, cum eſſent æquales, uterq; alterum captabant. Jamq; teſtamenta publicaverant ambo in quibus Mœrichus, ſi prior moreretur, Ariſteam omnium rerum ſuarum dominum relinquebat: Mœrichum viciſſim Ariſteas, ſiquidem ipſe prior è vita decederet. Hæc igitur cum eſſent in tabulis ſcripta, illi ſeſe invicem colebant, & adulatione ſuperare contendebant. Porrò divini, ſive futurum ex aſtris conjectarent, ſive ut Chaldæi, ex ſomniis, quin & Pythius ipſe, nunc Ariſteæ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modò ad hunc, modò ad illum, trutina propendebat. DIOG. Quid igitur tandem evenit? nam audire eſt operæ pretium. CRA. Eodem die mortui ſunt ambo: cæterùm hæreditates ad Eunomium ac Thraſyclem devenerunt, quorum uterq; cognatus illis erat: atqui de his nihil prædixerant divini, futurum ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham verſus navigarent, me-

dio

cio in curſu, obliquo orto Iapyge, eversâ navi periêrunt. DIOG. Rectè factum: at nos cùm in vita eſſemus, nihil ejuſmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego unquam optabam ut moreretur Antiſthenes, quò nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleaſtro factus) ad me rediret hæredem: neq; tu Crates, opinor, deſiderabas, ut me mortuo, in poſſeſſionum mearum ſucceſſionem venires, putà dolii ac peræ, in qua quidem lupini chœnices inerant duæ. CRA. Neq; enim mihi quicquam iſtis rebus erat opus, imò ne tibi quidem, Diogenes: ſiquidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu ab Antiſthene, ego à te tanquam jure hæreditatis, accepi, ea nimirum multò ſunt potiora, multoq; ſplendidiora, quàm Perſarum imperium. DIOG. Quænam ſunt iſta quæ dicis? CRAT. Sapientiam, inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in iſtiuſmodi opum hæreditatem Antiſtheni ſucceſſiſſe, tibique eas longè etiam majores reliquiſſe. CRAT. Verùm reliqui mortalium hoc poſſeſſionum genus aſpernabantur, neque quiſquam nos ob ſpem potiundæ hæreditatis obſequiis captabat, ſed ad aurum omnes intendebant oculos. DIOG. Nec injuria; neq; enim habebant quò facultates ejuſmodi à nobis traditas acciperent, quippe qui tanquam putria marſupia de liciis diffluebant. Quo fiebat, ut ſi quando quis in illos infundat vel ſapientiam,

vel dicendi libertatem, vel veritatem, effluat illicò perſtillétque, fundo, quod immiſſum eſt, continere non valente: cujuſmodi quiddam & Danai Virginibus aiunt accidere, dum in dolium pertuſum hauſtam aquam important: at iidem aurum dentibus & unguibus, omniq; vi ſervabant. CRAT. Proinde nos hîc quoque noſtras poſſidebimus opes: illi ſimul atque huc venerint, obolum duntaxat ſecum ferent, ac nè hunc quidem ulteriùs quàm ad portitorem.

Dialogus 18.

Alexandri, Annibalis, Minois & Scipionis.

ALEX. ME tibi, ô Libyce, præponi par eſt, præſtantior enim ſum. ANNIB. Imò verò me. ALEX. Judicet ergo Minos. MIN. Atquinam eſtis? ALEX. Hic eſt Annibal Carthaginenſis: ego autem Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem, utrique glorioſi. Sed quâ de re vobis altercatio eſt? ALEX. De præſtantia: dicit enim is ſeſe meliorem quàm me ducem exercitûs fuiſſe: ego verò, quemadmodum omnes ſciunt, non hoc ſolum, ſed omnibus fermè, qui ante meam ætatem fuêre, in re militari præſtantiorem me eſſe affirmo. MINOS. Dicat ergo uterque viciſſim. Tu verò, Libyce, primus verba facito. ANNIB. Unum

hoc

hoc me juvat, quòd & hîc Græcam linguam didicerim ut neq; etiam hac in re Alexander me ſuperet. Porrò illos maximè laude dignos aſſero, qui cum parvi à principio fuere, propriâ virtute ad magnam gloriam evaſêre, potentéſq; per ſe ipſi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibuſdam Hiſpaniam primùm invadens, cum ſub fratre præfectum agerem, maximis rebus idoneus, atq; optimus judicatus ſum. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas. Heſperios devici. Et cum magnos montes tranſcendiſſem, omnem Eridanum percurri, multáſque civitates everti, & planam Italiam ſubjugavi, & uſque ad ſuburbia Romæ graſſatus ſum; totq, uno die Romanos occîdi, ut annulos eorum modiis menſurari oportuerit, & ex cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atq; hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neq; Deum me fingens, aut matris inſomnia narrans: ſed me hominem fatebar, pugnabámque contra duces prudentiſſimos & contrà milites fortiſſimos. Nec Medos aut Armenios expugnarem, qui antequam quiſpiam perſequatur, fugiunt, & facilè cuivis audenti victoriam tradunt. Alexander verò acceptum à patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu ultus multum ampliavit. Qui poſtquam miſerum illum Darium in Iſſo & Arbelis devicit, cepitq; à paterna virtute degeneram, adorari voluit, & ad Medorum delicias, ſe contulit, & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.

Ego autem pariter patriæ dominatus ſum: quæ cùm me revocaret, hoſtium magnâ claſſe adverſus Libyam navigante, ſtatim parui, méque hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atq; hæc egi barbarus cùm eſſem, omniſq; Græcanicæ diſciplinæ expers, & neque Homerum, ut hic, edidici; neq; Ariſtotele ſophiſtâ magiſtro eruditus fui, ſed ſolum meâ naturâ optimâ ſum uſus. Hæc ſunt quibus me meliorem Alexandro eſſe puto. Quod ſi præſtantior ſit iſte, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forſan apud Macedones eſt; non tamen ob id præſtantior hic videri debet generoſo viro, & Imperatore bono, qui mentis ſententiâ magis quàm fortunâ eſt uſus. MINOS. Hic certè orationem neque ignavam, neque ut Libycum hominem decebat, dixit: tu verò, Alexander, quid ad hæc dicis? ALEX. Oportet quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil reſpondere. Sola enim te fama ſatis edocere poteſt, qualis ego Rex, qualis hic latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipſum ſuperaverim, qui cùm adoleſcens adhuc eſſem, rem aggreſſus, regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus ſupplicium ſumpſi. At cum Thebas ſubvertiſſem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum eſſe, quod pater reliquerat, ſed totum terrarum orbem cogitatione volvens: durum exiſtimans, niſi rerum omnium

nium dominus eſſem: paucos quoſdam mecum agens, in Aſiam exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici: & Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Deniq; ſubjugato quicquid obvium erat, veni Iſſum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus ſecum agens. Poſt hæc, ô Minos, vos ipſi ſcitis, quot ad vos uno die mortuus miſerim. Dicit enim Charon, tunc ſibi ſcapham non ſuffeciſſe, ſed ratibus compoſitis, illorum pleroſq; ſe tranſportaſſe. Atque hæc confeci meipſum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ apud Tyrum & Arbelas geſta ſunt omittam uſq; ad Indos veni, atq; Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythas verò homines certè non ſpernendos, Tanaim tranſiens, magna equitum pugnâ vici: ac amicos meos remuneravi, inimicos autem ultus ſum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat, rerum à me geſtarum magnitudine adductis, ut tale quid de me crederent. Denique, ego Rex adhuc morti conceſſi, hic autem in exilio apud Pruſiam Bithyniæ, ut crudeliſſimo & peſſimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere; quia non virtute, ſed malitiâ atque perfidiâ & dolis id peregit, nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor. Sed quoniam delicias mihi objecit, oblitus mihi videtur eorum quæ apud Capuam admiſerit, cùm meretricibus deditus

vir-

vir ille mirabilis, belli gerendi occasiones voluptatibus prodidit. Ego verò nisi ea quæ sub Occidente sunt: parva ratus, ad orientem me impulissem, quidnam adeò magni præstitissem? qui Italiam absque sanguine cepi, ac Libyam, omnémque eam oram usque ad Gades sub potestatem redegi. Sed hæc ego tantâ contentione digna non putavi, præsertim jam anteà illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu verò, Minos judica. Nam & hæc è multis protulisse satis est. SCI. Nè prius quàm me quoque audiveris. MIN. Quisnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? SCI. Scipio Romanus Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis devici. MIN. Quid igitur & tu dicis? SCI. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, ut qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese comparet, cui nè ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me ausim? MIN. Per Jovem, æque dicis, Scipio: quapropter primus quidem judicetur Alexander, deinde post illum tu, atque tum, si placet, tertius hic Annibal, quippe qui nec ipse contemnendus existat.

Dialogus 19.

Diogenis & Alexandri.

DIOG. Quid hoc rei eſt, Alexander, iráne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? ALEX. Vides nimirum, Diogenes, nec mirum eſt, ſi homo cum fuerim, defunctus ſim. DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, cùm te ſuum eſſe filium diceret, annon tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubiè Philippo, nam ſi Ammone progenitus fuiſſem, non obiiſſem. DIOG. Atqui de Olympiade ſimilia multa ferebantur; Draconem cum eâ conſuetudinem habuiſſe, & in lecto viſum fuiſſe, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem veniſſe: porrò deceptum Philippum, qui ſe patrem tuum eſſe exiſtimaret. ALEX. Audieram quidem & ipſe iſta, quemadmodum tu; at nunc video, neq; matrem, neq; Hammonios illos vates, ſani quicquam dixiſſe. DIOG. Attamen iſtud illorum mendacium, Alexander, ad res gerendas haudquaquam tibi fuit inutile; propterea quòd multi præ metu ſeſe ſubmiſerint, credentes te Deum eſſe. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud Imperium reliquiſti? ALEX. Id equidem ignoro, Diogenes, celeriùs enim è vita ſubmovebar, quàm ut eſſet otium de illo quicquam ſtatuendi, præter id unum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi. Sed agè, quid rides, Diogenes? DI. Quid-

Irridetur Alexandri ſuperbia, quia mortalis cum eſſet divinos tamen honores ſibi paſſus ſit exhiberi.

Quidnam aliud quàm quod memini quid Græci fecerint cùm nuper tibi odepto Imperio adularentur, principémq; ac ducem adversus barbaros deligerent: nonnulli verò in duodecim Deorum numerum referrent, ac templa ædificarent, & sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepliêrunt Macedones? ALE. Nunc in Babylone jaceo tertium jam diem; porro Ptolomæus ille satelles meus, si quando detur otium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, atq; inibi sepulturum, quo videlicet unus fiam ex Diis Ægyptiis. DIOG. Non risero, Alexander, qui quidem te videam etiam apud Inferos desipientem, sperantémq; fore ut aliquando vel Anubis fias, vel Osiris? Quin tu spes istas omittis, ô diviniſſime; neq; enim fas est reverti quenquam qui semel transmiserit paludem, atq; intrà specus hiatum descenderit, propterea quòd neq; indiligens est Æacus, neq; contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te discere pervelim, quo feras animo, quoties in mentem tibi redit, quantâ felicitate apud superos relictâ, huc sis profectus, putà corporis custodibus, satellitibus, satrapis, tum auri tantâ vi, ad hoc populis qui te adorabant: prætereà Babylone, Bactris: immanibus illis belluis, dignitate, gloria: deinde quòd eminebas conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes revinctum, dum purpuram fibulis substrictam gestares; nunquid hæc te discruciant,

cruciant, quoties recurſant animo? Quid lachrymaris, ſtulte? an non id te ſapiens ille docuit Ariſtoteles, nè res eas quæ à fortuna proficiſcantur, ſtabiles exiſtimares? ALEX. Sapiénſne ille, cùm ſit aſſentatorum omnium perditiſſimus? Sine me ſolùm Ariſtotelis facta ſcire, quàm multa à me petierit, quæ mihi ſcripſerit: deinde quemadmodum abuſus ſit meâ illa ambitione, quâ cupiebam eruditione cæteris præſtare, cùm mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam, tanquam & ipſa ſummi boni pars quædam eſſet: nunc ob res geſtas atq; opes; nam has quoq; in bonorum numero collocandas eſſe cenſebat, nè ſibi vitio verteretur, quòd eas acciperet. Planè præſtigioſus vir ille quidem erat, ac fraudulentus, ô Diogenes: quanquam illud fructûs ſcilicet ex illius ſapientia fero, quòd nunc perinde quaſi ſummis de bonis excrucior, ob iſta quæ tu paulò antè enumerâſti. DIOG. At ſcin' quid facies? oſtendam tibi moleſtiæ iſtius remedium. Quandoquidem hic veratrum non provenit, fac ut Lethæi fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas iterúmq; ac ſapiùs bibas, atq; eo pacto deſines de bonis Ariſtotelicis diſcruciari. Verùm enim Clitum etiam illum, & Calliſthenem video, cúmque his alios complures raptim huc ſeſe ferentes, quò te diſcerpant, pœnáſque ſumant ob ea quæ quondam in illos commiſiſti. Quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebriùs, ut dixi, bibas.

Alexandri

Dialogus 20.

Alexandri & Philippi.

PHIL. NOn igitur nunc te filium eſſe meum inficiaberis, nam ſi Ammonis fuiſſes, mortem non obiiſſes. ALEX. Neque verò neſcius eram, pater, Philippi Amyntæ me eſſe filium, ſed quia ad res gerendas ſic mihi viſum erat conducere, commento hoc uſus ſum vaticinii. PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi viſum eſt, ut vatibus fallendum te exponeres? ALEX. Non iſthuc, ſed me formidârunt barbari, nullúſque viribus meis reſtitit, cùm putarent ſibi adverſus Deum præliandum. Itaque faciliùs ipſos. Imperio meo ſubdidi. PHIL. Quos tu igitur tanto conatu dignos unquam viciſti? qui cum timidis illis arculis, peltariis, ac gerris vimineis pugnare ſolitis ſemper congreſſus es. Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bœotios, Phocenſes, Athenienſes. Prætereà Arcadum peditatum, equitatum Theſſalum, Eleorum jaculatores, Mantineos peltis inſtructos, vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas ſubjugare, hæc ardua ſunt. An verò neſcis, ut Medos, Perſas, Chaldæos auro conſpicuos, & delicatos homines, ante te duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnârint, non ſuſtinentes illos ad manum venire, ſed antequam emiſſum fuiſſet telum, fugientes?

tes? ALEX. At vero Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non eſt contemnendum opus. Et tamen neque concitaris inter ipſos inteſtinis odiis, neque per proditionem mihi venundari paſſus ſum victoriam. Nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidémve ſolvi victoriæ gratiâ. Adde, quod & Græcorum alios ſine ſanguine cepi, Thebanos autem fortaſſis ipſe audiſti, quomodo aggreſſus fuerim. PHIL. Novi hæc omnia ex Clito, quem tu jaculo tranſverberatum inter epulas interfeciſti, eo quod me, collatis utriuſque rebus geſtis, laudare auſus fuiſſet. Tu verò & Macedonicam chlamydem abjiciens, candyn, [Perſicum amictum] induiſti (ut aiunt) & tiaram rectam impoſuiſti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluiſti. Et quod maximè omnium erat ridiculum, hominum abs te Victorum mores imitatus es. Omitto enim dicere quæcunque alia commiſiſti, quòd viros doctos in leonum clauſtra incluſiſti, & tales nuptias peregiſti, atque Hephæſtionem ſuprà modum amâſti. Unum eſt quod ſolum laudo abs te geſtum, quod à Darii uxore, formâ præſtante, abſtinueris, & genitricis illius, atque filiarum, curam ſuſceperis, opus certè Regium. ALEX. Sed in ſubeundis periculis alacritem non laudas, pater; ut, cùm apud Oxydracas primus intra mœnia deſilii, tótque vulnera accepi? PHIL. Non laudo, Alexander: Non quod non decorum eſſe

eſſe putem vulnerari quandoq; Imperatorem, & in ſubeundis periculis prætentare viam: ſed quòd ex re tua illud minimè erat. Etenim pro Deo habitus, ſiquando vulnus acciperes, téque bello viderent raptim efferri, ſanguine manantem, & vulnus mœrentem, ſpectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quòd Ammon præſtigiator, & mendax vates arguebatur, & ipſius Prophetæ, adulatores. Ecquis riſum continuiſſet, conſpicatus Jovis filium animo deficientem, & medicorum ope indigentem? Nunc verò cùm jam vitâ functus es, non multos eſſe putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, cùm Dei cadaver porrectim ſtratum, putridum jam & tumidum juxta corporum omnium morem vident? Cæterum quod ais, Alexander, tibi fuiſſe conducible, quò facilius rerum potireris, id profectò multum tibi gloriæ ex benè etiam ac ſtrenuè geſtis eripuit. Nam Diis longè inferiora agere viſus es. ALEX. Haudquaquam de me iſtud ſentiunt mortales, ſed cum Hercule me & Baccho, comparabilem ſtatuunt. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum ſubactum, ego ſolus cœpi. PHIL. Vides ut iſta tanquam Ammonis filius dicis? quando cum Hercule & Baccho teipſum compares: & ut non erubeſcis Alexander, nec arrogantiam dediſcis, nec teipſum cognoſcis, nec jam mortuus ſapis.

Dialogus

Dialogus 21.

Achillis & Antilochi.

ANTI. QUænam ſunt illa, Achilles, quæ tu Ulyſſi jam primùm dixiſti de morte, nec generoſa, nec ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, digna? Etenim audiebam cum diceres te malle ruſticam vitam agendo, inopi cuipiam, cui victus non ſuppeteret multus, operam locare, quàm omnibus defunctis imperare. Hæc certè ignavi hominis verba. Phrygem quempiam meticuloſum, atq; vitæ amatorem immodicum pronunciare forſitan decuiſſet. Sed Peleï filium, & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de ſe cogitare, pudendum valdè, & omnibus in virâ præclarè ab ipſo geſtis planè contrarium Nam cum in Phthiotide ad longam uſq; ſenectam regnare tibi licuiſſet, ſed citra gloriam, lubens tamen mortem glorioſam prætuliſti. ACHIL. At, ô Neſtoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hîc ſunt, & utrum eorum eſſet præſtantius neſciebam; itaque infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quam inutilis illa ſit, etſi ſint apud Superos qui quàm maximè res præclarè geſtas carmine celebrent: mortuorum autem unus honor eſt omnium. Sed neque forma illa, Antiloche, neque vires adſunt. Sed jacemus omnes ſub eâdem caligine ſimiles, & alii ab aliis nihil diſcrepantes.

Nec

Nec me Trojanorum manes verentur, nec Græcorum venerantur, sed exquisita est juris æquabilitas, similisque alter alteri defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc sunt quæ angunt, & ob quæ doleo, quòd non potius vivo, & operam loco. ANTIL. Quid agat quispiam? naturæ namque visum est, ut omnes omninò moriantur. Itaq; par est te legi obtemperare. nec statutis discruciari. Præte eà vidésne quot è sociis circà te simus? paulò post & Illysses adveniet. Affert autem solatium societas inferendis malis, & quod non solus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indigos mittat, ut illis pro mercede serviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio est: verûm haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrûm unumquemque ità affici. Si verò non palàm confiteamini, hoc nequiores estis, quod tacitè hujusmodi toleratis. ANT. Non equidem, Achilles sed longè tibi præstamus: quippe quod intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba facere. Silere enim & æquo animo sustinere omnia, concessum est nobis, nè eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

Dialogus 22.

Menippi & Tantali.

MEN. QUid ejulas, ô Tantale? aut quid tuam deploras fortunam, ſtagno imminens? TAN. Quoniam ſiti enecor, Menippe. MEN. Uſq; adeò piger es atq; iners, ut non vel pronus incumbens bibere nôris; vel cavâ volâ hauriens? TAN. Nihil profecero ſi procumbam, refugit enim aqua, ſimul atq; me propiùs admoveri ſenſerit: quòd ſi quando hauſero, orique coner applicare, priùs effluxit, quàm ſumma rigem labia. Atq; inter digitos effluens aqua, haud ſcio quomodo rurſus manum meam aridam relinquat. MEN. Prodigioſum quiddam pateris, Tantale: verùm dic mihi iſtuc ipſum, quorſum opus eſt bibere? corpus enim non habes; nam illud quod eſurire poterat, aut ſitire, in Lydia ſepultum eſt. Cærerùm tu cùm ſis anima, quî poſthac aut ſitire queas aut bibere? TAN. Atqui hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ut anima perinde quaſi corpus ſit, ità ſitiat. MEN. Agè, hoc ità habere credamus, quandoquidem affirmas te ſiti puniri. At quid hinc accerbi tibi poterit accidere? Num metuis nè potûs inopiâ moriare? At equidem haud video alteros inferos, neque locum alium in quem morte demigret quiſpiam. TAN. Rectè tu quidem dicis, verùm hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ſitire, cùm nihil ſit opus. MEN. Deſipis, Tantale, &

uti

utì verum tibi fateor, non alio potu videris egere quàm veratro mero; nam diversum quiddam pateris iis quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam quemadmodum illi, sed sitim horreas. TAN. Nè veratrum quidem recusarim bibere, Menippe, si liceat modo. MEN. Bono sis animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest, quanquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna adjudicata est, ut sitiant, aquâ illos non expectante.

Dialogus 23.

Menippi & Æaci.

MEN. PEr Plutonem, ô Æace, expone mihi, quæ apud inferos sunt, omnia. Æ A C. Haud facile, Menippe, omnia. Verùm quæ summatim & veluti per capita indicari possunt, hæc accipe. Hîc quidem, quod cerberus sit, nôsti. Deinde portitorem hunc nôsti, qui te trajecit; prætereà & lacum, & Pyriphlegethontem jam vidisti, cùm ingressus es. MEN. Novi hæc, & prætereà te aditûs custodem. Etiam Regem ipsum vidi, & Furias. Homines verò priscos, quæso, ostende, & maximè eos qui inter cæteros nobiliores fuêre. Æ A C. Hic quidem Agamemnon est, ille autem Achilles. Rursum hic Idomeneus qui propius assidet; deinde Ulysses: Posteà Ajax & Diomedes, & cæteri Græcorum præstantis-

ſtantiſſimi. MEN. Papæ, Homere! ut tibi Rapſodiarum tuarum capita humi projecta jacent, ignobilia atque informia, pulvis omnia, & nugæ meræ, caduca verè capita. Sed hic, Æace, quiſnam eſt? ÆAC. Cyrus eſt. Ille autem Crœſus, & juxtà ipſum Sardanapalus. Ultrà hos autem Midas. & deinde ille Xerxes. MEN. Et te, ô ſceleſte, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Helleſpontum, & per ipſos montes navibus trajicere affectantem! Qualis verò & ipſe Crœſus eſt? Cæterum, Sardanapalo, quæſo, huic, Æace, permitte ut demulceam caput, inflicto colapho. ÆAC. Nequaquam. Comminueres enim ipſi calvariam, mulebris ac fragilis adeò cum ſit. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote planè ſemivirum. ÆAC. Cæterùm viſne tibi oſtendam & doctos illos? MEN. Per Jovem etiam. ÆAC. Primus en hic tibi Pythagoras eſt. MEN. Salve, Euphorbe, ſive Apollo, ſive denique quodcunque voles. PYTH. Ità ſanè, & tu utique, Menippe. MEN. Quid? annon amplius aureum iſtud femur habes? PYTH. Non, ſed agè cedo, ſi quid manducabile tibi habet pera iſta. MEN. Fabas habet, quare nihil hîc eſt quod tu manducare queas. PYTH. Da modò. Nam hîc apud manes alia ſunt dogmata. Didici enim nihil hîc fabis & parentum teſticulis inter ſe ſimile eſſe. ÆAC. Porrò hic Solon eſt, filius Execeſtidis: præterea ille Thales & juxtâ ipſos Pittacus, & cæteri illi: Septem autem omnes

nes sunt, ut vides. MEN. Læti hi sunt, Æace, soli atq; alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam subcinericius panis, hic crebris pustulis efflorescens, quisnam est? ÆAC. Empedocles, ô Menippe. MEN. Semicoctus ab Ætnâ monte huc profectus. ÆAC. O æripes optime, quid, obsecro, acciderat tibi, cur teipsum in foramina Ætnæ injiceres? EM. Insania quædam, Menippe. ME Non per Jovem, sed inanis quædam gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, unà cum ipsis crepidis, cùm dignus minimè esses. Veruntamen nihil tibi commentum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Cæterùm, Socrates ille, Æace, ubi locorum tandem est? ÆAC. Cum Nestore ac Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hîc foret. ÆAC. Vidésne calvum illum? MEN. At omnes hic calvi sunt; quare omnium æquè nota hæc fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Etiam hoc simile omnium est: nam & simi omnes sunt. SOCRAT. Méne quæris, Menippe? MEN. Etiam, Socrates. SOCRAT. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum Philosophari se profitentur. Ac habitum certè ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi Philosophi sunt, idémque permulti. Cæterùm autem vidisti, opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Plato ipse; alter quidem olens unguenta, alter autem in Sicilia,

lia, tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus, Socrates, quispiam es, quod ad hujusmodi res utiq; pertinet: omnes itaq; te admirabilem fuisse virum existimant, atq; omnia cognovisse hæc (decet enim, opinor, verum hîc dicere) cum nihil scires. SOC. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationem quandam eam rem esse putabant. MEN. Sed quinam isti sunt circà te? SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniæ filius ille. MEN. Euge Socrates, quoniam & hîc artem tuam exerces, nec formosos istos negligis. SOC. Quid enim aliud, quod quidem suavius sit, agerem? Sed huc propiùs nobiscum recumbe, si videtur. MEN. Non, per Jovem. Ad Crœsum enim & Sardanapalum adeo, propè illos habitaturus. Videor non pauca ridenda habiturus, cùm plorantes illos audiam. ÆAC. Et ego quoq; jam abeo, nè quis mortuorum clam nobis aufugiat. Pleraque autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus. MEN. Abeas licet, nam & hæc, Æace, vidisse sufficit.

Dialogus 24.

Menippi & Cerebri.

MEN. HEus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cùm & ipse sim canis, dic mihi per Stygem qualis esset Socrates, cum huc descenderet? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare

modò, verùm etiam humano more loqui, si quando velis. CER. Cum procul adhuc abesset, Menippe, visus est constanti atq; imperterrito adire vultu; perinde quasi mortem nihil omninò formidaret, tanquam hoc ipsum vellet iis qui procul à specûs ingressu stabant, ostendere: verùm simul atque despexit in hiatum, vidiritq; caliginem hanc, simúlq; ego cunctantem illum aconito mordens, pede correptum detraxi; infantium ritu ejulabat, suósque deplorabat liberos, nihilq; non faciebat in omnem speciem sese convertens. MEN. Num igitur ille erat sophista, neq; verè mortem contemnebat? CER. Haud verè: cæterùm ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi verò volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen ominò fuerat ferendum, videlicet, quò spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi verè possem dicere, ad fauces usq; specûs intrepidi sunt ac fortes, porrò intus cum sunt, nihil mollius neque fractius. MEN. Cæterùm ego quonam animo tibi visus sum subiisse specum? CER. Unus mortalium, Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat genere; & prior te Diogenes, propterea quòd neutiquam coacti, nec intrusi intrastis, verùm ultronei, ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

Dialo-

Dialogus 25.

Charontis & Menippi.

CHA. REdde naulum, sceleste. MEN. Vociferare, si quidem isthuc tibi voluptati est, Charon. CHA. Redde, inquam, quod pro trajectione debes. MEN. Haudquaquam auferre queas ab eo qui non habet. CHA. An est quispiam, qui nè obolum quidem habeat? MEN. Sitne alius quispiam præterea, equidem ignoro, ipse certè non habeo. CHA. Atqui præfocabo te, per Stygem, impurissime, ni reddas. MEN. At ego elisо baculo tibi comminuam caput. CHA. Num ego te tam longo trajectu gratis transvexero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. MER. Bellè mecum agatur, per Jovem, si quidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persolvam. CHAR. Haud omittam te. MEN. Quin igitur vel hujus gratiâ perge, ut facis, navim trahere, quanquam quod non habeo quânam auferas? CHA. At tu nesciebas quid tibi fuerit apportandum? MEN. Sciebam quidem, verùm non habebam. Quid igitur? ideónе mihi non erat moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse transvectum? MEN. Haud gratis, ô præclare, siquidem & sentinam exhausi, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. Ista nihil ad naulum: obolum reddas oportet, neq; enim fas est secus

 fieri.

fieri. MEN. Proinde tu me rurſum in vitam revehe. CHA. Bellè dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco mihi lucriſaciam. MEN. Ergò moleſtus nè ſis. CHA. Oſtende quid habeas in pera. MEN, Lupinum ſi velis, & Hecatæ cœnam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxiſti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, ac dicteriis inceſſens, & ſolus cantillans, illis plorantibus. MER. An ignoras, Charon, quem virum tranſvexeris? planè liberum, cuiq; nihil omninò curæ ſit. Hic eſt Menippus. CHA. Atqui ſi unquam poſthac te recepero —— MER. Si receperis? ô præclare, bis quidem recipere non poſſis.

Dialogus 26.

Diogenis & Mauſoli.

DIO. OHe tu Car, quare tam inſolens es, téque dignum cenſes qui nobis omnibus anteponare? MAU. Primùm regni nomine, ô Sinopenſis: quippe qui Cariæ imperaverim univerſæ, prætereà Lydiæ quoq; gentibus aliquot: tum autem & inſulas nonnullas ſubegerim, Miletum uſque pervenerim, pleriſq; Ioniæ partibus vaſtatis. Ad hæc formoſus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prævalidus. Poſtremò, quod eſt omnium maximum, in Halicarnaſſo monumentum erectum habeo ſingulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo poſſidet, neque pari etiam pul-

pulchritudine conditum, viris ſcilicet atque equis pulcherrimo è ſaxo ad vivam formam abſolutiſſimo artificio expreſſis, adeò ut vel ſanum aliquod ſimile haud facilè quis inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? DIOG. Num ob imperium, ais, ob formam, atque ob ſepulchri molem? MAU. Per Jovem, ob hæc, inquam. DIOG. Atqui, ô formoſe Mauſole, neque vires jam illæ, neque forma tibi jam adeſt, adeò ut ſiquem arbitrum de formæ præcellentiâ delegerimus, haudquaquam dicere potis ſit, quamobrem tua calvaria meæ ſit anteferenda: ſiquidem utraq: pariter tum calva, tum nuda, utrique dentes pariter oſtendimus, pariter oculis orbati ſumus, pariter naribus ſimis ac ſurſum hiantibus deformati. Cæterùm ſepulchrum ac ſaxa illa pretioſa Halicarnaſſeis forſitan jactare licebit, & hoſpitibus gloriæ cauſa oſtentare, tanquam qui magnificam quandam apud ſe ſtructuram habeant; verùm quid hinc commoditatis ad te redeat, vis egregie, nequaquam video, niſi forſan illud commodum vocas, quòd plus oneris atq; nos ſuſtines, ſub tam ingentibus ſaxis preſſus. MAU. Itáne nihil illa mihi conducunt omni, planéq; pares erunt Mauſolus ac Diogenes? DIO Imò haud pares, inquam, vir clariſſime, nam Mauſolus diſcruciabitur quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere conſuevit, ac Diog. interim eum ridebit. Atq; illi quidem de ſuo illo monumento, quod eſt in Halicarnaſſo, memorabit, ab uxore Arte-

miſiâ atq; ſorore parato; contrà Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit, nunquid habeat ſepulchrum. Neq; enim illi res ea curæ eſt, verùm apud viros excellentiſſimos ſui memoriam famámq; reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam tuo monumento, Carœn abjectiſſime, celſiorem, ac tutiore in loco ſubſtructam.

Dialogus 27.

Nirei, Therſitæ, & Menippi.

NIR. ECce profectò, Menippus hic judex erit, uter noſtrûm ſit formoſior. Dic, Menippe, an non tibi videor formâ præſtantior? MEN. Imò quinam ſitis, priùs arbitror indicandum; nam hoc, opinor, ſcitu eſt opus. NIR. Nireus ac Therſites. MEN. Uter Nireus, uter Therſites? Nondum enim vel hoc ſatis liquet. THER. Jam unum hoc vinco, quod tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formoſiſſimum appellans: quin ego faſtigiato vertice, rariſque capillis, nihilo te inferior viſus ſum arbitror. Jam verò tempus eſt uti pronuncies, Menippe, utrùm altero formoſiorem æſtimes. NIR. Mirum ni Aglaia Charopéque prognatum, qui vir pulcherrimus unus omnibus è Gratiis Ilium veni. MEN. Atqui non item ſub terram opinor, pulcherrimus veniſti, verùm oſſa tua aliis ſunt ſimilia: porrò calvaria

varia hoc uno insigni à Thersitæ calvariâ dignosci possit, quòd tua delicata est; molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes NIR. Attamen Homerum percontare, quâ specie tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. MEN. Tu quidem somnia mihi narras: at ego ea specto quæ video, quæque tibi adsunt in præsentia; Cæterum ista nôrunt qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? an non ego formosior, Menippe? MEN. Neque tu, neque quisquam alius formosus hoc loco: siquidem apud Inferos æqualitas est, paréque sunt omnes. THER. Mihi quidem vel hoc sat est.

Dialogus 28.

Menippi & Chironis.

MEN. Etsi Quidem exaudivi, Chiron, te Deus cùm esses, tamen optâsse mortem. CHI. Vera ista audîsti, ô Menippe, planéque mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licuerit immortalem esse. MEN. At quænam te mortis cupido tenebat, rei vulgo nimirum inamabilis? CHI. Dicam apud te, virum non imprudentem. Non erat mihi amplius jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere, lucémque tueri? CHI. Erat, inquam, Menippe, nam quod jucundum vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verùm cum ego sem-

per viverem, iiſdémq; fruerer, ſole, luce, cibo, tum horæ eædem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunq; contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent; atq; aliis alia per vices ſuccederent, ſatietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas eſt ſita, ſi perpetuò fruaris iiſdem, ſed omninò in permutando poſita eſt. MEN. Probè loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud Inferos habes, poſteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contuliſti? CHI. Haud ſuaviter, Menippe, ſiquidem æqualitas ipſa quoddam habet admodum populare. Nihil autem intereſt, utrum in luce quis agat, an in tenebris. Prætereà neq; ſitiendum eſt nobis, quemadmodum apud ſuperos, neq; eſuriendum; ſed ejuſmodi rerum omnium egentiâ caremus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi ipſi contradicas, nêve eôdem tibi recidat oratio. CHI. Quamobrem iſthuc ais? MEN. Quoniam ſi illud tibi faſtidio fuit, quod in vita ſemper iiſdem ſimilibúſque rebus utendum erat; cùm hîc itidem ſimilia ſint omnia, eundem admodum parient faſtidium, at de integrò tibi quærenda erit vitæ commutatio, atq; hinc quópiam aliam in vitam de migrandum. id quod arbitror fieri non poſſe. CHI. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, uti ſapiens cum ſis, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, præſentibus rebus ſis contentus, boniq; conſulas quod adeſt, neq; quicquam in his eſſe putes, quod ferri non queat.

Dialogus 29.

Diogenis, Antisthenis & Cratetis.

DIO. Ocium nunc agimus, Antisthenes & tu Crates: quare cur non, obsecro, imus deambulatum rectà ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos qui descendunt, quinam sint, & quid quisq; eorum agat? ANT. Eamus, Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lachrymari, alios autem, ut dimittantur, supplicare: quosdam autem ægrè descendere, & quanquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & resupinos obniti, nullâ necessitate aut commodo suo. CRA. Ego verò etiam exponam vobis quæ ipse vidi in via, quando huc descendebam. DIO. Expone, Crates: videris enim quædam omnino risu digna dicturus esse. CRA. Cùm alii multi nobiscum descendebant, tum verò inter ipsos maximè nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris, & Arsaces Medorum præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Eleusinam, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus præ se ferebat, liberos suos parvos, quos reliquerat, identidem vocando, sibique ipsi ob audaciam succensendo, qui cum Cithæronem transîsset, ac illa loca circa Eleutheras deserta, ac bellis vasta-

ta peragrâsset, non amplius quàm duos servos secum adduxisset, idq; etiam cùm phialas quinq; aureas, & cymbia quatuor secum haberet. Arsaces autem (senior enim jam erat, &, per Jovem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeo inhoneſtâ) graviter ferebat atque indignabatur, quod pedibus incederet, volebátque sibi equum suum adduci. Nam & equus unà cum eo mortuus fuerat, unâ plagâ ambobus transfossis à Thracensi quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem infesto cursu in hostem ferebatur, longè, ut quidem ipse narrabat, ante alios evectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastam excutiendo divertit: ipse autem submissâ parumper sarissâ suâ, & equum & insidentem illum transverberat. ANT. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transverberaret? CRAT. Facillimè, Antisthenes. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti-cubitalem prætentum habens; Thrax autem ubi pedâ objectâ plagam excussisset, & jam cuspis ipsum præterveheret, in genu procumbens excipit sarissâ venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat: quo mox præ furore ac vehementiâ cursûs seipsum transadigente, eâdem hastâ etiam Arsaces per inguina utri q; ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum, quo pacto acciderit, cùm non viri, sed equi magis hoc opus fuerit.

Verun-

Veruntamen indignabatur ille, quòd non ampliore honore quàm cæteri habebatur, volebátq; eques huc deſcendere. Orœtes autem privatus quiſpiam erat, atque admodum debilis pedibus: quippe qui neq; ſtare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorſus Medis omnibus, ut poſtquam ab equis deſcenderint, veluti qui ſuper ſpinas ingrediuntur, ſummis pedum digitis vix atque ægrè incedant. Quamobrem, cum per ſeipſum humi dejectus jaceret, neque ullo prorſum pacto reſurgere vellet, bonus ille Mercurius ſublatum in ſe hominem ad cymbam uſq; portavit, ego verò ſequens ridebam. ANT. Et ego porrò quando huc deſcendebam, neque admiſcui meipſum cæteris, ſed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccupavi mihi locum, quo commodiùs navigarem. Inter navigandum verò, alii quidem lachrymabantur, alii autem nauſeabant: ego verò inter ipſos ſedens admodum oblectabar. DIOG. Tu quidem, Crates, & tu Antiſthenes, hujuſmodi ſortiti eſtis itineris comites. Mecum autem Blepſias ille fœnerator, ex Piræo, & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductaverat, & Damis dives ille Corinthius, ſimul deſcendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorem Myrtii meretricis ſeipſum jugulârat; Blepſias vero fame miſer periiſſe dicebatur, & apparebat ſanè adhuc pallidus ſuprà modum, ac tenuis maximè. Ego verò, quanquam antea

tea noram, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damid quidem accusanti filium, Non injusta verò, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coacervata mille, ac ipse in deliciis viveres, annos 90 natus adolescenti illi 18 annos nato, quatuor obolos suppeditabas. Tu verò Acarnan, (gemebat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, & non potius teipsum? qui hostes quidem haud unquam perhorrueris, sed te ultrò periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis; à puellâ vero vulgari illâ, fictisq; lachrymis ac suspiriis, generosus ipse tu captus fueris. Nam Blepsias quidem ipse sese accusat ob nimiam stultitiam, quòd pecuniam videlicet custodierit hæredibus nullâ necessitudine sibi conjunctis, dum in perpetuum victurum esse vanus ipse se putat. Verùm mihi quidem non vulgarem voluptatem præbuerunt tunc lamentantes isti. Sed jam circa fauces sumus. Aspicere nos illuc oportet, atq; à longè contemplari advenientes. Papæ! multi certè, & varii, omnesq; lachrymantes, præter recèns-natos istos & infantes. Quin & ætate nimiâ confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras, heus tu, tam provectâ ætate mortuus? Quid indignaris, bone vir, præsertim cum senex huc adveneris? Ecubi Rex fuisti? MEND. Haudquaquam. DI. Verùm satrapa? MEND. Neq; hoc. DIO. Num igitur dives fuisti, ideoq; malè te habet

habet, quod relictis multis deliciis ac voluptatibus mori coactus fueris? MEND. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus sui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineâ victum quæritans, ultrà modum egenus ac pauper, liberis carens, & prætereà claudus quoq; & parùm oculis videns. DIO. Et vivere cupiebas cùm talis esses? MEND. Certè quidem; dulcis enim erat lux: mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, ô senex & juveniliter te geris erga necessitatem: & hoc, cùm sis æqualis portitoris hujus. Proinde quid jam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti isti tantopere vivere cupiunt, quos decebat ipsam mortem etiam consectari, tanquam remedium quoddam eorum malorum quæ secum fert senectus? Sed abeamus jam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hîc nos oberrare viderit.

Dialogus 30.

Ajacis & Agamemnonis.

AGA. SI tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, teipsum interfecisti, nósq, omnes membratim concidere putâsti, quid Ulyssem accusas? Ac paulò antè neq; aspicere ipsum voluisti, cùm veniisset huc vates consulturus, neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium; sed superbè admodum ac grandi incedens gressu, præteriisti. AJAX. Meritò, Agamemnon. Ille enim mihi

hi furoris hujus autor extitit, ut qui ſolus mecum pro armis judicio contendere auſus fuerit. AGA. An verò dignum cenſebas te, qui abſque adverſario, abſq; pulvere, ut dicitur, ſuperares omnes? AJAX. Quidni? in tali utique cauſa. Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos cæteri, qui multò quàm ille præſtantiores eratis, detrectâſtis certamen, & conceſſiſtis mihi certaminis præmia. Iſte autem Laertæ filius, quem ego ſæpè in ſummo periculo ſervavi, cùm jam à Trojanis propè concideretur, melior me eſſe voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accuſa igitur, ô generoſe, Thetim, quæ cùm tibi debuiſſet armorum ſucceſſionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata poſuit ea. AJA. Haudquaquam, ſed Ulyſſem, ut qui ſolus ſeſe mihi oppoſuerit. AGA. Ignoſcendum, ô Ajax, eſt, ſi homo cum eſſet, appetivit gloriam, rem dulciſſimam, cujus gratiâ etiam noſtrûm quilibet obire pericula ſuſtinet, præcipuè quando & vicit, te poſteà, & hoc, Trojanis ipſis judicibus. AJA. Novi ego quæ me damnarit, ſed fas non eſt de Diis aliquid dicere. Ulyſſem igitur aliud quàm odiſſe non poſſum, Agamemnon, non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperet.

Dialogus 31.

Minois & Soſtrati.

MIN. PRædo hic quidem Soſtratus in Pyriphlegethontem præcipitetur; ſacrilegus autem ille à Chimæra diſcerpatur; Tyrannus verò iſte, Mercuri, juxtà Tityum in longum extentus, arrodendum & ipſe hepar præbeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quàm celeriter in campum Elyſium, inſuláſq; beatorum habitate, pro iis quæ rectè ac juſtè in vita feciſtis. SOST. Audi, ô Minos, num tibi juſta dicere videar? MIN. An ego denuò nunc audiam? An non convictus es, Soſtrate, quod & malus fueris, & tam multos occideris? SOST. Convictus quidem fui, ſed vide num juſtè ob id ſupplicio afficiar? MIN. Atque admodum, ſi modo id juſtum eſt, pro merito quemque ſuo pœnam rependere. SOST. At tamen reſponde mihi, ô Minos: breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, modò non prolixè, quò deinceps in cæteros dijudicare poſſimus. SOST. Quæcunque in vita egi, utrùm volens ea feci, an ità à Parcis deſtinatum mihi fuit? MIN. A Parca ſcilicet. SOST. Proinde & boni pariter omnes, & nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obſecundamus. MIN. Ità profectò, Clotho videlicet illi parentes, quæ unicuique injungit, cum primum natus eſt, quæ agenda ipſi ſunt.

sunt: SO. Si quis igitur vi compulsus ab alio, occiderit aliquem, cùm non possit illi contradicere, à quo compescitur; ut, verbi gratiâ, si carnifex, aut satelles quispiam, alter judici parendo, alter tyranno, quemnam cædis istius reum ages? MI. Liquet reum agendum judicem aut tyrannum. Quoniam neque ipsum gladium accusare possumus, subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atq; furori accommodatus illius, qui primò causam hanc præbuit. SO. Rectè sane, ô Minos, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse, aurum vel argentum afferens, utrinam ea gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptum referendum est? MI. Ei qui misit, Sostrate: nam ille qui attulit minister tantum fuit. SO. Videsne igitur, quam injusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit? & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuêre. MI. Multa, ô Sostrate, & alia videas licet, minimè secundùm rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntatem tu ex hac quæstione hoc boni consequêris, quandoquidem non prædo solum, verùm etiam Sophista quidam esse videris. Solve ipsum, Mercuri, néve deinceps ampliùs

puniatur.

puniatur. Cæterùm illud vide, nè & cæteros manes ſimilia interrogare doceas.

Dialogus 32.

Menippus ſeu Necyomantia.

Menippus, Philonides.

MEN. *SAlve atrium, domûſq; veſtibulum meæ. Ut te lubens aſpicio, luci redditus!* PHIL. Nónne hic Menippus eſt. canis ille? Non herclè alius, niſi ego fortè ad Menippos omnes hallucinor. At quid ſibi vult habitûs hujus inſolentia, clava, & lyra, & leonis exuviæ? Adeundus tamen eſt. Salve, Menippe. Unde nobis adveniſti? diu eſt quòd te in urbe non vidimus. MEN. *Venio relectis manium ſpecu, & nigris portis, ubi Orcus incolitur ſuperis procul.* PHIL. O Hercules, clàm nobis Menippus vitâ functus eſt, revixíq; denuó MEN. *Non ſed me adhuc vivum recepit Tartarus.* PHIL. Quænam cauſa tibi fuit novæ hujus atq; incredibilis peregrinationis? MEN. *Juventa me incitavit, atq; audacia, Quàm pro juventa, haud paululum impotentior.* PHIL. Siſte, ô beate, Tragica, & ab Iambis deſcendens, ſic potiùs ſimpliciter eloquere, quænam hæc veſtis, quæ cauſa tibi itineris inferni fuit, cum alioqui neq; jucunda, neq; delectabilis ſit via? MEN.

Res, dilecte, gravis me infernas egit ad umbras,
Conſulerem manes ut vatis Tireſiai.

PHIL. Heus tu, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos conſarcinatis verſibus. MEN. Nè mireris

reris, amice, nuper enim cum Euripide atq; Homero versatus, nescio quo pacto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os suâ sponte confluant. Verùm dic mihi quo pacto res humanæ hic se habent in terris? & quidnam in urbe agitur? PHIL. Nihil novi. Sed quemadmodum priùs actitabant, rapiunt, pejerant, fœnerantur, usuras colligunt. MENIP. O miseri atqui infelices! Nesciunt enim qualia de nostris rebus nuper apud Inferos decreta sunt, qualésque sorte jacti sunt in divites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. PHIL. Quid ais? Novi ne aliquid apud Inferos nostris de rebus decretum est? MEN. Per Jovem, & quidem multa: verùm prodere non licet, neque arcana quæ sunt revelare, nè quis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHIL. Nequaquam, ô Menippe, per Jovem: nè invideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi non ignarum, & initiatum prætereà sacris, edisseres. MEN. Dura profectò jubes, & neutiquam tuta: verùm tuâ gratiâ tamen audendum est. Decretum est ergò, divites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaën ferventes abstrusum ——

2. PHIL. Nè prius, ô bone, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensûs causa fuerit, quis itineris dux: deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras videndi

dendi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò prætermisisse. MEN. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico ? Ac primum sanè tibi expediam quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum seditiones ac bella narrantes, non semideorum modò, sed & ipsorum etiam Deorum ; adhuc verò & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones & fratrum, sororum nuptias : hæc meherculè omnia bona pulchráque putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem jam ætatem pervenirem, hîc leges rursus jubentes audio Poëtis apprime contraria, neque videlicet adultera committere : neque seditiones movere, neque rapinas exercere. Hîc igitur hæsitabundus constiti, incertus omninò quo me pacto gererem. Neque enim Deos unquam putavi mœchaturos, aut seditiones invicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis judicâssent. Neque rursus legum latores his adversa jussuros, nisi id conducere existimarent.

3. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui Philosophi vocantur, atque his me in manus dedere, rogaréque uti me utcunque liberet uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans, ad eos venio, imprudens profectò quòd me *ex fumo* (ut aiunt) in

flammam

flammam conjicerem. Apud hos enim maximè diligenter obſervans, ſummam reperi ignorantiam, omniáq; magis incerta adeò ut præ his illico mihi vel idiotarum vita jam aurea, videretur. Alius etenim ſoli me juſſit voluptati ſtudere, atque ad eum ſcopum univerſum vitæ curſum dirigere: in eo ipſam ſitam eſſe felicitatem. Alius rurſus omninò laborare, corpúſque ſiti, vigiliis, ac ſqualore ſubigere,, miſerè ſemper affectum, contumeliiſque obnoxium aſſiduè, Heſiodi ſedulò inculcans celebria illa de virtute carmina, & ſudorem videlicet, & acclivem in verticem montis aſcenſum. Alius comtemnere jubebat pecunias, earúmque poſſeſſionem indifferentem putare. Alius contrà, bonas ipſas etiam divitias eſſe pronunciabat. De mundo verò quid dicam? de quo ideas, incorporeas ſubſtantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium invicem nominum turbam indies audiebam: & quod abſurdorum omnium maximè fuit abſurdiſſimum, de contrariis unuſquiſq; cum diceret, invincibiles admodum & probabiles ſermones adferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorſus eſſe contenderent, contrà quicquam hiſcere potuerim: atq; id, cùm tamen manifeſtè cognoſcerem fieri nunquam poſſe, ut eadem res calida ſimul frigidáq; ſit. Prorſum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale ſolet dormitantibus ut interdum capite annuerem, interdum contrà abnuerem. Prætereà quod multò erat iſtis abſurdius, vitam eorum diligenter obſer-

obſervans, comperi eam cum ipſorum verbis præceptiſq; ſummopere pugnare. Eos enim qui ſpernendam cenſebant pecuniam, avidiſſimè conſpexi colligendis divitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes: omnia deniq; nummorum gratiâ tolerantes. Ii verò qui gloriam verbis aſpernabantur, omnem vitæ ſuæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rurſus omnes fermè palàm inceſſebant, clanculùm verò ad eam ſolam libenter confluebant. Ergo hâc quq; ſpe fruſtratus, magis adhuc ægrè moleſtéq; tuli. Aliquantulum tamen indè memet conſolabar, quod unà cum multis & ſapientibus & celeberrimis viris ipſe inſipienſq; eſſem, atq; verè adhuc ignarus oberrarem.

4. Pervigilanti mihi tandem, atq; hiſce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, Magorum aliquem ex Zoroaſtri diſcipulis ac ſucceſſoribus convenirem. Audieram ſiquidem eos inferni portas carminibus quibuſdam ac myſteriis aperire, & quem libuerit, illuc tutò deducere, ac rurſus indè reducere. Optimè ergo me facturum putavi, ſi cum horum quopiam deſcenſu paciſcens, Tireſiam Bœotium conſulerem, ab eoq; perdiſcerem (quippe qui vates fuerit, & ſapiens) quæ vita ſit optima, quámq; ſapientiſſimus quiſq; potiſſimùm elegerit At ſtatim quidem exſiliens quam poteram, celerrimè, Babylonem rectà contendi. Quò cùm venio, diverſor apud Chaldæorum quendam hominem certè ſapientem, atq; arte mirabilem, coma quidem canum, admo-

admodúmque promissâ barbâ venerabilem: nomen autem illi fuit Mitrobarzanes. Orans igitur obsecránsque vix exoravi, ut quâvis mercede vellet, in illam me viam deducere. Suscipiens vero me vir, primum quidem dies novem ac viginti cum Luna simul incipiens abluit ad Euphratem, manè Solem orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longum mussitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) volubile quiddam atque incertum proferebat, nisi quod quosdam visus est invocare dæmones. Post illam igitur incantationem ter mihi in vultum spuens, rediit rursus, oculos nusquam in obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspi lympha: lectus verò in herba sub dio fuit. At postquam jam præparati satis hâc diætâ sumus, medio noctis silentio ad Tigridem me fluvium ducens, purgavit simul atque absterfit, facéque lustravit ac squillâ, tum pluribus itidem aliis, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me jam incantans, ac nè à spectris læderer, circumiens, reducit domum, ità ut eram, reciprocantem: ac reliquâ noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem: ac me quidem his quæ vides, ornavit, clavâ videlicet, leonis exuviis, atque insuper lyrâ. Jussit præterea ut nomen

nomen si quis me roget, Menippum quidem nè dicerem, sed Herculem, aut Ulyssem, aut Orpheum. PHIL. Quid ità, O Menippe? neque enim causam aut habitûs aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos ad Inferos olim vivi descenderunt, putavit, si me his assimularet, fore ut facilius Æaci custodias fallerem, atq; nullo prohibente transirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emissus.

5. Jam igitur dies apparuit, cùm nos in flumen ingressi, in recessum incumbimus. Parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsa, & in id mysterium deniq; quibuscunq; opus erat. Imponentes ergo omnia præparata, ità jam & ipsi.

Ingredimur tristes, lacrymisque implemur obortis.

Atqui aliquantisper quidem in fluvio ferimur, deinde in paludem delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque transmisso, in regionem quandam pervenimus solam sylvosam atque opacam, in quam descendentes (præibat verò Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oves jugulamus, & foveam sanguine conspergimus At Magus interim accensam facem tenens, haud ampliùs jam summisso murmure, sed voce quàm poterat maximâ clamitans, dæmones simul omnes convocat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsámq; Proserpinam: simúlq; polysyllaba quædam nomina barbara

bara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solùm ducere, ac procul Cerberi latratus audiri, & jam res planè tristis fuit ac mœsta.

Umbrarum at timuit rex imis sedibus Orcus.

Ac protinus quidem Inferorum patebant pleraque lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. At Cerberus primùm quidem latrabat, commovitq; sese. At cum ego lyram celerrimè correptam pulsâssem, cantu statim sopitus, obdormivit: deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Jam enim onustum erat navigium, & ejulatu certè plenum. Vulnerati quippe in eo navigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus: usq; adeò, ut multi certè ex bello quopiam adesse viderentur. At optimus Charon, cum leonis videret exuvias, esse me ratus Herculem, recepit, tránsq; vexit libens: tum exeuntibus quoq; nobis monstravit semitam.

6. Sed quoniam jam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes; ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum pervenimus asphodelo consitum, ubi certè circumfusæ undiq; mortuorum stridulæ nos sequuntur umbræ. Tum paulò procedentes longiùs, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in so-

lio

lio fortè quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pœnæ, mali Genii, Furiæ. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quodvis in vita patrantium Seorsim autem divites, ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum impositio. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspicimus, & quæ pro defensione dicuntur auscultamus Accusant autem novi quidam atq; admirabiles Rhetores. PHI. Quinam ergò hi, per Jovem, sunt, ac nè istuc quidem te pigeat dicere? MEN. Umbras nè unquam istas nôsti, quas opposita soli reddant corpora? PHI. Omnino sanè. MENIP Hæ nos igitur cùm primùm functi vitâ sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccavimus & sanè quædam ex his dignæ admodum fide videntur, utpote nobiscum versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiosè quemlibet examinans, impiorum relegebat in cœtum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes, dum viverent, ac dignitates inflaverant, quique adorari se ferè expectabant, nimirum brevi periturum eorum superbiam fastúmq; detestatus; quippe qui non meminissent mortales ipsi cum sint, sese bona quo-

que mortalia consequutos. At nunc splendidis illis omnibus spoliati, divitiis, inquam, genere, imperiis, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeò ut hæc dum conspicarer nimis quàm delectatus fuerim. Et si quem eorum fortè agnoveram, accedens quietè, aliquo modo submonui qualis in vita fuerat, quantoperéq; fuerat inflatus, tum cùm plurimi manè fores ejus obsidentes, pulsi interim exclusíq; à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoriens, puniceus, aureus aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexterámve porrigens permitteret osculandam. Illi verò audientes ista, molestè ferebant.

7. At Minos quiddam etiam judicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus, & à Dione accusatum, & gravi Stoicorum testimonio convictum, Cyrenæus Aristippus interveniens (nam illum valdè suspiciunt Inferi, ejusq; plurimùm ibi valet autoritas) fermè jam Chimæræ alligatum, absolvit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim juvisse pecuniâ. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicii locum pervenimus. Ubi, ô amice, multa & miseranda audire simul ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & ejulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ; Cerberus lacerat, & Chimæra dilanitur cruciabantúrque pariter omnes,

omnes, reges, servi, satrapæ, pauperes, divites, mendici: & jam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi pudentes sese tum occulebant, nostróq; subtrahebant aspectui: aut si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abjectéque faciebant. Atq; hi quidem quàm olim putas onerosi fastuosiq; in vitâ? At pauperibus malorum dimidium remittetur, & cùm interquievissent, denuò cruciabantur.

8. Sed illa quoq; quæ fabulis feruntur aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiúmq; graviter affectum Tantalum: genitúmq; terrâ Tityum, Dii boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum irrumpimus Acherusium, invenimúsq; ibi semideos, heroïdásq;, & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribúsq; dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atq; (ut Homerus ait) evanidos, alios verò juveniles, & integros, & hoc potissimùm ob illam condiendi efficaciam Ægyptios. Verùm dignoscere quemlibet haud proclive fuit: adeò nudatis ossibus omnes erant invicem similes, nisi quod vix tandem eos diu intendentes agnovimus. Quippe conferti confidebant obscuri atq; ignobiles, nullúmq; servantes ampliùs pristinæ formæ vestigium. Cùm igitur multi simul ossei consisterent, invicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cavos oculorum

orbes transpicerent, dentésq; nudos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quonam signo Therſitem à Nireo illo formoso discernerem, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone. Nihil enim ampliùs veterum indiciorum eis permansit, sed ossa fuerunt inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis, nullíq; unquam dignoscenda.

9. Hæc igitur spectanti mihi, persimilis hominum vita pompæ cuipiam longæ videbatur, cui præsit, ac disponat quæq; Fortuna, ex his qui pompam agunt, diversos variósq; cuiq; habitus accommodans. Alium siquidem Fortuna deligens, regiis ornat insignibus, & tiaram imponens, & satellites addens, & caput diademate coronans. Alium servi rursus ornatum induit: hunc formosum effigiat, hunc deformem atq; deridiculum fingit, nam omnigenum, ut opinor, debet esse spectaculum. Quin habitus quorundam plerumq; in mediâ quoq; pompâ demutat, utq; perpetuò eodem sint ordine cultúq; progredi, quo prodierant, sed ornatu commutato; Cræsum quidem coëgit servi captivíq; vestes induere: Mæandrium autem antè inter servos incedentem, Polycratis tyrannide ornat: & aliquantisper quidem eo cultu permittit uti. Verùm ubi jam pompæ tempus præteriit, apparatum quisq; restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis ante fuit, efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen

men ob inscitiam, cùm suos Fortuna cultus exigit, ægrè ferunt atq; indignantur, tanquam propriis quibusdam bonis privati, ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur, exuti. Quin in scenâ quoq; vidisse te plerumq; puto histriones istos tragicos, qui (ut fabulæ ratio poscit) modo Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones. Idémq; (si fors tulerit) paulò antè tam graviter Cecropis aut Erictheï formam imitatus, paulò pòst servus, poëta jubente, progreditur. At cùm fabulæ jam finis affuerit, quisq, auratas illas vestes exutus, personam deponens, & descendens à crepidis, pauper atq; humilis obambulat, haud ampliùs Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menœci filius, sed Polus filius Chariclei Sunienſis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortalium res habent, quemadmodum mihi tum spectanti videbatur.

10. PHIL. Dic mihi, Menippe, isti qui magnificos altósq; tumulos habent super terram & columnas, imagines, titulos, nihilóne sunt apud Inferos plebis quibussibet umbris honoratiores? MEN. Nugaris tu quidem. Nam si vidisses Mausolum, Carem illum, dico, Pyramide celebrem, sat scio, nunquam ridere desiisses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abjectus est in reliquâ mortuorum turbâ delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quòd impositò tanto pondere labo-

rat magis. & premitur. Nam cùm Æacus, ô amice, locum cuiq; metitur (dat autem cui plurimum, haud ampliùs pedem) necesse est contentum decumbere, sesèq; ad loci modum contrahere. At vehementiùs multò risisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapásque vidisses apud eos mendicantes, & aut salsamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopiâ profitentes: & quemadmodum contumeliis à quovis afficiantur, atq; in faciem cædantur, perinde atq; vilissima mancipia. Itaq; Philippum Macedonem conspicatus, continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates.

11. PHIL. Admiranda narras ista de regibus, penéq; incredibilia. Socrates autem quid facit, ac Diogenes, & si quis est sapientûm alius? MEN. Socrates profectò etiam ibi obversatur, omnésq, redarguit: versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæq; Phrygio, atq; aliis item pluribus ex istorum sumptuosorum numero manet, quos cum ejulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & rider, & delectatur, ac supinus cubans ut pluriùm cantat, asperâ nimis atq; injucundâ voce illorum

lorum ejulatus obscurans, adeò ut id ægrè ferentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutandâ sede deliberent.

12. PHIL. De his jam satis quidem: * —— cæterùm quodnam illud decretum est, quòd initio dixeras adversus divites esse sancitum? MEN. Benè admones, nescio enim quo pacto, cùm hâc de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem advocaverunt, his videlicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conspiciens ergò multos concurrere, commiscens meipsum mortuis statim, & ipse unus eram de numero eorum qui in concione aderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremò de divitibus negotium. In quos postea quam plurima fuissent objecta, violentia, superbia, fastus, injuriæ, assurgens tandem ex populo Primas quidam hujusmodi decretum legit. * P. 66.

DECRETUM.

QUoniam, inquit, multa divites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopésq; omni modo despectui habentes: visum est Senatui populóq; ut cùm functi vitâ fuerint, corpora quidem eorum pœnas cum aliis sceleratorum corporibus luant, animæ verò sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decem annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes,

atq; à pauperibus agitati: deinde ut liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit calvarius patre Aridello, patriâ Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, scivit plebs, adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus. Sic enim rata, quæ Inferi statuunt, authenticáq; fiunt.

13. Quæ igitur in concione agebantur, erant hujusmodi. Tum ego statim, cujus gratiâ veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narratâ supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cœcus, pallidus, voce gracili) O fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem invicem iisdem de rebus sentientibus, verùm haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule: sed dic amabò, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cœcior oberro. Abducens ergò me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, *Optima est*, inquit, *idiotarum privatorumque vita, ac prudentior.* Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solùm in tota vita persequere, ut præsentibus bene compositis, minimè curiosus, nullâ re solicitus, quam plurimùm potes, hilaris vitam ridensq; traducas.

14. Hæc

14. Hæc cùm dixiſſet, rurſus in Aſphodelorum pratum ſeſe corripuit. Ego igitur (nam & nunc veſper erat) Age, inquam, O Mithrobarzane, quid cunctamur, ac non hinc rurſus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, O Menippe, brevem, quippe, facilémq; tibi monſtrabo ſemitam: & me protinus adducens in regionem quandam magis priore tenebricoſam, manu procul oſtendens ſubobſcurum tenuéq; ac velut per rimam influens lumen: Illud, inquit, Trophonii templum eſt, atq; illac ad Inferos è Bœotia deſcenditur; hâc aſcende, atq illico eris in Græcia. Ego igitur hoc ſermone gaviſus, ſalutato Mago, difficulter admodum per anguſtas antri fauces ſurſum repens neſcio quo pacto in Lebadiam perveni.

Dialogus 33.

Charon ſive Contemplantes.

MER. QUid rides, O Charon? aut quid deſerto navigio in hanc lucem adveniſti, non admodum aſſuetus Superûm rebus intereſſe? CHA. Cupido me cepit, O Mercuri, videndi, & quænam in vita gerantur negotia, & quibus ſtudiis teneantur: tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos deſcenderint. Neq; enim ex ipſis quiſquam citra lachrymas trajecit. Quare exemplo illius Theſſali adoleſcentis, commeatu à Dite impetrato, ut unum ſaltem diem à nave abeſſe liceret in lucem aſcendi, ac

mihi videor in ipso planè tempore in te incidisse. Nam peregrinus cùm sim, sat scio te non gravari, quin ambulando me ducas, singuláq; demonstres, ut qui universa jam habeas comperta. MER. Non est otium, ô portitor. Nam abeo jam nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Jove summo datum, expeditures. Ille autem ad iracundiam propensior est: ut planè verear nè cunctantem me vel totum vestræ sortis esse permittat, caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ità & me correpto pede è summo dejiciat cœlo: nimirum quo & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risus moveam. CHA. Despicies ergò me temerè & indecorè in terra oberrantem, præsertim amicus & navigationis socius, tum & nostræ Reipublicæ ex parte legatus? Atqui conveniret, ô Maiæ proles, illorum te etiamnum meminisse, quòd te vel sentinam exhaurire, vel remum agitare nè unquam quidem jusserim. Quin tu interim, quanquam adeò robustus es humeris, in navigii dorso porrectus sertis, aut si quam fortè ex umbris loquacem offenderis, cum hac inter navigandum perpetuo confabulares: ego vero quantumvis senex, remigium agens duplex, solus remigo. At te per patrem obsecro, ô charissime Mercuriole, nè me deseras: sed ut novo aliquo conspectu redeam, indica quænam in vitâ geruntur. Quod si tu me reliqueris, nihil planè ab ipsis cæcis differre videbor. Ut enim illi lubrico gressu

per

per caligìnem titubant, ità rurſus ego ad lucem tibi hallucinabor: quin tu hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie, perpetuo memori futuro. MER. Hæc profectò res verberum mihi cauſa exiſtet, adeò ut jam hinc commonſtrationis hujus mercedem non ſine tuberibus nobis fore proſpiciam: obſequendum tamen. Quid enim facias ubi amicorum quiſpiam impellat? Principio ergo ut omnia ſingulatim & ex amuſſim conſpicias, fruſtrà labores, ô portitor; nam hoc multorum annorum ſuerit negotium: deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Jove: tibi verò quò minùs mortis munia peragere poſſes, fuerit impedimento: neq; non Ditis imperio detraxerit, cùm videlicet longo adeò tempore umbras adveheres nullas. Publicanus quoq; Æacus, qui portorio colligendo præfectus eſt, ſtomachabitur, ut qui tanto tempore nè obolum quidem lucrifecerit. Verùm qua via ipſa rerum capita videre poſſis, jam conſilium erit nobis captandum.

2. CHA. Ipſe, ô Mercuri, quod optimum factu fuerit, videris: ego verò peregrinus cùm ſim in terra, quid rerum hîc agatur, neſcio. MER. Breviter, ô Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut indè cuncta queas proſpicere. Cæterùm ſi in cœlum ſubvolare tibi foret facultas, non laborarem, nam inde quaſi ex ſpecula omnia deſpiceres accuratè. Cùm autem tibi, cui ſemper cum mortuorum ſimulacris commercium eſt, in Jovis regiam aſcendere minimè liceat, jam tempus fuerit

rit excelſum aliquem montem diſquirere. CHA. Noſti, O Mercuri, quæ ad vos inter navigandum dicere conſueverim? Siquidem ubi & procelloſus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut ſublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ eſt veſtra imperitia, jubetis vel velum contrahere, vel pedem pauliſper accommodare, vel etiam ipſius venti curſum ſectari. At ego quietem vos agere jubeo: ego enim, quid optimum ſit, non ignoro. Eodem ergò modo & tu, cùm ſis gubernator, quæ tibi convenire viſa fuerint, facito. Ego verò, ut eſt vectorum conditio, tacitus ſedebo, per omnia tibi jubenti obſecundans. MER. Rectè admones, O Charon, ipſe enim quid facto opus ſit, ſciero; ac ſpeculam nobis idoneam invenero. Num ergo Caucaſus idoneus, aut hoc altior Parnaſſus, aut utroque eminentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi intuenti, non contemnendi cujuſdam conſilii in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obſequio pariter erit opus. CHA. Tuum ergo fuerit imperare, O Mercuri. Equidem pro mea virili in omnibus parere conabor.

3. MER. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipſi duo eſſent adhuc pueri, ſtatuiſſe olim unà cum radicibus Oſſam evulſam Olympo ſuperimponere: deinde & huic Pelion: quòd arbitrarentur hoc pacto ſufficientem ſe gradum & aſcenſum in cœlum habituros. Verùm hi adoleſcentuli, cum impii eſſent, audaciæ ſuæ pœnas dederunt: nos autem qui hæc in

Deorum

Deorum injuriam minimè molimur, cur non ipſi eâdem viâ ædificamus, montem monti agglomerando, quò videlicet exactiorem & commodiorem habeamus proſpectum ? CHA. Et duobus nobis, O Mercuri, vires ſuffecerint ad loco-movendum vel Pelion, vel etiam Oſſam ? MER. Quidni, O Charon ? an tu nos abjectiores, magiſq; imbecillos infantulis illis judicas, maximè cùm ſimus Dii ? CHA. Nequaquam, ſed res ipſa incredibilem quandam magnifici operis oſtentationem continere videtur. MER. Non injuriâ ; imperitus enim es, nec in poëtarum fabulis verſatus. At egregius Homerus, duobus ſtatim verſibus acceſſum nobis paravit in cœlum, adeò facilè congeſtis montibus. Porrò admiror hæc tibi prodigioſa videri, cùm tamen Atlanta non ignores, qui vel ſolus cœlum ipſum fert, univerſos nos ſuſtinens. Sed & de fratre meo Hercule forté audîſti, quomodo ipſi illi Atlanti in officium ſucceſſerit, ipſéq; ſe oneri, tantiſper dum ille interquieſceret, ſuppoſuerit. CHA. Audio ſanè hujuſmodi : an autem vera ſint, tu & poëtæ videritis. MER. Veriſſima, O Charon, alioqui cujus gratiâ viri illi ſapientes ementirentur ; Itaq; primùm Oſſam vectibus eruamus, quemadmodum carmen præſcribit, & ipſe architectus Homerus :

——— *at ſuper Oſſam Pelion arboribus denſum.* Vides, quàm citra negotium pariter, & quàm poëticè effecerimus ? Agê, hâc mole conſcensâ deſpiciam, num aut hæc faciant ſatis, aut plura ſuperſtruere

ſtruere oporteat. Papæ! quid hoc? Hæremus adhuc in ipſa cœli radice. Etenim ab oriente ſole vix Ionia & Lydia conſpiciuntur: Ab occidente verò non ampliùs quàm Italia & Sicilia. Porrò à Septentrione, ea ſolùm, quæ Iſtro adjacent, apparent. Illinc autem Creta: neque hæc admodum aperté. Quare ſicuti videtur, & Oetam tranſponere oportet, poſtremò omnibus ſuperimponendus Parnaſſus. CHAR. Sic faciamus. At hoc ſolùm vide, nè plus æquo attenuando opus, ipſum tenuius fragiliúſque reddamus, ità ut tandem unà cum ipſa mole deturbati, Homericam illam ædificandi rationem nimis amaram experiemur, nimirum calvariis ex caſu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit; tu Oetam tranſpone, advolvatur & Parnaſſus. En iterum conſcendam. Benè habet, cuncta jam conſpicio: & tu nunc aſcende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neq; enim parvam ac humilem molem me facis aſcendere. MER. Si ſingula contueri geſtis, ô Charon, hæc ambo conſiſtere nequeunt, ut periculo vaces, & ſpectandi ſis cupidus. Verùm hâc meâ dexterâ nitere, ac pedetentim ſcandendo, ne in lubrico pedem figas, cave. Nunc omni ex parte res bene ſe habet, cum & tu ſuperâris Jam verò quoniam bicipiti vertice prominet Parnaſſus, uterque altero occupato conſideamus. Tu autem nunc oculis in orbem ductis, intuere univerſa.

4. CHA. Terram video amplam, ac paludem

paludem quandam ingentem, quæ undiq; terram circumfluit. Tum montes ac fluvios & Cocyto & Phlegethonte ampliores. Ad hæc, homines admodum exiles,& horum nidulos quoſdam. MER. Urbes illæ ſunt, quos tu nidos arbitraris. CHA. Vides quàm nihil nobis tanto labore ſit affectum? Quin fruſtra ſede movimus Parnaſſum unà cum Caſtalia, tum & Oetam cæteróſque montes omnes. MER. Quid ita? CHA. Equidem è ſublimi exactè deſpicio nihil. Deſiderium autem erat non urbes ſolùm, neq; montes ipſos tanquam in tabula depictos intueri; verùm & homines ipſos, tum quæ faciant, quæq; loquantur, exaudire: haud ſecus ac priùs, cum tu obvius mihi factus ridentem conſpiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddam audirem, mirum in modum delectabar. MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab amicorum quopiam ad cœnam, opinor, vocatus eſſet, in poſterum, inquit, diem veniam maximé. Atq; interim dum hæc diceret, tegula quædam, neſcio quo deturbante, à tecto in caput huic irruens, ipſum necavit. Riſi ergo hominem ut qui promiſſa minimè præſtaret. Sed & nunc quò magis audiam magiſque videam, deſcendendum mihi cenſeo. MER. Quietus ſis. Nam & huic malo remedium invenero, atq; incantatione quâdam ab Homero acceptâ, videndi aciem acutiſſimam tibi vel brevi reddidero. Ac poſteaquam pronunciavero carmina ipſa, memor ſis non ampliùs hal-

hallucinari, verùm apertè cuncta intueri. CHA. Dic ſolum. ME.

Dimovi nubem, viſum quæ texerat ante,
Ut tandem agnoſcas quæ ſint homineſve Deive.

CHA. Quid eſt? MER. Annon jam vides? CHA. mirum in modum; cæcus ſanè Lynceus ille, ſi mecum componatur. Itaq; deinceps hoc primùm me velim doceas, mihiq; percunctanti reſpondeas. Sed heus tu, vin' & ipſum me Homericis verſibus tecum agere, quò videlicet intelligas, neq; ipſum me ab Homeri elegantiâ abhorrere? MER. Unde tu, quæſo, illius aliquid ſcire poſſes, nauta cùm ſis, & cum remis rem habeas? CHA. Vides, opprobria ſunt hæc in artem. At ego cùm illum vita jam functum trajicerem, multa carmina recitantem audivi, quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porrò tempeſtas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim poſteaquam cantilenam quandam navigantibus non admodum proſperam neq; ſalutarem fuiſſet auſpicatus, carminum vi impulſus Neptunus, & nubes convocavit, atq; tridente velut torynâ (inſtrumento, quo in olla aliquid territur & agitatur inter coquendum) injecto, cùm fluctuum procellas excitavit, tùm aliis multis turbis univerſum miſcebat mare, adeò ut parum abfuerit quin tempeſtas, quæ unà cùm denſa caligine imminebat, navem nobis ſubvertiſſet. Tum ergò & ille nauſeabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charybdi evomuit, & Cyclopi. MER. Non ergo difficile

difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reſervare. CHA. At dic mihi,

Craſſus & ille quis eſt, vir magnus, conſpicuuſque,
Vertice ſublimi, atq; humeris latiſſimus amplis?

MER. Milo Crotoniates hic eſt athleta: applaudunt autem ei Græci, quod taurum ſublatum ſolus per medium ferat ſtadium. CHAR. At quanto juſtiori causâ, ô Mercuri, ipſum me laudibus eveherent, qui paulò poſt ipſum tibi Milonem, quantus eſt, correptum in naviculam imponam? nempe ubi à morte invictiſſimo adverſario luctâ ſuperatus ad nos venerit, quando nec ipſe planè intelliget quâ cruris implicandi ratione ſit dejectus: tum profectò nobis plorabit recordatus & harum coronarum, & hujus applauſûs. Nunc autem quia, propterea quod taurum geſtârit, eſt admirationi, grandia ſapit, ac mirificè ſibi placet. Quid ergo de ipſo arbitrabimur? Num quod mortem etiam aliquando ſibi imminere ſperet? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA. Miſſum hunc fac, ô Mercuri, riſum nobis haud ità multo poſt exhibiturum, quando videlicet nobiſcum navigans ne culicem quidem ampliùs, nedum taurum ferre poterit.

5. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conjici poteſt? MER. Cyrus, ô Charon, Cambyſis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Perſas tranſtulit. Atq; idem Aſſyrios

os nuper devicit, & Babylonem expugnavit. Ad hoc exercitum in Lydiam traducere jam parat, hoc jam in animo deſtinans, ut Crœſo ſuperato imperium habeat in omnes. CHA. At Crœſus ubi tandem ille? MER. Illorſum oculos deflecte in magnam illam arcem, quæ triplici muro eſt ſepta, Sardeis illæ. An non Crœſum ipſum vides in aureo ſedentem ſolio, ac cum Solone illo Athenienſi differentem? Vis auſcultemus quâ de re verba faciant? CHA. Volo, O Mercuri. CROES. O hoſpes Athenienſis, qui jam divitias noſtras vidiſti, theſauros ſcilicet, & quantum nobis auri ſit rudis, tum & aliam ſupellectilem pretioſam: dic mihi, quemnam omnium hominum felicissimum arbitraris. CHA. Quid tandem dicet Solon? MER. Bono ſis animo, nihil ingenerosum, O Charon. SOLON. Felices quidem admodum pauci. Verùm ex his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem ſacerdotis filios arbitror felicissimos extitiſſe. CHA. Argivæ ſacerdotis hic dicit: qui nuper poſtquam matrem vehiculo inſidentem ad ſacrarium uſque ipſi jugum ſubeuntes adduxiſſent, è vivis ſtatim exceſſerunt. CROES. Eſto, & habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit ſecundas? SOLON. Tellus Athenienſis, qui præterquam quòd benè vixit, mortem etiam pro patriâ obire non recuſavit. CROE. Ego verò. O ſcelus, non tibi videor felix eſſe? SOLON. Nondum, O Crœſe, ſtatui, quòd nec dum ad vitæ metam perveneris. Rectiſſimus

mus enim ejus rei index ac certiſſimus mors ipſa exiſtit, & vita ad finem uſq; feliciter perducta. CHA. Optimè facis, O Solon, quòd noſtrî non es oblitus, quoniam cymbam ipſam his de rebus judicare cenſes.

6. Sed quinam illi, quos Crœſus emittit? aut quid humeris geſtant? M E R. Aureos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cujus beneficio paulò poſt peribit. Eſt enim ille mirum in modum vanibus deditus. C H A. Et illud eſt aurum ſplendidum ſcilicet, quódq; ſubpallidum refulget rubore: nunc enim, cùm antè jam ſæpe de eo audierim, ipſum primùm video. M E R. Hoc celebre illud eſt Nomen, cujus gratiâ tantopere pugnatur. CHA. Atqui non video quonam pretio commendetur, niſi hoc fortè ad rem pertinet, quòd qui ferunt, eo gravantur. M E R. Annon intelligis quot hujus gratiâ bella, quot inſidiæ, quot latrocinia, quot perjuriæ, quot cædes, quot vincula, quamq; longinqua navigatio, quot mercaturæ, quot ſervitutes? CHA. Propter hócne, O Mercuri, quòd parùm ipſi æri præſtat? Nam æs novi, ut qui à ſingulis victoribus, quod & tu ipſe non ignoras, obolum exigam. M E R. Eſt ità ut dicis, O Charon. Verum æs, quia magna eſt ejus copia, non eſt in pretio. Aurum verò, & hujus quidem parum, hi qui terræ venas ſcrutantur, ex immenſo profundo effodiunt. Attamen ex terra provenit, quemadmodum plumbum, & reliqua metalla. C H A. Inſignem quandam

dam hominum ſtultitiam narras, qui tanto amore proſequuntur rem tum pallidam, tum etiam gravem. MER. At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & planè vides. Nam cùm Crœſum ipſum, tùm verò maximè hominis barbari jactantiam derider, adeò ut videatur etiam mihi hac de re Crœſum velle percunctari. Quamobrem auſcultemus.

7. SOL. Dic mihi, ô Crœſe, putáſne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Jovem, nullum enim iſtiuſmodi donarium Delphis habet. SOL. Arbitraris ergò te Deum beatum reddere, ſi inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres poſſideat. CROE. Quidni? SOL. Magnam mihi paupertatem narras in cœlo, O Crœſe, ſi deos, cum fortè deſiderent aurum, ex Lydia advehere oportebit. CROE. Ubi enim alibi aurum proveniret tantum quantum apud nos? SOL. Rurſus illud mihi dicito: Ferrum in Lydia naſcitur? CR. Non admodum. SO. Potioris ergo rei indigi eſtis. CR. Quinam ferrum præſtantius auro? SOL. Si citra ſtomachum reſpondere velis, facilè quidem intellexeris. CR. Interroga tu modò, ô Solon. SOL. Utri præſtantiores, an qui ſervant, an qui ſervantur? CROE. Qui ſervant profectó. SOL. Ergo ſi quemadmodum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureoſne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? CR. Ferro ſane, ferro. SOL. Et ſi hujus copiam non apparaveris, futurum ut egregium illud aurum captivum

ad

ad Perſas abeat. CR. Bona verba, ô homo. SOL. Dii meliora velint, quàm ut hæc hoc modo fiant. Verùm tu hâc viâ videris ferrum auro nobilius fateri. CR. Ferreos ergò lateres Deo me conſecrare jubes, aurum autem revocare? SOL. Neque ferro ille indiguerit, ſed ſive æs ſive aurum dicâris, aliis ſanè futuram prædam ac poſſeſſionem ſuſpenderis, & id quidem aut Phocenſibus, aut Bœotiis, aut Delphis ipſis, aut etiam prædoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. CROE. Semper tu quidem divitias mihi invides, & oppugnas. MER. Non fert delicatus hic Lydus, ô Charon, Verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina & nova quædam res videtur, hominem obſcuro loco natum, ac pauperem, ea quæ urgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ità multò poſt Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in conſtructum rogum oportebit conſcendere. Nam quæ cuique Parcarum fuſo ſint decreta, ipſam Clotho nuper legentem audivi, in quibus & hæc erant ſcripta: *Cræſum quidem à Cyro captivum duci, ipſum autem Cyrum à Maſſagetide illâ necari.* Viden' Scythicam illam fœminam candido vehentem equo? CHAR. Per Jovem. MER. Tomyris eſt, quæ ſuâ ipſius manu Cyri caput detruncatum in utrem cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides adoleſcentem? Cambyſes ille eſt. Is patre defuncto, in imperium ſuccedet, ac

ac ubi mille modis errârit & in Libya, & in Æthiopia, tandem inſaniâ correptus, occiſo à ſe Api, migrabit è vita. CHA. O rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aſpicere ſuſtineat ipſos adeò ſibi præ cæteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum ſcilicet paulò poſt fore captivum? hunc autem caput in utre ſanguine pleno habiturum.

8. At quiſnam is eſt, O Mercuri, cui pallam purpuream jam fibula nectit, quem corona adornat, cui cocus, piſcis ventre diſſecto, annulum exhibet in gente mari ſeptâ, regis ſe nomine jactat? MER. Bellè, ô Charon, quòd interim occinis. Cæterùm Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipſe ſe modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tandem ab aſſiſtente famulo Mæandrio Orœtæ Satrapæ proditus, in crucem ſuffigetur. Miſer ſanè qui vel temporis momento ex univerſa felicitate exciderit: nam & hæc nuper ex Clotho audivi. CHA. Præclare, ô Clotho, ità & ipſos in crucem ſuffige, & eorum capita generosè detrunca, quò ſe homines tandem agnoſcant: Sed & tuo beneficio in ſublime adeò ferantur; nimirum ut poſtea quantò altiori ruinâ, tantò graviori dolore decidant. Porro, quod ad me attinet, quemcumq; horum nudum in navigio agnovero, eum maximè ridebo, quando neq; purpuram, neq; regium capitis tegmen, neq; lectum ſecum adferat aureum.

9. MER. Et horum quidem fortuna ſic ſe habebit. Sed vidéſne vaſtam quandam

dam multitudinem, atque ex hâc alios navigantes, alios bella gerentes, alios in foro litigantes, alios terram aratro proſcindentes, alios fœnerantes, poſtremò alios mendicantes? CHA. Video variam quandam turbam, ac promiſcuam, & vitam perturbationum plenam. Ad hæc civitates conſpicio apum examinibus ſimiles, in quibus proprium quendam peculiarémque habent ſinguli aculeum, quo ſibi vicinus pungunt. Quidam autem ex ipſis, velut crabrones, agúntq; feriúntq; imbecilliorem. At agmen illud quod ex improviſo illos circumvolitat, quinam ſunt? M E R. Spes, O Charon, & metus, & amentia, tum voluptas, avaritia, ira, odium, atq; id genus alia. Ex his autem ignorantia infimæ turbæ eſt permiſta, atq; per Jovem in eâdem cum ipſis Republicâ degit odium, ira, æmulatio: tum & imperitia, hæſitantia, avaritia. Porrò metus & ſpes ipſos ſupervolitantes, ille quidem horrorem incutit, aliquando verò tantùm trepidare facit; hæ autem ſupra caput in altum vergentes, ubi quiſpiam apprehendere conatur, in ſublime volantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis: quod ipſum & Tantalum apud inferos ab aquâ pati vides. Quod ſi aciem intenderis; conſpicies in alto, & parcas ipſas ex penſo ſingulis adnere tenuia quædam fila, quibus univerſum mortalium genus ſubnixum dependet. Videſne quaſi quoſdam araneorum nexus ab ipſis fuſis in ſingulos demiſſos? C H A. Video equidem filum ut plurimum admodum tenue cuiq;

cuiq; è ſublimi innexum: hoc quidem illi, illud verò alii. MER Rectè vides, ô portitor. Nam ab ipſo fato imminet interitus illi ab hoc, huic autem ab alio. Atq; hunc hæredem fore ejus, cujuſcunq; filum fragilius fuerit, rurſus autem illum hujus. Tale enim quiddam connexio illa portendit. Vides ergò cunctos à tenui filo ſuſpenſos? Atq; hic quidem ex ipſis in altum ſubtractus, ſublimis eſt: verùm paulò pòſt, ubi ponderi tanto ſuſtinendo non amplius par fuerit, filo dirupto decidens, ingentem excitabit ſtrepitum. Alius autem qui paululùm tantum à terra fuerit ſubductus, tametſi cadat, citra tamen ſtrepitum jacebit, adeò ut ruinam vix ipſi audiant vicini. CHA. Nimis quàm ridicula hæc ſunt, ô Mercuri.

10. MER. Atqui nè verbis quidem ullis pro dignitate conſequi poſſis, quàm ſint ridicula, maximè ardua illorum ſtudia, & quòd nonnunquam interea dum multa ſpe alunrur. intereunt, ab optima ſcilicet morte abrepti. Cujus nuncii, & miniſtri, ut cernis, admodum ſunt multi; putâ febres, tum frigidæ, tum fervidæ (Latinis veteribus quercetæ dictæ) tabes, inflammatio pulmonis, rum gladii, latrocinia, cicutæ, judices quoq; atq; tyranni. Et horum nihil omnino mentem eorum ſubit, tantiſper ſanè, dum eorum conatus feliciter proceſſerint. At ſi quando ſuâ ſe ſpe falſos ſenſerint, tum illud *ohe* frequens in ore, pariter & *eheu*, & *heu mihi*. Quod ſi jam indè ab initio ſecum per-

perpenderent, mortales ſe eſſe, ac poſteaquam paululum hoc temporis in vita fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis rebus omnibus, velut è ſomno migraturos, profectò & prudentiùs, circumſpectiúſq; vitam ducerent, & cùm emoriendum eſſet, minùs angerentur. Nunc autem quia præſenti rerum ſtatu uſuros ſe perpetuò ſperant, cùm miniſter aut vocârit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel tabe, ſtomachantur, & ducenti renituntur, propterea ſanè, quòd abſtrahendos ſe à bonis præſentibus nè ſpectârint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domum magno ſtudio ædificando, operarios urget, ſi intellexerit eam quidem finem habituram: ipſum autem ſe cùm jam faſtigium impoſuerit, diſceſſurum, domo ità relictâ hæredi, ut is fruatur, ipſe autem miſer nè ſemel quidem in ea cœnet? Ille vero qui lætatur, quod ſibi maſculam prolem uxor pepererit, ideóq; convivio excipit amicos, patris nomen, nempe ſuum, puero imponit, ſi præſciret puerum ſeptem annos natum, emoriturum; nunquid ob prolem tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verùm in cauſa eſt, quòd in eum quidem intuetur, cui in filio res proſperè cadunt, cui patrem eſſe contingit, vel athletæ, vel ejus qui vicerit Olympia. Vicinum autem, qui natum cremandum effert, non inſpicit, neq; novit quo funiculo quámq; tenui ſibi ſit ſuſpenſus. Quin & eorum qui de finibus digladiantur, quanta ſit turba vides, & quâm multi coacervent pecunias,

qui tamen antequam ipſis frui liceat, ab imminentibus, quos dixi, tum nunciis, tum miniſtris avocantur. CHA. Video iſta hæc omnia, & mecum ipſe cogito, quidnam jucundum eis in vita ſit, aut quid tandem ſit illud, quo ſpoliati tantopere ſtomachentur.

II. MER. Quinetiam ſi ipſorum reges, quos vel omnium feliciſſimos eſſe apparet, introſpiciat quiſquam diligentèr, *extra aleam*, &, ut dicis, extra ancipitem fortunam conſtitutos, invenerit iis inhærere triſtia longè plura jucundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot inſidiis, tot iris, tot adulationibus miſeri illi involvuntur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus; qui ex æquo tum vulgo & his dominantur, uſque adeò ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quàm & privatorum. CHA. Tibi ergò, ô Mercuri, dicere volo, cuinam mortales ſimiles mihi videantur, atque horum vita omnis. Vidiſtin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cum ſtrepitu ſcaturiente, exiſtentes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur ſpuma. Harum ſanè quædam ſunt parvæ & exiles, quæ ſtatim diſſolutæ evaneſcunt: aliæ verò diutiùs durant, atq; aliis ad ſe coactis vehementèr inflantur, ac in maximum ſurgunt tumorem. Tandem & hæ diſſolvuntur omninò, pereúntque. Neq; enim ſecus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita, ſinguli flatu tumeſcunt, ità ut alii ſint majores, alii autem minores, poſtremò alii quidem

Homo bulla.

quidem momentaneam, móxq; deficientem sentiat inflationem, alii verò priùs deficiant, quàm omninò constituantur. At omnes destrui & evanescere necesse est. MER. Nihil tu quidem infeliciùs hominum naturam similitudine expressisti, quàm vel ipse Homerus, qui universum mortalium genus arborum foliis comparat. *Homines arborum foliis similes.*

12. CHA. At tales quamvis sint, vides tamen qualia faciant, ut inter se avidè contendant pro imperiis, pro honoribus, possessionibusque; cum tamen ipsos, universis his post se relictis, unico tantùm obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quàm possum magnâ voce acclamando, eos adhorter; primùm quidem, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant; deinde ut mortem semper præ oculis habentes, hunc vitæ cursum transigant, in hanc sententiam verba proclamans; O stulti, quid tanto studio in his rebus molimini? desistite à laboribus, neq; enim perpetuò vivetis. Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, perpetuum est, nec aliquid istorum, cùm moriendum est, secum auferre quispiam poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire; domum autem atq; agrum, & aurum, in aliorum transire manus, sempérq; dominum mutare. Hæc atq; ejusmodi alia, si, unde exaudiri possim, ipsis inclamarem, annon putas vitæ eorum magnæ fore utilitati, ità, ut etiam prudentiores longè inde fieri queant? *Commonitio Charontis.*

MER. O beate, neſcis quantopere eos tum ignorantia, tum error occupaverit; adeò ut eorum aures, nè terebro quidem ampliùs aperire queas; tantâ obturârunt cerâ, haud aliter ac ſociorum aures Ulyſſes, veritus nè Sirenum cantus exaudirent. At quínam audire potuerint, etiamſi vocem in tantum intendas, ut rumparis? Nempe quod apud vos oblivionis fons poteſt, idem hîc præſtat ignorantia. Quanquam ſunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipſam declinant, atq; in ipſis rebus cernentes acutum, quales ſint agnoſcant. CHA. Vel illis ergò ſolis acclamarem. MER. Supervacaneum fuerit, ea quæ ſciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgi turbâ ſemoti, rideant quæ alii factitârint, & neutiquam conveniat ipſis cum vulgo, adeò ut jam appareat ipſos fugam è vitâ ad nos adornare. Omnibus odioſi ſunt, eo quòd iſtorum imperitiam redarguant. CHA. Bellè, O generoſi vos, tametſi pauci. MER. Vel hos eſſe fuerit ſatis. Sed nunc deſcendamus.

13. CHA. Unum adhuc diſcere deſiderium eſt, quod ubi docueris, perfectam ſanè doctrinam dederis. Nam contueri geſtio, in quæ cadavera reponant, dum in terram defodiunt. MER. Monumenta, tumulos, ſepulchra hæc vocant; cæterùm tumulos illos ante urbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum ſunt receptacula, cadaverumq; Cuſtodiæ. CHA. Quid ergò ſaxa illi

li coronant, unguentóq; inungunt? alii præ tumulis constructo rogo, ac fovea effossa, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum mulsámq; aquam (quantum conjecturis assequi possum) in ipsas foveas infundunt. MER. Equidem ignoro, O Portitor, quid hæc ad eos qui apud inferos agunt, pertineant. Verùm illis persuasum est, umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcunq; licear, circum nidorem ac fumum volitando, bibere autem è foveis aquam mulsam. CHA. Illos adhuc bibere, vel sitare, quarum calvariæ sunt aridissimæ? Atqui ridiculum est me tibi hæc dicere, qui, quòd quotidie ipsos deducas, probè nosti an ubi semel terram subierint, denuò velut postliminii jure ad superos remeare queant. Quin & ipse maximè ridicula paterer, tot negotiis occupatus, si eos trajiciendo non deducere solùm, sed reducere oporteret, si quando vellent bibere. O Stulti, quæ est hæc amentia? Non scitis, quàm latè distantibus finibus viventium, & mortuorum res sunt sejunctæ, quoq; pacto se res habeant apud nos, Ubi

Mortuus est æquè, tumuli qui nescit honorem,
Et qui sortitur spectandi funera saxi.
Atqui honor unus adest, & Regi Agamemnoni, & Iro,
Thersitæ, & similis Thetidos formosus Achilles.
Unde jam pariter siccæ nudæq; pererrant,
Asphodeli campos confracto vertice cunctæ.

MER. Papæ! quàm multa ex Homero hauris. Sed quia me submonuisti, Achillis sepulcrum tibi volo indicare. Vides illud quod propè mare situm est, illic Trojanum est Sigæum, è regione autem conditus est Ajax in Rœtæo. CH. Non magnica, neq; insignia sunt monumenta.

14. Verùm celebriores urbes mihi commonstra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Ninum scilicet, Sardanapali urbem, Babylonem, Mycenas quoque, tum & Cleonas simul, & Ilium ipsum; nam illinc oriundos multos memini trajicere, adeò ut totis jam decem annis neque navem subduxerimus, neque ea interim refrixerit. MEN. Ninus quidem, O Portitor, jam est eversa, ità ut nè vestigium ejus sit reliquum, neq, ubi sita fuerit olim, facilè dixeris. Babylon autem tibi illa est tot turribus bene munita, quæ magno illo ambitu est septa, haud ità multò pòst & ipsa desideranda quemadmodum nunc Ninus. At Mycenas & Cleonas me sanè commonstrare pudet, omnium verò maximè Ilium. Nam ubi descenderis, sat scio, præfocâris Homerum, propterea quòd tam magnificis versibus has nugas decantare non erubuerit. Veruntamen & quondam extiterunt felices, nunc autem mortuæ sunt & ipsæ: Urbes enim, O Portitor, perinde ac homines emoriuntur: & quod longè mirabilius, solidi etiam fluvii, ità ut Inachi ipsius in Argo nè monumentum quidem reliquum appareat. CHA Vah, quæ laudes, Homere, quámq; superba nomina: *Ingens Ilium,*

Non homines tantùm, verùm & urbes & propè cuncta morti obnoxia esse.

ac

ac mœnibus amplum. Tum ſtructæ bellè Cleonæ.

15. Sed interim dum fabulamur, quinam illic dimicant, & quâ pro re ſe mutuò cædunt? MER. Argivos vides, & Lacedæmonios, O Charon, atq; ſemimortuum imperatorem Otryadem, ſuo ipſius ſanguine tropæum inſcribentem. CHA. At pro quo eis eſt pugna? MER. Pro eo ipſo agro, in quo pugnant. CHA. O hominum amentiam, qui haud ſciunt ſe etiamſi nunc quiſquam eorum totam Peloponneſum poſſideat, unius tamen vix pedis locum ab Æaco accepturos. Campum autem aliàs alii colent, ſæpè etiam hoc tropæo per aratrum revulſo. MER. Hæc quidem hoc modo ſe habebunt. At nos jam hinc deſcendamus, ac montibus his in ſuas ſedes repoſitis, regrediamur; ego quidem quò ſum ire juſſus, tu verò ad navem. Equidem paulò pòſt veniam, & ipſe tibi umbrarum gregem mecum adducens. CHA. Probè feciſti, O Mercuri, atq; in eorum album adſcribêris, à quibus beneficio me affectum perpetuò me agnoſcam; quandoquidem tuâ ope in hac peregrinatione plurimùm ſum adjutus. O qualia infelicium hominum ſtudia! Reges, lateres aurei, magnifica ſacrificia, prælia: Charontis autem nulla habetur ratio.

FINIS.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORUM LIBER SECUNDUS.

Dialogus 1.

De Somnio, ſeu Vita Lucian.

DEſieram nuper in ludum ire, factus jam ætate adoleſcens, cùm pater unà cum amicis conſilium capiebat, quámnam artem potiſſimùm mihi diſcendam proponeret. Pluribúſq; igitur videbatur Humanitas, ſeu literarum ſtudium, & labore multo, & tempore longo, & ſumptu non exiguo, deniq; & fortunâ quâdam indigere; noſtras autem res cùm parvas eſſe & modicas, tum verò celere quoddam auxilium poſtulare. Quod ſi igitur artem aliquam mechanicam didiciſſem, fore ut principio ſtatim ab ipſa arte, neceſſaria vitæ comparare poſſem, neq; neceſſe haberem adeò ætate jam provectus, domi deq; paterna menſa vivere: ſed non multò poſt etiam ipſum patrem exhilaraturum eſſe

esse me, referendo domum semper aliquid ab arte quæsitum. Alterius itaque consultationis caput propositum est, quænam ars & optima, & ad discendum facillima, & homine libero maximè digna foret: deinde & minori sumptu, atq; instrumento egeret, multum autem & sufficientem quæstum suppeditaret. Proinde alio aliam laudante, prout quisq; animo affectus, aut usu expertus erat, pater ad avunculum aspiciens (aderat enim is quoq; statuarius tum habitus optimus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus) minimè fas, inquit, est, aliam artem prævalere, te præsente. Sed hunc (méq; demonstrabat) adhuc tecum, & doce lapidum artificem probum, & eorundem compositorem ac statuarium nobis esse: poterit enim & hoc natura, ut scis præditus felici. Fecerat autem hanc de me conjecturam pater, ex ludicris à me aliquando è cera confictis. Quando enim à præceptoribus domum dimittebar, abradens ceram, nunc boves, nunc equos, interdum, per Jovem, & homines fingebam, non omnino ineptè, ut tum videbar patri. Ob quæ à præceptoribus quidem plagas accipere solebam; ad probandam autem ingenii dexteritatem, hæc quoq; tum in parte laudis ducebantur: Atq; adeò bonam ex eo spem de me omnes concipiebant, ut qui brevi adeò artem hanc secundum fingendi illam facilitatem perdiscere possem. Igitur simul atq; idonea dies videbatur esse auspicandæ artis, ipse tradebar avunculo, non admodum, per Jovem, iniquè aut graviter ferens. Sed

mihi etiam lusum quendam non insuavem ipsa res videbatur habere, & apud æquales ad ostentationem & laudem valere; si & Deos sculpere, & parva quædam simulacra, cùm mihi, tum illis, quibus vellem, adornare possem. Ac tum primum quidem illud, quod & incipienti usu venire solet, accidebat. Cœlum enim quoddam avunculus mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio posita erat, contingere, atq; artem auspicari jubet, tritum illud admonens, *Dimidium facti, qui benè cœpit habet.* Cæterùm duriùs impingente me præ imperitiâ, tabula frangitur; Avunculus autem indignatus, & scuticam quandam propè jacentem corripiens, nequaquam mansuetè, aut uti adhortantem decebat, excepit, atq; initiavit me, ità ut mox in lacrymas proœmium artis mihi verteretur. Aufugiens igitur indè domum redeo, continueq; ululando, & lacrymis oculos opplendo, commemorabam scuticam, demonstrabam vibices, nimiámque illius crudelitatem accusabam: hoc quoque addens, quòd invidiâ quâdam ista feciſſet avunculus, videlicet metuens, nè se in arte superarem. Irascente itaque matre, & multa fratri convitia faciente, posteaquam nox supervenit, dormivi, plenus adhuc lacrymarum, totámque noctem cogitabundus jacens. Atque hactenus quidem, quæ diximus, ridicula puerilíaque sunt: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, ô viri, sed quæ admodum auscultandi cupidos auditores quoque requirant.

Nam,

Nam, ut juxta Homerum dicam, *Venêre mihi divino ſomnia nutu, almam per noctem*, ita clara & manifeſta, ut nihil ab ipſa veritate diſtarent. Adhuc igitur etiam pòſt tantum temporis intervallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparuêre, in oculis hærent, & ipſa vox auribus quaſi inſonat: adeò plana fuerunt omnia.

Somnium, ſeu viſio Luciani.

2. Duæ mulieres manibus corripientes trahebant me in diverſum, utraque ad ſe videlicet, violentè admodum & validè. Parùm itaqu; abfuit quin me diſcerperent, dum inter ſe ambitiosè adeò contendunt. Nam modò hæc ſuperabat, & propemodum totum tenebat me: modò altera eademqu; me ad ſe retrahebat. Clamabant autem ambæ, accuſabántq; mutuò ſeſe: hæc quòd me ſuum videlicet illa poſſidere vellet, illa verò quòd hæc fruſtrà aliena ſibi uſurparet. Erat autem altera quidem operaria & virili aſpectu, & ſqualidâ comâ, manus callo paſſim obductas habens, ſuccinctâ veſte, & marmoreo pulvere oppletâ, qualis & ipſe avunculus eſſe ſolebat quando lapides poliebat. Altera vero facie admodum honeſtâ, habitum decentem præ ſe ferens, & veſtes ornatas ac mundas induta. Poſtremò autem permittunt meo judicio, ut utri earum converſandum mihi putem, ſententiam ipſe feram.

Statuariæ Verba.

3. Ac prior quidem dura, atq; virilis illa ſic cœpit; Ego, chare puer, Statuaria ſum, ea quam tu heri diſcere cœpiſti, familiaris adeò tibi & cognata à parentibus: Nam & avus tuus (addens nò men avi materni)

materni) marmorarius fuit, & avunculus pariter & patruus tuus eandem artem exercuêre, & per nos inter præcipuos celebrati ſunt. Quod ſi igitur voles deliriis ac nugis, circa quas iſta verſatur (indicans alteram) abſtinere, ac mecum degere, principiò generosè educabaris, humeroſq; habebis validos, & ab omni invidiâ alienus eris, neq; unquam in terras alienas atq; externas hinc abibis, relictâ patriâ atq; domeſticis tuis, neq; etiam ob verba & orationem modò laudabunt te omnes. Neq; verò adverſeris corporis hanc fragilitatem, aut veſtium ſorditiem, nam his initiis profectus Phidias ille Jovem ſpectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit: prætereà Miron laudibus vectus eſt, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaq; nunc illi cum ipſis Diis. Quod ſi igitur horum unus tu quoq; fores, quomodo non celebris & ipſe apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam tuam omnibus ſpectabilem redderes. Hæc atq; etiam his plura balbutiendo, & pleraq; barbarè pronunciando, dixit Statuaria, valdè ſtudiosè omnia connectens, & me in ſuam ſententiam adducere cupiens. Sed non ultra memini, plurima enim memoriam jam effugerunt.

4. Cæterùm ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum orditur. Egò vero, ô fili, Humanitas ſum, jam nunc conſueta ac nota tibi, tametſi ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquiſi-

turus.

turus sis, si statuarius evadas, ipsa modò expositit. Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam spem vitæ positam habens: obscurus ipse degens, modicum & minimè generosum quæstum faciens: dejectus animo: tenuis ac pauper reditibus: neq; amicis in judiciis auxilio eris, neq; inimicis formidabilis, neq; etiam inter cives beatus, sed hoc solùm, opifex videlicet quisquam, & ex multâ atq; promiscuâ plebe unus, præstantiorem te semper formidans, & dicendo valentem præ oculis habens ac palpans, & in summa, leporis quandam vitam agens, potentioriq; lucrum existens. Quod si etiam Phidias, vel Polycletus fias, præclaráq; & admiratione digna multa opera præstiteris, artem quidem laudabunt omnes, at qui ex aspicientibus tibi similis esse optârit, modò mentem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fueris, nihil nisi rudis quispiam artifex, manibus laborans, & iisdem victum quæritans censeberis. Contrà autem si mihi obsequaris, principiò tibi ostendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renunciando, & omnium (ut sic dicam) expertum te reddendo, animum (quod principium in te est) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis, modestiâ scilicet, justitiâ, pietate, mansuetudine, æquitate, prudentiâ, fortitudine, amore honesti, & pulcherrimarum quarumcunq; rerum desiderio. Hæc enim verè syncera sunt animi ornamenta.

menta. Neq; autem latebit te vel veterum quicquam, vel eorum quæ in præſens geri debent, ſed ea quæ facienda ſunt, quæq; fieri decet, me duce proſpicies: & in ſumma, omnia quæcunq; ſeu divina, ſeu humana ſint, parvo tempore docebo te: & qui nunc pauper atq; inops es, iſtius neſcio cujus filius, qui de arte adeò illiberali neſcio quid conſultas, haud ità multò poſt nimiùm felix nimiùmq; beatus omnibus videberis, dum honoribus afficieris, & laudibus effereris, & pulcherrimarum quarumcunq; rerum gloriâ celebraberis; illorum etiam qui divitiis ac genere anteſtant, in te animis ac oculis converſis. Ac veſtitum quidem talem geres (demonſtrans ſuum, gerebat autem admodum ſplendidum) Magiſtratibus verò & primo in conſeſſu honore ante alios dignus exiſtimaberis. Et ſi quando aliquò peregrè abiens proficiſceris, etiam in aliena terra non ignotus aut obſcurus eris. Talibus ſcilicet ornamentis ego te inſignem atq; conſpicuum reddam, ut eorum quoq; qui te aſpicient, quiſq; proximè aſtantem leniter impellens & commovens, digito te demonſtret, atq; *Hic eſt ille* dicat. Jam ſi quid ſtudio dignum accidet, quod vel ad amicos, vel etiam ad ipſam civitatem pertinebit, omnes in te oculos atq; ora convertent. Atq; ſi tum aliquid fortè dixeris, pleriq; hiantes auſcultabunt, admirantes & prædicantes, tum ob dicendi vim, & orationis poteſtatem; tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis: & quod dici vulgò ſolet, quòd ex hominibus

quidam

quidam immortales redduntur, id quoq; tibi dabo: Nam postquam ipse ex hac vita decesseris, nunquam desines conversari doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Demosthenem illum certè vides, cujus filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinem, qui Tympanistæ cujusdam filius erat, & tamen propter me etiam Philippus Rex illum palpavit. Socrates autem qui & ipse inter statuariam hanc artem enutritus fuerit, simul atq; primum intelligere cœpit meliora, relicta illa, transfugit ad me; nimirum audis, ut nunc ab omnibus decantetur? Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros, res adeò splendidas, orationes tam graves ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos assessus, potentiam, imperia, deniq; & illam quam ex dicendo consequêris gloriam, & quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt felicem; tuniculam aliquam indues sordidam, habitumq; assumes servilem, vectes præterea, scalpra, & id genus cætera scalpendi cædendiq; instrumenta in manibus habebis, deorsum inclinatus in opus, humi repens, demissus, deniq; modis omnibus abjectus & contemptus, nunquam autem vel expergiscens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, sed in opera intentus, ut illa videlicet proportionibus suis consona, & benè formata tibi reddantur: de te ipso autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curam gerens, sed te ipsis istis saxis contemptiorem reddens.

5. Adhuc

5. Adhuc igitur dicente hæc illâ, non expectato orationis fine, surgens, sententiam tuli; & relictâ deformi & operatrice illa, transivi ad Humanitatem admodum gaudens, præcipuè postquam mihi etiam in mentem venit scuticæ, & quod plagas statim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixisset. Porro relictâ illâ, principio quidem indignè ferebat, complodebatq; manus, & dentibus infrendebat. Postremò autem, quemadmodum Nioben audimus, ità hæc quoq; diriguit, & in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia passa esse videtur, nè miremini; somnia enim mirifica sunt, & mira operari solent. Altera autem ad me respiciens, Proinde, inquit, ego tibi hanc justitiam rependam, quoniam causam hanc benè & rectè judicâsti. Veni igitur, & ascende vehiculum hoc (commonstrato quodam vehiculo quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehebatur) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterùm postquam ascendi, illa quidem agitare, atq; aurigari cœpit: ego verò ubi jam in sublime sublatus fui, observabam, & contemplabar ab oriente incipiens usque ad occidentem, urbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim spargens quiddam in terram: quanquam non amplius memini quidnam illud fuerit quod tum spargebam, nisi hoc solum quod ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, & ad quoscunque volando perveneram, cum multâ prædicatione & gratulatione

me

me prosequebantur, & quasi deducebant. Porrò ubi illa hæc tanta mihi, & meipsum collaudantibus illis demonstrâsset, reduxit rursum, non amplius eâdem veste illa indutum, quam habueram ab initio avolans, sed videbar mihi tum admodum delicatus & splendidâ veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem, atq; expectantem me, commonstravit ei vestem illam, & me ipsum qualis redirem, submonuitq; eum, quàm parùm abfuerit, quin minimè digna de me ille cum amicis statuisset.

6. Atq; hæc quidem memini videre me, cum primum è pueritia egressus essem, plagarum metu, ceu mihi videor, tum perturbatus. Sed interea dum hæc dicuntur, O Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & judiciale est? Deinde alius quidem hoc interpellans: *Hyemale* (inquit) *somnium est*, quando noctes sunt longissimæ; aut fortasse, etiam trinoctiale, qualis & ipse Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nugari talia nobiscum, mentionémq; facere puerilis istius noctis, somniorúmq; veterum & ætate jam obsoletorum? futilis est omnis frigida oratio. An fortè somniorum quorundam quasi quosdam interpretes esse nos credidit? Nequaquam, O bone: Quoniam neq; Xenophon quondam exponens somnium illud, quo pacto illi visum fuerat in domo paterna; & deinceps nostis visionem, non ut conjectationem, propositam tanquam nugari statuisset, illa narravit, præsertim in bello, & summâ rerum desperatione constitutus,

ſtitutus, circumſtantibus undiq; hoſtibus, ſed quòd utilitatem quandam ſecum habebat illa narratio. Proinde & ego ſomnium hoc vobis expoſui, eâ videlicet gratiâ, ut adoleſcentes ad meliora ſtudia converterentur, & *Humanitatem* amplecterentur: & maximè ſi quis eorum præ inopia & paupertate pejùs de ſeipſo ſtatuit, animumq; ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille, ſat ſcio, & quaſi convaleſcet, ſermone hoc audito idoneo, ſufficienti exemplo me ſibi propoſito, ubi videlicet ipſe ſecum cogitabit, è quibus vitiis ad optima provectus fuerim, Humanitatémq; appetiverim, minimè dejectus aut fractus animo ob eam paupertatem, in qua tunc fui: deinde qualis & huc ad vos aſcenderim, qui certè ut nihil aliud aut amplius, nulla tamen ſtatuariorum iſtorum inferior aut obſcurior evaſi.

Dialogus 2.

Deorum Concilium.

JUP. NE poſthac murmuretis, O Superi, neque ad angulos converſi, in aurem alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos noſtri ſympoſii eſſe participes. Verùm poſteaquam coactum eſt concilium, quiſq; propalàm in medium ſuam adferat ſententiam, & quæ accuſatione digna ſunt, accuſet. Cæterùm, Mercuri, præconium illud ex lege clarâ voce promulgato.

MER.

MER. Erige aures, vocem comprime. Quis ex Diis ſenioribus & perfectis, quibus permiſſum eſt, in concione verba vult facere? ipſa deliberatio de inquilinis, & hoſpitibus futura eſt. MOM. Ego Momus, O Jupiter, ſi fandi copiam mihi feceris. JUP. Jam ipſo præconio loquendi libertas tibi facta eſt: itaq; meo permiſſu nihil opus eſt. MOM. Aïo itaque vitioſè & improbè nonnullos noſtrûm facere, quibus non ſatis eſt ſemet Deos ex hominibus factos eſſe, niſi ſuos quoq; pediſſequos, & famulos nobis honore pares eſſe oſtednerint; quâ in re nihil magnum aut juvenile ſe feciſſe exiſtimant. Volo verò, O Jupiter, ut interrita loquendi libertas mihi conceſſa ſit. Neque enim aliter quæ ſentio effari poſſim. Sed me omnes ex æquo noverunt quàm liberæ linguæ Deus ſim, & quam nihil eorum quæ parùm honeſtè & decorè fiunt reticere ſoleam. Etenim omnia in reprehenſionem rapio, ac propalàm, quæ mihi videntur proloquor, neq; reformidans cujuſquam autoritatem, neq; præ verecundia ſententiam meam celans. Quapropter & oneroſus multis eſſe videor, & naturâ ſycophanticus, dum communis quiſpiam omnium accuſator ab illis vocor. Sed enim poſteaquam licitum eſt atq; ità jam proclamatum, & tu Jupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi conceſſiſti, nihil reformidans dicam. Multi ſunt, inquam, non contenti, quod ipſi in deorum concilium admiſſi, noſtri contubernii ſint participes, quodq; pari ſorte nobiſcum convivantur

vantur, præſertim cùm ex dimidio homines eos eſſe conſtet ſuos præterea miniſtros, & chori ſocios in cœlum adduxerunt, eóſq; Deos fecerunt adſcriptitios. Et nunc æqualem cum aliis diſtributionem auferunt, & ſacrificiorum conſortes ſunt, penſionem in inquilinos conſtitutam nobis minimè perſolventes. JUP. Nè quid obſcuris ambagibus involvas, O Mome, verùm perſpicuè & dilucidè, quæ ſentis, eloquere, additis quoq; nominibus. Jam enim in medium oratio ità tibi projecta, ut multos pariter in ſuſpicionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxium inſimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.

2. MO. Euge, ô Jupiter, quòd me ad linguæ libertatem cohortaris, fit enim hoc abs te animo verè regio & magnifico. Proinde nominatim quoque eoſdem perſtringam. Ille enim generoſiſſimus Bacchus ſemi-homo exiſtens, neq; à materna ſtirpe Græcus ſed Syrophœnicis cujuſdam mercatoris, nempe Cadmi nepos poſteaquam immortalitate donatus eſt, cujuſmodi ille quidem ſit non dico, neq; mitram, neq; ebrietatem, neq; errantem ejus inceſſum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videtis quàm mollis ſit & effœminatus deliciis, ſemi-inſanus, ſtatim à ſummo mane merum ſpirans. Ille verò totam curiam nobis aſcivit, & toto choro advecto præſtò eſt, Deóſq; declaravit & Pana, & Silenum, & Satyros, agreſtes quoſpiam & caprarios permultos, homines ſaltationi deditos,

deditos, & formâ monſtroſos. Quorum hic quidem gerens cornua, dimidia atq; inferiore parte corporis capram referens, barbámq; profundam nutriens, parùm ab hirco diſcrepat. Alter verò ſenex, calvitio & ſimis naribus deformatus, plurimùm ſuper aſinum inequitans, genere Lydus eſt. Cæterùm Satyri, acutis auribus, & ipſi calvi & cornigeri, qualia ferè hædis nuper natis excreſcunt cornua, Phryges quidam exiſtentes. Sunt verò caudati omnes. Videte cujuſmodi Deos nobis facit generoſus ille. Deinde miramur, ſi contemnunt nos homines, videntes adeo ridiculos, & portentoſos Deos. Mitto enim dicere, quod & duas mulieres adduxerit, nempe Ariadnem, cujus etiam coronam ſtellarum choro annumeratam addidit: alteram Icari agricolæ filiam, & quod omnium eſt ridiculoſiſſimum, ô Superi, Erigones quoq; canem adduxit, ne triſtitiâ afficeretur puella, ſi in cœlo hoc haberet catellum ſuum. Hæc verò non videntur vobis eſſe contumelioſa, quæq; nec inſaniâ, nec riſu careant? Audite etiam alios.

3. JUP. Cave, Mome, quidquam dixeris, aut de Æſculapio, aut de Hercule. Video enim quo orationis tuæ impetu rapiaris. Atenim horum alter agit medicum, & ægrotos morbis levat, éſtque planè multis aliis anteferendus. At Hercules filius meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus eſt. Itaque cave rè hoſce accuſes. MOM. In tui quidem gratiam tacebo, Jupiter, etſi multa dicenda habeam: atq;

ſi

si nihil aliud, adhuc tamen signa igne inusta in corpore retinent. Porrò si liceret & adversum te dicendi libertate uti, multa haberem quæ possem oratione reprehendere. JUP. Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in jus vocas? MOM. Equidem in Creta non tantùm hoc audire licet, verùm aliud quoque de te dictitant, atque etiam sepulchrum tuum commonstrant hospitibus. Ego verò neq; illis fidem habeo, neque ex Achivorum numero Æginensibus suppositititium te esse affirmantibus. Cæterùm, quæ cumprimis reprehensione digna sunt, ea in medium adducam. Enimvero horum delictorum principium & causam cur noster confessus nothis abundet, tu Jupiter præbuisti, cùm te mortalibus mulieribus commiscuisti, & aliàs aliâ formâ ad ipsas descendisti. Ità metueremus nè quis te comprehensum sacrificaret, cùm taurus esses, vel aurifex aliquis te conficeret, cum aurum esses; & pro Jove nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fieres. Sed enim hisce semideis cœlum jam compleviſti, neque enim aliter possum dicere. Estque res planè absurdissima, si quis ex improviso audierit Herculem in Deorum numerum esse assumptum, Euryſtheum autem qui illi imperavit, fatis functum esse: & Herculis templum cerni in proximo, ministri existentis, Euryſthei verò, illius domini, sepulchrum. Et rursus ex Thebanis Dionysius Deus factus est, ejus autem consobrini, nimirum Pentheus & Actæon,

Actæon, & Learchus, homines fuerunt omnium infeliciſſimi. Ex quo verò tu Jupiter ſemel illis hanc licentiæ januam aperuiſti, & ad mortalium conſuetudinem te convertiſti, te omnes imitantur. Neq; ſolum maſculi Dii, ſed (quod eſt turpiſſimum) etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchiſen, Tithonum, Endymionem, & Jaſonem, alióſque? Itaque hæc mihi miſſa facienda videntur, multi enim laboris eſſet hæc cuncta ſingulatim reprehendere.

4. JUP. At vide, Mome, nè quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebit, ſi adoleſcentem verbis conturbaveris, affecto contumeliâ genere. MOM. Proinde neq; de aquila quicquam dicturus ſum, quod & illa in cœlo verſatur, regio ſceptro inſidens, ac tantùm non ſuper capite tuo nidificans, & Deus eſſe geſtiens? aut illam quoq; in Ganymedis gratiam præteribimus? Atqui, ô Jupiter, Attis ille, & Corybas, & Sabazius, unde nobis tandem accerſiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Perſico amictus, & tiarâ redimitus eſt, neque Græcam vocem inſonans, adeò ut ſi quis illi nectar propinet præbibentem non intelligat. Itaq; & Scytha & Geta hæc videntes nobis longùm valere juſſis, ipſi immortalitate donant homines, ſuiſque ſuffragiis Deos quoſcunque libuerit conſtituunt, non aliâ ratione, quàm Zamolxis ſervilis conditionis homo exiſtens, divinitatem adeptus eſt, & Deorum numero adſcriptus; haud ſcio quomodo nobis impoſu-

impoſuerit. At ſanè hæc omnia, ô Dii, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda ſunt. Cæterum tu, ô canino rictu hians Ægyptie, qui ſyndone amictus es, quiſnam eſſe gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus eſſe contendis latrando? Quid autem ſibi vult & Memphites taurus ille verſicolor, qui & adoratur, & reſpondet oraculis, neq; non Prophetas habet? Pudet verò me ciconias percenſere, & ſimias, & hircos, atq; his longè abſurdiora, quæ neſcio quomodo ex Ægypto in cœlum uſq; conſcenderunt. Illa itaq; ô Dii, quomodo ſuſtinetis æquali vobiſcum honore, aut etiam ampliùs adorari? At tu, Jupiter, quo ferre potes animo, poſteaquam arietis cornua tibi produxerint. JUP. Turpia profectò ſunt, quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraq; illorum in ſe myſtica complectuntur ænigmata, quæ non prorſus à prophanis deridenda ſunt. MOM. Planè nobis, Jupiter, opus eſt myſteriis, ut Deos eſſe cognoſcamus, & caninis capitibus præditos, canes eſſe intelligamus.

JUP. Mitte de Ægyptiis in præſens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito. MOM. De Trophonio, ô Jupiter & quod me præfocat, de Antilocho; ille, inquam, ſceleſti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratiâ præſtigiis incantans homines. Quo circa non ampliùs, tu Apollo, ob vaticinii prædicationem haberis in pretio, ſed jam omnis lapis & quævis ara reſponſa dat oracu-

oraculum petentibus, dummodo oleo perfusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abundaverit, cujusmodi jam permulti sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statua medetur febre laborantibus in Olympia, & Theagenis in Thaso. Quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & è regione Protesilao, nempe in Cherroneso. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti excrevimus, magis in usu fuit perjurium & sacrilegium, & omninò nos despectui habere cœperunt rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & suppositiis dicta esse volui. Cæterùm ego & peregrina nomina permulta audiens eorum, qui neque degunt apud nos, neque ullo modo possunt esse, admodum ô Jupiter, propter hæc rideo. Ubi enim gentium est multis modis jactata illa virtus, & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab inertibus hominibus Philosophiæ titulo semet venditantibus excogitata. Quæ quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaserunt, ut nemo amplius nobis sacrificare dignetur, certò persuasum habens quòd etiamsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quæ à fatis decreta sunt, & quæ sub initium cuiq; nascentium Parcæ fatalibus fusis adneverint. Perlibenter itaq; te, Jupiter, interrogarem ubinam gentium tibi visa esset aut virtus, aut natura, aut fatum? Quòd enim & tu talia subinde in philosophorum disputationibus audias

mihi dubium non est, nisi fortasse quispiam surdus sis ut eosdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicenda supersunt, sed finem verborum faciam. Video enim quosdam ob dicta mea dolenter perturbari, & jam sibilare: maximè vero eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaq; pro concludenda oratione, si ità sedet animo tuo, Jupiter, decretum quoddam de illis legam jam conscriptum. JUP. Recita, neq; enim omnia absurda aut de nihilo reprehendisti. Et sanè multa ex illis inhibenda, & coercenda sunt, nè in immensum excrescant.

Et hoc ad exemplum Athenienſium pſephiſmatum factum. Sic enim & apud illos aliquoties de peregrinis Urbe ejiciendis in ſenatu decretum legeſque latæ fuere, ut cum alibi, tum ex orationibus quibuſdam Demoſthenis patet.

Decretum, Bona Fortuna.

6. COncilio legitimè coacto, ſeptimo idûs N. Jupiter Rectorem agebat, Neptunus Præſidem, Apollo Præfectum, Momus Scribæ officio fungebatur noctu, & Somnus dixit ſententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græci tantum, verùm etiam Barbari, nequaquam digni exiſtentes cœleſtis Reipublicæ communi nobiſcum participatione, nothi & ſubditicii, haud ſcio quonam modo etiam Dii eſſe contendentes, cœlum compleverunt, ita ut ſympoſion tumultuoſis turbis plenum ſit, obſtrepentibus paſſim diverſis linguis multitudinis undiq; accerſitæ. Defecit autem Ambroſiæ, & Nectaris copia, adeò ut mnâ jam coëmenda ſit hemina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quâ ſunt procacitate & immodeſtia, Diis veris & antiquis loco-motis ſemetipſi primis dignantur accubitibus præter omnem

nem morem patrium : ad hæc, in terris quoq; ante alios honorari concendunt : visum est senatui populoq; ut ad hyberna solstitia cogatur in Olympo concilium, septem autem ad cognoscendum appositi eligantur Dii perfecti ; tres quidem ex curia veteri quæ Saturno regnante constituta est, quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Jupiter. Cæterum qui electi erunt arbitri, ipsi ad cognoscendum causas sessum eant, dicto priùs juramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius proclamato præconio universos in concionem congreget, quicunq; in Deorum concilium legitimè admitti postulant. Veniant autem illi adductis juratis testibus, & certi generis indiciis. Deinde illi in unum locum commeent, verùm arbitri accuratè expendentes, aut Deos illos declarabunt, aut ad sua sepulchra & majorum tumulos abligabunt. Si verò quispiam ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit, & semel ab arbitris condemnatus in cœlum ascenderit, ille per præceps in tartarum corruat. Præterea quisq; exerceat sua commercia, neq; Minerva rei medicæ intenta sit, neq; Æsculapius dandis oraculis vacet, aut serviat, neq; Apollo tanta soli sibi obeunda vendicet, sed una re quapiam electa, aut vatem, aut citharœdum, aut medicum agat. Porrò Philosophis dicetur, nè nova subinde fingendo comminiscantur nomina, neq; de iis, quorum imperiti sunt, nugentur. In quorumcunq; autem honorem, aut cultum templa, aut sacra constituta

sunt, illorum imagines subvertantur, earumq; loco, aut Jovis, aut Junonis, aut Apollinis, aut alterius cujuspiam erigatur. Illis autem urbs congesta terra sepulchrum accumulet, & aræ loco statuam reponat. Quòd si quis præconio dicto audiens esse noluerit, arbitrorúmq; examen & censuram subire recusârit, ille indictâ causâ condemnetur. JUP. Justissimum equidem decretum est istud, O Mome, & qui suffragatur huic, manum protendat. Atqui potius ità fiat, complures enim novi futuros qui sua non sunt adjecturi suffragia. Verùm in præsens abite. Cæterùm in concionem accersiti à Mercurio venite, adferentes unusquisq; cognitiones claras & manifestas comprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus sit, tum quomodo divinitatem adeptus sit: ad hæc tribum quoq; & curiales. Verùm enimvero, qui præstò non fuerit, parùm curæ erit arbitris, tametsi ille terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum esse existimârint.

Dialogus 3.

Timon sive Misanthropus.

TIM. O Jupiter Philie, & hospitalis, & sodalitie, & domestice, & fulgurator, & jus jurandice, & nubicoge, & grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poëtæ tribuunt, maximè cùm hærent in versu. Nam tum illis tu multi nominis factus, carminis ruinam fulcis,

fulcis, metriq; exples hiatum. Ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, gravifremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam palàm apparet nugas eſſe, fumúmq; Poëticum; nec omnino quicquam præter nominum ſtrepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, expromptáq; neſcio quomodopenitus extincta ſunt, frigéntque; adeò ut nè minimam quidem ſcintillulam iracundiæ adverſus nocentes reliquam obtinent. Itaq; citius quivis ex his, qui pejeraturi ſunt, extinctum ellychnium metuerit quàm flammam fulminis cuncta necantis: adeò titionem quempiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiſcentem nihil quicquam formident, verùm hoc ſolùm vulneris inferri poſſe judicent, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum eſt, ut jam Salmoneus tibi ſit auſus etiam obtonare: neq; id admodum abs re, quippe adverſus Jovem uſq, adeo frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciáq; tumidus. Quidni enim faciat, ubi tu perinde ac ſub mandragora ſtertis, qui neq; pejerantes exaudias, neq; eorum qui flagitia committant, reſpectum agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, auréſq; jam tibi obſurduerunt, inſtar horum, qui ætate defecti ſunt. Quandoquidem cum juvenis adhuc eſſes, acríq; animo, veheménſq, ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neq; tum unquam tibi cum illis erant induciæ.

Sed perpetuò fulmen erat in negotio, perpetuò obvibrabatur ægis, obſtridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem denſiſſimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quaſſationes, cribri inſtar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neq; non grando ſaxorum in morem. Atque ut tibi moleſtè differam, imbréſq; rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repentè Deucalionis ætate naufragium ortum eſt, ut, omnibus ſub aqua demerſis, vix unica ſcaphula ſervaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generi, quaſi ſcintillulas quaſdam ſervans, unde ſceleratius etiam genus in poſterum propagaretur. Nimirum igitur dignum ſocordia præmium ab illis reportas, cùm jam nec ſacra faciat tibi quiſquam, nec coronas offerat, niſi obiter in Olympicis, ac ità nè is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, ſed priſcum quendam ritum magis referre : ac penè Saturnum, ô Deorum generoſiſſime, te reddunt, magiſtratu abdicantes.

2. Omitto loqui, quoties jam templum tuum, ſacrilegio compilârint, cùm tibi etiam ipſi in Olympiacis manus admoliti ſunt. Atq; interea tu altifremus ille pigritabaris vel excitare canes, vel vicinos advocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generoſus Gigantúmq; extinctor, & Titanum victor ſedebas, cùm tibi cæſaries ab illis circumtonderetur, decem cubitale fulmen dextrâ tenenti. Horum igitur, ô præclare, quis tandem e-

rit

rit finis, quæ tu adeò securè despicis? Aut quando de tantis maleficiis pœnas sumes? quot Phaëthontes aut Deucaliones satis idonei sunt ad expiandam tam inexhaustam morum iniquitatem! Etenim ut de communibus fileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cum tam multos Athenienses in sublime evexerim, ex pauperrimis divites reddiderim, cunctisq; quotquot opus haberent, suppeditarim, imo semel universas opes in amicos juvandos effuderim, simul atq; his rebus ad inopiam deveni, jam nè agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui dudum reverebantur, adorabant, meóq; de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversam hominis jam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam prætereunt, quasi nè nôrint quidem. Alii verò & procul conspecto me, aliò in aliam viam deflectunt, existimantes sese inauspicatum abominandumq; visuros spectaculum, quem non ità pridem servatorem & adjutorem suum esse prædicabant. Itaq; prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atq; hîc cum solitudine, cumq; ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quòd posthac non intuebor plerosq; præter meritum secundis fortunæ successibus utentes. Nam illud vel maximè urit. Jam igitur tandem aliquando Saturni Rheæq; proles, excusso profundo isto, gravique

ſomno (nam Epimenidem quoq; dormiendo viciſti) denuo jactato fulmine, aut ex Oeta redaccenſo, ingenti redditâ flammâ iram aliquam ſtrenui illius ac juvenilis Jovis oſtende, niſi vera ſint quæ à Cretenſibus de te, tuáq; ſepulturâ feruntur.

3. JUP. Quis hic eſt, Mercuri, ſic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac ſqualidus, pelléq; amictus: fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, nimirum Philoſophus eſt, neq; enim alioqui adeò impia, nefariáq; in nos fuerat dicturus. MER. Quid ais pater, an non nôſti Timonem Echecratidis filium Colyttenſem? Hic nimirum eſt, qui nos ſæpenumerò in ſacris legitimis convivio accepit, ille repentè dives factus, ille qui totas hecatombas, apud quem ſplendidè Jovialia feſta conſuevimus agitare. JUP. Hem, quænam, iſta rerum commutatio? hiccinè honeſtus ille dives, quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc ſit habitu ſqualidus, ærumnoſus, foſſor conductitius, uti conjicio, cùm tam gravem ligonem gerat? MER. Ad hunc modum illum quodammodo probitas evertit, atq; humanitas, & in omnes, quicunq; egerent, miſericordia. At revera vecordia potiùs facilitáſq; nullúſq; in ſuſcipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, ſeſe corvis lupiſq; largiri. Quin cùm à vulturibus tam multis miſero jecur eroderetur, amicos eſſe eos, & ſocios judicabat, quaſi benevolentiâ erga

ſeſe

ſeſe afficerentur, cum illos epulæ magis caperent. Ergo poſteaquam oſſa penitus nudâſſent, circumroſiſſentque; deinde ſi qua medulla ſuberat, hanc quoque admodum diligenter exſuxiſſent; aufugerunt, exſuccum & radicitùs defectum deſtituentes, adeò ut poſtea nè agnoſcant quidem, aut aſpiciant, tantùm abeſt, ut ſint qui ſuppeditent, viciſſimque impertiant. Has ob res foſſor, & ſago, ut vides opertus pelliceo urbem præ pudore fugiens, mercede terram exercet, adverſus ingratos atrâ bile ſtomachatur, qui quidem ipſius benignitate ditati, admodum faſtuoſè nunc prætereant, ac nè nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. Atque profectò vir neutiquam faſtidiendus, aut negligendus eſt, & jure optimo indignatur, qui iis tantis in malis agat. Quare ſceleratos iſtos adulatores ipſi quoque fuerimus imitati, ſi eum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguiſſimas nobis in aris adoleverit, quarum nidor etiamdùm mihi in naribus reſidet. Cæterùm propter negotia & turbam maximam pejerantium, tum vi, non jure agentium, neque non aliena rapientium, prætereà ob formidinem quam mihi pariunt ſacrilegi, (quorum quidem cùm multi ſunt, tum obſervatu difficiles, adeò ut nè minimum quidem nos connivere ſinant) longo jam ad Atticam regionem oculos non converti tempore, maximè poſteaquam philoſophia & de verbis digladiationes apud iſtos increbuerunt, ità ut pugnan-

tibus inter ſe iſtis vociferantibúſq; ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi neceſſum eſt, aut auribus obturatis ſedere, aut dirumpi ab eis conficiq; qui virtutem quandam, & incorporea quædam, meráſq; nugas ingenti vociferatione connectunt. Hæc in cauſa fuerunt, ut hunc quoq; neglexerim, cùm haud mediocriter de nobis ſit meritus. Quod reliquum eſt, Mercuri, tu aſſumpto Pluto, celeriter ad iſtum abeas. Porrò Plutus unà ſecum ducat & Theſaurum, & utriq; apud Timonem perſeverent, neq; adeo facilè demigrent, etiamſi quàm maximè, illos præ bonitate rurſum ex ædibus exegerit. Cæterùm de palponibus illis, atq; ingratudine quâ in hunc ſunt uſi, in poſterum conſulcabo, pœnáſq; daturi ſunt, ſimul atq; fulmen inſtauravero. Nam fracti ſunt in eo retuſâ cuſpide duo è radiis maximi, cum nuper avidiùs in ſophiſtam Anaxăgoram jacularer, qui ſuis familiaribus ſuadebat, nullo pacto eſſe ullos nos, qui Dii vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quòd Pericles obtenta manu eum protexerit. Cæterùm fulmen in Caſtoris ac Pollucis templum detortum tum illud exuſſit, tum ipſum parum abfuit, quin ad ſaxum comminueretur. Quanquam interim vel id ſupplicii ſatis magnum in iſtos fuerit, ſi Timonem conſpexerint egregie locupletem factum.

4. MER. Quantum habet momenti altum vociferari, & obſtreperum audacémq; eſſe? Idq; non iis modò qui cauſas

sas agunt, verùm etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo dives evaserit Timon, qui se imprecando clamosum & improbum præstiterit, Jovémq; reddiderit attentum. Si vero silentio fodisset nutans, etiam nunc foderet neglectus. PLU. At ego, Jupiter, haudquaquam ad istum rediturus sum. JUP. Quid irâ non rediturus, optime Plute, præsertim à me jussus? PLU. Quoniam, per Jovem, injuriâ me affecit ejiciens, & in multa fragmenta dissecans, idq; cùm illi paternus essem amicus, ac me, penè dixeram furca ex ædibus expulit, nec aliter quam ii, qui è manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis & adulatoribus & scortis donandus? Ad eos me mitte, ô Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in pretio sim, & majorem in modum exoptatus. At hi stupidi cùm inopiâ commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligonéq; sit habeant, cùm quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. JUP. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abundè satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, te videlicet potiùs præoptandum quàm inopiam. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quòd tibi patefactis foribus liberè permiserit vagari, neq; includens, neq; zelotypus in te. Porro aliàs diversa de causa in divites stomachabare, cùm

dicerés,

diceres, te ab illis repagulis, clavis, ac signorum objectaculis impressis ità fuisse conclusum, ut nè prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimiis tenebris, eóq; pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiamnum ex assiduo colligendi, coacervandíq; usu contractis contortisque; quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoq; ab illis te minitabare. In summa, rem supra modum acerbam judicabas, in æreo ferreóve thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atq; à sceleſtissimis educari pædagogis, Fœnore & Computatione. Proinde absurdè facere aïebas quòd te præter modum adamarent, neq; cùm liceret, frui auderent, neq; cùm ipsis esset in manu, amore suo securè uterentur, sed vigiles observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniventibus, neque usquam dimotis semper intuentes, abundè magnum fructum arbitrantes, non quòd ipsis fruendi facultas adesset, sed quòd nemini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicum id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asservarent, & (quod esset absurdissimum) ipsi quidem sibi subtraherent, vererentúrq; contingere: non intelligerent autem fore, ut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad obscuram,

&

& oris angusti lucernulam, at sticuloſum ellychniolum usurus invigilare. Annon igitur iniquum, cùm hæc quondam incuſaveris, nunc in Timone diverſa his criminari?

3. PL. Atqui ſi rem verè perpenderis, utrumq; me jure facere judicabis. Nam & Timonis iſta nimia lenitas, negligentia potius, haud benevolentia, ſtudiúmq; quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diverſo, qui me oſtiis ac tenebris incluſum ſervabant, id agentes, quo ſcilicet craſſior, ſaginatiórq; ac nimiâ mole turgidus evaderem, cùm interim neq; ipſi contingerent, neq; in lucem producerent, nè vel aſpicerer à quopiam; hos dementes, & contumelioſos in me judicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent ſitu cariéq; putrefacere, haud intelligentes, quò mox demigrent, me alii cuipiam, cui fortuna faverit, relicturi. Neq; hos igitur probo, neq; illos, qui nimium facilè mihi manus admovent, ſed qui (quod eſt optimum) mediocritate utuntur, uti nec prorſus abſtineant nec penitus profundant. Etenim per Jovem illud conſidera, Jupiter, ſiquis ubi juvenem & formoſam uxorem lege duxerit, poſtea neq; obſervet, neq; omnino zelotypiâ proſequatur, concedens illi ut noctu atq; interdiu eat quò velit, & rem cum quibuſlibet habeat, vel potiùs ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? Profectò hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui ſæpenumero amorem

amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem, cæterùm nec ipse contingat florentem ætate, decorámq; virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilémq; in perpetuâ virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat, colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare fruique conjugio, puellam adeò formosam atq; amabilem sinat emarcescere per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens. Quare & ipse sæpe indignor, cum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus, laniorq; atq; exhaurior, à nonnullis contrà perinde ac stigmaticus fugitivus compedibus vincior. JUPITER. Quid igitur indignaris contrà illos, quandoquidem utrinq; pœnas egregias luunt? alteri quidem dum tantali in morem, neq; bibere sinuntur, neq; edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum illis ceu Phyneo cibos Harpyæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi jam, Timone multò posthac usurus cordatiore. PLU. An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omninò influxerim, datâ operâ exhaurire, quasi conetur occupare, quò minùs influam, veritus nè si copiosus infundar, ipsum undis obruam? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, frustráq; infusurus, vase non

non continente liquorem, imò prius propemodum effuſo quod influit quàm influxerit. Adeò latus dolii ad hiatus effuſionem, ac liber exitus. JUP. Proinde ni hiatum iſtum obturaverit, perpetuámq; perſtillationem ſiſtere ſtuduerit, te propediem effuſo, facilè inveniet ſagum rurſus & ligonem in fæce dolii. Sed interim abite, atq; illum divitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopas ex Ætna tecũm adducas, quò fulmen cuſpide reſtitutâ reſarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit.

6. MER. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modò, verum etiam claudum eſſe. PLU. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verum ſi quando proficiſcor à Jove miſſus ad quempiam, tum neſcio quo pacto tardus ſum, & utroq; claudus pede, ità ut ægrè ad metam pertingere queam, ſene nonnunquam interim facto, qui me operibatur. Porrò cum diſcedendum eſt, alatum videbis, multò avibus celeriorem. Undę fit, ut vix jam amoto repagulo, ego jam præconis voce victor pronuncier, ſaltu ſtadium tranſmenſus, ne videntibus quidem aliquoties ſpectatoribus. MER. At iſta quidem haud vera narras, imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri nè obolus quidem erat quo reſtim emerent, ſtatim verò hodie divites & ſumptuoſi in albo curru aurigantes, quibus antè ne aſellus quidem ſuppeditarit. Ii tamen purpurati, aurúmq; manibus geſtantes

ſtantes obambulant. Qui ne ipſi quidem, opinor, credere poſſunt, quin per ſomnium divites ſint. PLU. Iſthæc alia res eſt, Mercuri, neq; enim tum meis ipſius ingredior pedibus, nec à Jove, ſed à Dite ad iſtos tranſmittor, qui & ipſe nimirum opum largitor eſt, ac magna donans: id quod ipſo etiam nomine declarat. Itaq; quoties eſt mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me, ac diligenter obſignantes, ſarcinæ in morem ſublatum tranſportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricoſâ parte jacet vetere linteo in genua injecto tectus, de quo feles digladiantur. Porrò qui me ſperaverant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter, quàm hirundinem advolantem ſtridentes pulli. Deinde ubi ſignum detractum eſt, & lineus ille funiculus inciſus, apertæq; tabellæ, jamq; novus dominus pronunciatus eſt, ſive cognatus quiſpiam, ſive adulator, ſive ſervulus obſcœnus, qui puerili obſequio favorem meruerit, etiam tum mento ſubraſo, pro variis omnigeniſq; voluptatibus quas ipſi jam obſoletus ſuppeditavit ſervus, ingens ſcilicet præmium ferens, generoſus quiſquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipſis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modo Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterum illos nequicquam hiantes, ſeq; mutuum intuentes relinquit; ac verum luctum agentes, quod ejuſmodi thynnus ex intimo

ſagenæ

ſagenæ ſinu ſit elapſus, qui non parùm magnam eſcam devoravit. At hic repentè totus in me irruens, homo vitæ mundioris atq; elegantioris rudis, pingui, illotâq; cute, qui compedes etiamdum horreſcit, & ſi quis præteriens loro increpet, arrectis ſtat auribus, quiq; piſtrinum perinde uti templum adoret non eſt deinceps tolerandus iis, quibuſcum vivit, verùm & ingenuos afficit contumeliâ, & conſervos flagris cædit, experiens num & ſibi hujuſmodi liceant, donec aut in ſcortulum illapſus, aut equorum alendorum ſtudio captus, aut adulatoribus ſeſe permittens, dejerantibus Nireo formoſiorem eſſe, Cecrope Codróve generoſiorem, callidiorem Ulyſſe, unum autem vel ſedecim pariter Crœſis opulentiorem, momento temporis ſemel profundat infelix, quàm minutatim multis ex perjuriis, rapinis, flagitiis, fuerant collecta.

MER. Iſta fermè ſic ſe habent, uti narras; verùm ubi tuis ipſius ingrederis pedibus, quî tandem cœcus cùm ſis, viam invenire ſoles? Aut qui dignoſcis, ad quoſnam Jupiter te miſerit, dignos illi viſos qui divitiis abundent? PL. Enimvero credis me reperire iſtos ad quos mittor? MER. Per Jovem haudquaquam. Neque enim alioqui Ariſtide præterito, ad Hipponicum & Calliam acceſſiſſes tum ad alios Athenienſes, homines nè obolo quidem æſtimandos. Cæterum quid facis, quandoquidem es emiſſus? PLU. Surſum ac deorſum circumcurſans oberro, donec

nec imprudens in quempiam incurrero. Hic autem, quiſquis ille ſit, qui fortè primus me nactus ſit, obducit, ac poſſidet, te, Mercuri, pro lucro præter ſpem objecto venerans atq; adorans. MER. Num ergò fallitur Jupiter, qui quidem credat ex ipſius animi ſententia, ditari abs te hos, quos ille dignos exiſtimârit, qui diteſcerent? PLU. Et jure quidem optimo fallitur, ô bone, quippe qui cum me cœcum eſſe non ignoret, emittat veſtigatum rem uſq; adeò repertu difficilem, & jam olim è vita ſublatam, quam ne Lynceus quidem facilè inveniret, quæ nimirum adeò obſcura ſit ac minuta. Itaq; cum rari ſint boni, improbi porrò in civitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in hujuſmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. MER. At quî fit, ut quoties eos deſeris, celeriter aufugas, cùm viæ ſis ignarus? PLU. Tum demum acutum cerno, pedibuſq; valeo, ubi ad fugam tempus invitat.

8. MER. Jam illud quoq; mihi reſponde, quî fit, ut cum ſis oculis captus (dicendum enim eſt) præterea pallidus, & cruribus gravis, *poſtremò claudus*, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes reſpiciant in te, & ſi poriantur, felices videantur; ſin fruſtrentur non ſuſtineant vivere? Ex his equidem non paucos novi, qui ſic perditè te amârint, ut ſe aërio è ſcopulo piſcoſi in æquoris alta præcipites abjecerint, rati faſtidiri ſeſe abs te, propterea quòd illos nullo pacto reſpexiſſes. Quanquam ſat ſcio, tu quoq; fateberis, ſi quo modo tibi notus es, furere iſtos

quî

qui ejusmodi amore sunt dementati. P L. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cœcum, aut si quid aliud adest mihi vitii? MER. Quid ni, ô Plute? nisi fortè & ipsi omnes cœci sunt. P L U. Haud cœci quidem, ô optime, verùm insciția errórq; quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras: ad hæc ipse quoq; ne per omnia deformis sim, personâ vehementer amabili tectus inauratâ, gemmísq; picturatâ, ac versicoloribus amictus, eis occurro: illi rati sese nativi vultûs venustatem aspicere, amore capiuntur, & pereunt non potientes. Quod si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit, dubio procul futurum sit, ut se ipsi damnent qui tantopere cœcutierint, adamantes res neutiquam amandas ac fœdas. MER. Quid ergò posteaquam eò perventum est, ut jam divites evaserint, jamq; personam sibi circumposuerint rursum falluntur? Adeò ut si quis illis detrahere conetur, penè caput potius, quam personam abjiciant: Neq; enim verisimile est etiam tum illos ignorare fucatam esse formam, cùm intus cuncta inspexerint. P L U. Ad id non parum multæ res, ô Mercuri, mihi sunt adjumento. MER. Quænam? PLU. Simulatq; qui me primum nactus est, apertis foribus exceperit clanculum, unà mecum introit elatio, vecordia, jactantia, mollities, violentia, dolus, atq; alia item innumerabilia: à quibus omnibus posteaquam est animis occupatus, jam admiratur

tur quæ neutiquam ſunt admiranda, & appetit ea quæ ſunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingreſſorum malorum ſtupet, illorum ſatellitio vallatum, quidvis potius paſſurus, quàm uti me compellatur rejicere.

9. MER Ut levis ac lubricus es, Plute, retentu difficilis ac fugax, neq; ullam præbens anſam certam quo prenſus teneare, ſed neſcio quomodo anguillarum ac ſerpentum in morem inter digitos elaberis. At è diverſo paupertas, viſcoſa, prenſu facilis, totóq; corpore mille uncos gerit hamos, ut qui tetigerint, illicò hæreant, nec facilè queant avelli. Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omiſimus. PLU. Quam? MER. Nempe quia Theſaurum non adduximus, quo vel imprimis erat opus. PLU. Iſthac quidem ex parte bono ſis animo. Nam non niſi in terra relicto illo ad vos aſcendere ſoleo, juſſóq; intus manere foribus occluſis, neq; cuiquam aperire, niſi me vociferantem audierit. MER. Jam igitur Atticam adeamus. Et me ſequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigerimus. PLU. Rectè facis, Mercuri, cùm me per viam ducis. Etenim ſi me deſereres, forſan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic ſtridor ceu ferri ſaxo impacti? MER. Timon hic eſt, qui proximè montanum & petricoſum fodit ſolum. Papæ, adeſt & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atq; id genus aliorum turba, quorum omnium agmen

men fames cogit, longè præſtantius quàm tui ſint ſatellites. PLU. Quin igitur quàm ocyſſimè diſcedimus, Mercuri? Neq; enim ullum operæ pretium fecerimus cum homine ejuſmodi vallato exercitu. MER. Secus viſum eſt Jovi, quare nè metu deterreamur.

10 PAU. Quò hunc nunc Argicida, manu abducis? MER. Ad hunc Timonem, ad quem à Jove ſumus ire juſſi. PAU. Itáne rurſum Plutus ad Timonem, poſteaquam ipſum ego malè habentem ob delicias ſuſcepi commendans, quòd ſapientiæ labori, ſtrenuum, multiq; pretii virum reddidi? Adeóne deſpicienda, injuriæq; idonea vobis Paupertas judicor, ut hunc quæ mihi unica erat poſſeſſio, eripiatis, jam exactiſſimâ curâ ad virtutem excultum, ut Plutus hic, ubi denuò ſuſceperit, per contumeliam & arrogantiam illi manu injectâ, talem reddiderit qualis erat dudum, mollem & ignavum ac vecordem, rurſum mihi reſtituatur, ubi jam nihil factus erit & rejiculus? MER. Sic, ô Paupertas, Jovi placitum eſt. PAU. Equidem abeo: At vos, Labor & Sapientia, reliquiq; conſequimini me. Porro hic brevi cognoſcet, qualis in ſe fuerim, quam nunc relinquet, nempe adjutrix bona, & rerum optimarum doctrix, quâcum donec habuit commercium, ſano corpore, valentiq; animo perſeveravit, virilem exigens vitam, & ad ſeſe reſpiciens, ſupervacua autem & vulgaria iſta, aliena, ità ut ſunt, exiſtimans. MER. Diſcedunt illi, nos ad eum adeamus.

TIM.

11. TIM. Quinam eſtis, ô ſceleſti? Aut quid volentes huc veniſtis, homini operario mercenarióq; negotium exhibituri? verum haudquaquam læti abibitis ſceleſti ut eſtis omnes; nam ego vos illico glebis & ſaxis petitos comminuam. MER. Nequaquam, ô Timon, nè ferito, neq; enim feries mortales, verùm ego ſum Mercurius, hic Plutus. Miſit nos Jupiter, votis tuis exauditis. Quare quod benè vertat, opes accipe, deſiſtens à laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiamſi Dii ſitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum Deos tum homines. Sed hunc cœcum, quiſquis hic fuerit, mihi certum eſt ligone impacto comminuere. PLU. Abeamus per Jovem, Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter inſanire, nè malo quopiam accepto diſcedam. MER. Nè quid ferociter, Timon, quin exue potius penitus iſtam ferocitatem, aſperitatèmq; ac manibus obviis excipe bonam fortunam, rurſum dives eſto, rurſum Athenienſium princeps, & deſpice ingratos iſtos, ſolus ipſe feliciter agens. TIM. Nihil mihi vobis eſt opus, ne obturbate, ſat opum mihi ligo, præterea fortunatiſſimus ſum, ſi nemo propiùs ad me accederit. MER. Adeóne, quæſo, inhumaniter? *Hæc ego ſæva Jovi refero, atque immania dicta?* Atqui par erat forſitan homines tibi haberi inviſos, ut qui tam multa indigna in te commiſiſſent, Deos te proſequi nequaquam erat conſentaneum, cum illi tantopere tui curam agant. TIM. At tibi, Mercuri

curi, Joviq; quod me reſpicis, plurimam equidem habeo gratiam, cæterùm hunc Plutum nequaquam recepero. MER. Quid ita? TIM. Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mihi fuit autor, cum me aſſentatoribus proderet, inſidiatores in me invitaret, conflaret odium, illecebris corrumperet, invidiæ obnoxium redderet, deniq; cum me adeò perſidè ac proditoriè deſtitueret. Contra, Paupertas optima, me laboribus viro digniſſimis exercens, mecumq; verè & liberè convivens, & quæ opus erant, ſuppeditavit laboranti, & vulgaria iſta contemnere docuit, effecitq; ut mihi vitæ ſpes omnes ex me ipſo penderet, demonſtrans quænam eſſent opes veræ meæ, nempe quas neq; adulator aſſentans neq; ſycophanta minitans, neq; plebs irrirata, neq; concionator ſuffragiorum autor, neque tyrannus intentus inſidiis queat eripere. Itaq; jam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum graviter exerceo, neq; quicquam eorum quæ ſunt in civitate malorum aſpicio, abundè magnum & ſufficientem victum mihi ligo ſuppeditat. Quare tu, Mercuri, quam veniſti viam remeiens recurre, una tecum Plutum adducens ad Jovem. Illud mihi ſat fuerit, ſi effecerit, ut omnes mortales ab ineunte ætate ejulent. MER. Nequaquam ô bone, neq; enim omnes ad ejulandum ſunt commodi. Quin tu iracunda pueriliáq; iſta miſſa face, ac Plutum excipe: non ſunt rejicienda munera quæ à Jove proficiſcuntur. PLU. Vin'

Divitiarum mala.

Paupertatis bona.

Timon,

Timon, ut contra te partes defendam meas, an graviter feres si quid dixero? TIM. Dicito, nè multis tamen, neq; cum procœmiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te hujus Mercurii gratiâ paucis dicentem. PL. Atqui multis mihi potiùs erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num quâ in re te, quemadmodum ais, læserim, qui quidem dulcissimarum quarumcunque rerum tibi extiterim autor, opiféxque, autoritatis, primarii loci, coronarum, aliarum item voluptatum: m â operâ conspicuus eras, celebris & observandus. Cæterùm si quid molesti ab adulatoribus accidit, non mihi potes imputare, quin ipse magis abs te sum affectus contumeliâ, propterea quod me tam ignominioſè viris illis execrandis suppeditâris, qui te mirabantur, ac præstigiis dementabant, mihiq; modis omnibus insidias struebant. Porrò quod extremo loco dixisti, te à me proditum, desertúmque fuisse, istud criminis in te possum retorquere cùm ipse sim modis omnibus à te rejectus, præcépsq; exactus ex ædibus. Unde pro molli chlamyde sagum istud chariſſima tibi pauperтas circumposuit. Itaq; testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim, ne ad te venirem, adeo hostiliter mihi adversatum. MER. At nunc vides, Plute, in cujusmodi hominem tit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem junge. Tu verò fode ità ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accerſiveris.

13. Par-

13. Parendum eſt, Mercuri, rurſuſque diteſcendum. Quid enim facias cùm dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miſerum conjicies, qui quidem cùm ad hunc uſq; diem feliciſſimè vixerim, tantum auri repentè ſum acceptus, nihil commeritus mali, tantúmque curarum ſuſcepturus. MER. Suſtine, Timon, meâ gratiâ, tametſi grave eſt iſthuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi præ invidiâ rumpantur Ego porrò ſuperata Ætnâ in cœlum revolavero. PLU. Abiit ille quidem, ſicut apparet: nam ex alarum remigio facio conjecturam. Tu vero hic operire: ſiquidem digreſſus Theſaurum ad te tranſmittam, ſed feri fortiùs. Tibi loquor, auri Theſaure, Timoni huic audiens eſto, offérque temet eruendum. Fode, Timon, altiù impingens. Cæterum ego à vobis digredior.

14. TIM. Age jam, ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare dum ex abdito Theſaurum in apertum evocâris. Hem prodigiorum autor Jupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, undenam auri tantum? Num ſomnium hoc eſt; Metuo nè carbones reperturus ſim experrectus. Atqui aurum profectò eſt inſigne, fulvum, grave, & aſpectu multo jucundiſſimum. Pulcherrima Aurum fauſtitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctéſq; & dies renides. Ades, O mihi chariſſimum & deſideratiſſimum. Nunc demum credo vel Jovem ipſum olim aurum eſſe factum Etenim quæ tandem virgo non exporrecto

sinu usq; adeò formosum amatorem excipiat, per tegulas elapsum? ô Mida, Crœseq; ac munera Delphico in templo dicata, ut nihil eratis, si cum Timone, cúmq; Timonis opibus conferamini, cui nè Persarum quidem Rex par est. O ligo, & sagum chariſſimum, vos quidem Paui huic reponere commodum. At ego quùm maximè semotum mercatus agrum turriculáq; servandi auri gratiâ constructa, uni mihi affatim vixero: sepulchrum item inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hæc igitur decreta sunto, placitáq; in reliquum vitæ, sejunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porrò amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ, meræ nugæ. Tum commiserari lacrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas ac morum subversio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: unus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cùm horum quopiam congredi, piaculum: adeò ut si quem aspexero duntaxat. inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco quàm signa saxea, æreáve, neq; fœcialem ab illis missum recipiamus, neq; fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterùm tribulis, cognati populares, postremò patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientium virorum pretia. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus. Diis sacra faciat, epuletur solus sibi ipsi vicinus sibi particeps excutiens sese ab aliis.

aliis. At ſemel decretum eſto, ut unus ſeipſum comiter accipat, ſi moriendum ſit, aut neceſſe habeat ſibi ipſi coronam admovere. Nullúmq; nomen ſit dulcius quàm Miſanthropi, id eſt, hominum oſoris Morum autem notæ, difficultas, aſperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quod ſi quem conſpexero incendio conflagrantem, obteſtantem quò reſtinguam, pice oleóq; reſtinguere: rurſùm ſi quem flumen undis abſtulerit, iſq; manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc quoq; demerſo capite propellere, nè poſſit emergere: hunc ad modum par pari relaturus eſt. Hanc legem Timon tulit Echecratides Colyttenſis, & concionis ſubſcripſit ſuffragiis idem ille Timon. Agè hæc decreta ſunto, & pro virili immoremur eis.

15. Cæterùm magno emerim, ut id omnibus innoteſcat, quod opibus abundo, nam illa res illos præfocaverit. Sed quid illud? hem quæ trepidatio? undiq; concurrunt, pulverulenti atq; anheli, haud ſcio, unde aurum odorati. Utrùm igitur hoc conſcenſo colle ſaxis eos abigam è ſublimi dejaculans, an hâc tantùm in re legem violabimus, ut ſemel cum illis congrediamur, ut magis arguntur, faſtiditi repulſique? Ità ſatius eſſe duco. Itaq; ſubſiſtamus, quò illos excipiamus. Agè proſpiciam, primus eorum iſte quis eſt; Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, cum apud me ſæpenumero ſolida dolia vomuerit. Sed benè eſt quòd ad me venit, nam primus omnium vapulabit. GNA.

Annon dixi Timonem virum bonum non neglecturos esse Deos? Salve Timon, formosissime, jucundissime, convivator bellissime! TIM. Scilicèt, & tu Gnathonides, vulturum omnium voraciſſime, & hominum perditissime! GNA. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi compotamus? Nam novam tibi adfero cantilenam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis. TIM. Atqui elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid istuc? feris, ô Timon? Atteſtor, ô Hercules, hei, hei! in jus te voco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. TIM. Atqui si cunctere pauliſper, mox cædis me reum ages. GNA. Nequaquam, quin tu plane vulneri medere, paululo auri inſperſo. Mirum enim in modum ſanguinem ſiſtet hoc remedium. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. At tibi malè ſit, qui quidem ex viro commodo tam ſævus factus ſis.

16. TIM. Quis hic eſt qui accedit recalvaſter ille? Philiades, aſſentatorum omnium flagitioſiſſimus. Hic cum à me ſolidum acceperit, fundum, tum filiæ in dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem teliquis ſilentibus omnibus ſolus majorem in modum extuliſſet, dejerans me vel oloribus magis canorum, ubi ægrotantem antea vidit me, & aderam oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impegit. PHI. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoſcitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero habet ille digna

digna se, quandoquidem immemor est atq; ingratus. At nos qui jam olim convictores sumus, æquales ac populares, tamen modestè agimus, nè insilire videamur. Salve here, fac ut istos adulatores sacrilegos observes, qui nusquam adsunt nisi in mensa, præterea à corvis nihil differunt. Neq; posthac hujus ætatis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego cùm tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi, te summas quasdem opes esse nactum. Proinde accessi his de rebus admoniturus te: quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. TIM. Ità fiet, Philiades; sed age, accede, quo te ligone comitem accipiam. PHI. Homines! confregit cranium hic ingratus, propterea quod eum ea quæ in rem illius erant, admonui.

17. TIM. Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas dextrâ gestans, aitq; se mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati dependit, nam damnatus erat, ac vinctus. At cùm solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porrò cùm illi fortè obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atq; ego adiens id quod ad me redibat, poscerem, negabat se civem nôsse me. DEM. Salve, Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Athenienſium, propugnaculum Græciæ: Profecto jamdudum te populus frequens,

ut utraq; curia opperitur. Sed prius decretum audi quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil, & luctâ cursûq; die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestriq; certamine. TIM. At ego nè spectator quidem unquam in Olympicis sedi. D E M. Quid tum? spectabis posthac, sed ista communia addi sarius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit, & Peloponnensium duas acies concidit. TIM. Quâ ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neq; unquam militiæ dederim nomen. D E M. Modestè equidem de te ipso loqueris, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de causis omnibus visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim plebi singulatim, communiter universis, aureum statuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextrâ tenentem, radiis tempora ambientibus utq; septem aureis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionysiis tragœdiis novis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quòd cognatus illius propinquus ac discipulus ejus sit. Nam &

orator

orator optimus Timon ; prætereà quicquid voluerit. Hoc igitur tibi ſuffragium. Sed utinam & filium meum ad te pariter adduxiſſem, quem tuo nomine Timonem appellavi. TIM. Quî potes, Demea, cum nè uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis ſcire licuit? DEM. At ducam, novo ineunte anno, ſi Deus permiſerit, quodque erit natum (erit autem maſculus) Timonem nuncupabo. TIM An uxorem tu ſis ducturus equidem haud ſcio, tantâ à me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi! Quid hoc rei eſt? Tyrannidem Timon occupas, Pulſaſque eos qui ſunt ingenui, ipſe nec ingenuus planè, nec civis? verùm propediem pœnas daturus cum aliis nominibus, tum quòd incenderis arcem. TIM. Atqui non conflagravit arx, ſceleſte. Proinde apertè calumniaris. DEM. Sed & dives es, poſticum (arcis Athenienſis) perfodiens. TIM. Neque hoc perfoſſum eſt, unde nè hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEM. Verùm effodietur poſthac, ſed tu interim omnia quæ in ea condita poſſides. TIM. Alteram itaq; plagam accipe. DEM. Hei ſcapulis meis. TIM. Nè vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, ſi cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum ſceleſtum hominem non protrivero. Tum fruſtrà vicerim in Olympicis, & pugil & palæſtrites.

18. Sed quid hoc? an non philoſophus Thraſycles hic eſt? Profectò ipſus

eſt, promiſſâ barbâ, erectiſq; ſupercilijs, & magnum quoddam ſecum murmurans accedit, Titanicum obtuens, cæſariem per ſcapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic ſedatum oris habitum præ ſe ferens, inceſſu moderatus, amictu modeſtus, manè mirum quàm multa de virtute diſſerit, damnans eos qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans: at ubi lotus devenit ad cœnam, puérq; ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maximè gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à dilucularis illis diſputationibus diverſiſſima quæ ſunt exhiber, dum milvi inſtar præripit obſonia, & proximum cubito oppoſito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atq; in patinis virtutem inventurum ſeſe ſperet: dúmq; uſq; adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut nè paululum quidem reliquiarum ſinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, vel ſi totam placentam, aut ſuem ſolus omnium accipiat: qui quidem edacitatis & inſatiabilitatis eſt fructus, temulentus, vinóq; bacchatus, non ad cantum modò, ſaltationémq;, verùm ad convicium uſq; & iracundiam. Ad hæc multus inter pocula ſermo (tum enim vel maximè) de temperantia, ſobrietatéque: atqui iſta quidem loquitur, cùm jam à mero malè affectus balbutit ridiculé. Deinde accedit vomitus. Poſtremò ſublatum eum de convi-

vio

vio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alicqui nè sobrius quidem ulli primariorum cesserit vel mendacio, vel confidentiâ, vel avaritiâ. Quin inter assentatores primas tenet, pejerat promptissimè, anteit impostura, comitatur impudentia In summa, prorsus admirandum quoddam spectaculum est, omni ex parte exactum, variéq; absolutum, proinde non ejulabit clariùs videlicet, cùm sit modestus. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thrasycles? THR. Non hoc animo ad te venio, Timon quo pleriq; isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conviviorum adducti spe concurrunt, multáq; assentatione deliniunt te, hominem videlicet simplicem, faciléq; impertientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cœnam sufficientem esse, tum obsonium suavissimum, cepam aut nasturtium, aut si quando delicier, pusillum salis. Porrò potum fons Athenis novem saliens venis suppeditat. Tum pallium hoc quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in pretio est quam calculi qui sunt in litoribus Sed tuâ ipsius gratiâ huc me contuli, ut nè te subverterent pessima ista atq; insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes universas in mare præcipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quiq; Philisophiæ possit opes perspicere. Nè tamen in altum, ô bone, sed fermè ad pubem usq; ingressus,

paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quod si hoc non vis, ture igitur eas potiore viâ ex ædibus ejicito, ac nè obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunq; opus habent: huic quinq; drachmas, illi minam, alii talentum. Si verò quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem terre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non meâ ipsis gratiâ peto; sed quo amicis, si qui egebunt, donem, sat est si modò peram hanc largitione tuâ expleveris, ne duos quidem modios Æginenses capientem. Nam paucis contentum, modestumq; convenit esse eum qui philosophatur, neq; quicquam ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis probo, Thrasycles: ergò si videtur, priusquam peram expleam, agè tibi caput oplebo tuberibus, posteaquam ligone sum mensus. THR. O libertas, ô leges, pulsamur ab impurissimo liberâ in civitate? TIM. Quid stomacharis, ô bone Thrasycles? num te defraudavi? Atqui adjiciam ultra mensuram Chœnices quatuor? sed quid hoc negotii? Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, breviter agmen eorum qui vapulabunt. Itaq; quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem paulisper interquiescere sino, dudum fatigatum? Ipse verò plurimis congestis saxis, procul eos lapidum grandine peto. BLE. Nè jace, ô Timon, abimus enim. TIM. At vos quidem nec citra sanguinem, ne absq; vulneribus.

Dialo-

Dialogus 4.

Judicium Vocalium.

IMperante Ariſtarcho Phalereo, ſeptimâ Octobris, actionem inſtituit *Sigma* adverſus *Tau*, conſtitutis judicibus ſeptem Vocalibus, de vi & rapinâ, ſpoliari ſe dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici *Tau* proferri ſolent.

HActenus quidem, ô Judices Vocales, non admodum gravi injuriâ adfectus ab hoc Τοῦ, quod meis rebus abutebatur, & inde auferebat unde minimè conveniebat, quod quidem damnum non graviter tuli: nonnulla etiam quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam propter modeſtiam, quam vos ipſi nôſtis me ſervare cùm erga vos, tùm erga alias ſyllabas. Poſtquam verò ad tantam avaritiam & amentiam pervenit, ut non modò non ſit contentus iis, quæ ego ſæpè diſſimulavi, verùm jam majorem vim inferat, ipſa me neceſſitas cogit, ut accuſem apud vos qui utrumq; noſtrûm noviſtis. Non autem exiguus metus propter iſtam miſeriam me invaſit. Nam cùm prioribus injuriis majores ſemper addat, prorſus me ē domeſticâ ſede expellit, ità ut parùm jam abſit, dum ego iſta diſſimulo, quin nè inter literas quidem amplius numerer, & in ſimili quodam verſer metu. Eſt itaq; æquum non modò vos judices, ſed omnes etiam reliquas literas hujus doli curam gerere. Nam ſi, ut libet unicuiq; licebit ē ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idq; vos, ſine quibus nihil omnino ſcribi-

tur,

tur, permiſeritis, non video quomodo ſua quiq; ordines jura, juxta quæ à principio conſtituti ſunt, tuebuntur Sed non exiſtimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis quæ cum æquo & jure pugnant. Et ut vos certamen omiſeritis, tamen mihi qui injuriâ affectus ſum, negligendum non erit. Atq; utinam aliarum quoq; literarum audacia ab initio ſtatim, cùm cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa; neq; enim litigaret ad hunc uſq; diem Λάμβδα cum Pῶ diſceptans voce κίωνεις [*i. e. pumex*] & κεφαλαλγία [*i. e. capitis dolor*:] Neq; etiam Γάμμα cum Κάππα certamen haberet, neq; tam ſæpe ad manus propè veniſſent in fullonia pro voce γνάφαλα. Quin ceſſaſſet etiam hoc Γάμμα cum Λάμβδα contendere, dictionem Εόγς [*i. e. ægrè*] illi ſurripiens, imò ſuffurans. Adeoq; reliquæ literæ quieviſſent ſeditiones movere contra legis. Eſt enim pulchrum unamquamq; literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere verò eò quo non oportet, ejus eſt qui jus & æquum ſolvit. Et qui primus vobis has leges finxit & formavit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis, ſive Palamedes Nauplii filius, (quanquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuant) non ordinem tantùm per quem ſua quibuſq; literis præſidentiæ dignitas firmiter permanet, definierunt, videlicet, quæ debeat eſſe prima, quæ ſecunda, ſed qualitates etiam & virtutes quas habent conſtituerunt. Et nos quidem, ô judices, honore

affecerunt

affecerunt præcipuo, propterea quòd veſtro Marte poteſtis ſonum efficere. Semivocales verò ſecundo loco dignari ſunt, eò quòd ſine veſtro acceſſu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam literis quibuſdam omnium poſtremum locum decreverunt, Mutis ſcilicet & voce carentibus. Has iraq; leges per vos Vocales conſervari decet. Hoc verò Ταῶ (neq; enim poſſum ipſum turpiore nomine appellare, quàm quo nominari ſolet) per Deos niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & aſpectu decenti, Ἄλφα ſcilicet & Υ̓͂ψιλὸν, ſe illi conjunxiſſent, nè audiretur quidem ſolum. Hoc, inquam, mihi majorem vim quàm ullæ unquam literæ inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam Conjunctionibus, & Præpoſitionibus expellere tentat, adeò ut iſtam immodicam avaritiam porrò ferre nequeam. Verum jam tempus eſt dicere, unde & à quibus res initium ſumpſerit.

2. Peregrinabar aliquando in Cybeſo (id oppidulum non eſt injucundum) coloniâ, ſicuti fertur, Athenienſium, adducebam vero mecum fortiſſimum Pῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam verò ad Comicum quendam poëtam, huic nomen erat Lyſimachus, & à majoribus, quantum apparebat, genere erat Bœotius, ſed tamen de ſe dici volebat quod in media Attica natus eſſet. Apud hunc hoſpitem ego hujus Ταῶ avaritiem deprehendi. Equidem cum hactenus paucis quibuſdam manus intuliſſet, dicendo τεσσαρἑκοντα [*i. e. quadraginta*] privans me meis cognatis, exiſtimabam

istimabam eam esse consuetudinem literarum, quæ unà mecum essent educatæ. Præterea cum τήμερον, [*i. e. hodie*] & similes quasdam voces mihi detraxisset, dicerétq; eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verùm cùm ab eis initium sumpsit, atq; postea usum esset etiam dicere κάλιτρον [*i. e. stannum*] & κάλυμμα [*i. e. vetereamentariam plagulam*] & πίτταν [*i. e. picem*] deinceps abjecto omni pudore βασιλίτταν [*i. e. reginam*] quoq; nominare, haud leviter sum commotus, & irâ accensus, timens nè quis temporis successu etiam σῦκα, [*i. e. ficus*] τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut mihi indignanti, & justâ irâ commoto, præterea omni ope & auxilio destituto, ignoscatis. Neq; enim parvum hoc aut leve est periculum, in quo versor, cùm præterquam quod assuetis & familiaribus literis me spoliavit, etiam κίτταν, [*i. e. picam*] avem meam loquacissimam ex medio sinu, ut dici solet, abreptam κίτταν appellavit. Quin & φάτταν [*i. e. palumbum*] unà cum νήττας [*i. e. anatibus,*] & κοσσύφοις, [*i. e. merulis,*] abstulerat, interdicente Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In Atticam vero veniens, ex media illa regione *Hymettum* præter jus rapuit, idq; vobis ipsis & aliis quibusdam syllabis videntibus. Verùm quid ista ego commemoro, cùm me totâ Thessaliâ expulerit, velítq; eam *Thettalium* dicere? deniq; me omni θαλάττῃ [*i. e. mari*] excluſit. Neq; σίτλοις ipsis [*i. e. Betis hortensibus*] pepercit,

ut

ut jam, quod dici ſolet, nè πάσσαλον [*i. e. pedamentum,*] mihi relinqueret. Quod verò litera ſim, quæ nulli nocere ſtudeam, vos ipſimet mini teſtes eſtis; neq; enim unquam accuſavi literam Ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam σμύρναν ſurripuit: nec ipſo etiam Ξῦ, omnia fœdera & pacta rumpenti illi em intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim vicino meo Ρῶ venia danda quòd morbo adfectum ſit, & meas apud ſe μυρρίνας, [*i. e. myrtos*] plantârit, & aliquando atrâ bile percitum mihi colaphum ὀπικόρρης [*i. e in maxillam,*] illiſerit, & talis quidem litera ſum ego.

3. Hoc vero Ταῦ quàm ſit naturâ violentum adverſùs reliquas omnes literas, & quàm à nullis omnino abſtinuerit, conſideremus. Sed & Δέλτα, & Θῆτα, & Ζῆτα ipſum, & propè omnia literarum elementa injuriâ affecit. accerſe mihi elementa ab iſto injuriam paſſa. Audite Vocales Judices, ipſum Δέλτα dicere ſurripuit mihi meam εὐδελεχείαν, pro qua vult dici ἐντελέχειαν, quod ſanè contrarium eſt omnibus legibus! audite vociferari Θῆτα, & capiti capillos evellere, τὸ quòd κολοκύνθη [*i. e. cucurbita*] ſibi ſit adempta. Audite etiam ipſum Ζῆτα vocibus συρίζειν [*i. e. fiſtula canere*] & σαλπίζειν [*i. e. tuba canere*] ſpoliatum eſſe adeò, ut nè γρύζειν quidem, [*i. e. mutire*] illi porrò liceat! quis iſta, quæſo, ferat? aut quæ pœna ſatis magna erit tam ſceleſto? Verùm hoc non tantùm cognatum ſibi elementorum genus lædit,

ſed

ſed jam ad homines etiam iiſdem moribus ſe contulit. Neq; enim permittit ut rectà ferantur linguis. Imo verò, Judices interim enim res humanæ rurſus me admoverunt γλῶσσαν [*i. e. linguæ,*] nam expulſum me hac quoq; parte γλῶσσαν facit γλῶτταν. Θ revera linguæ perniciosus morbus Ταῦ. Verùm rurſum me conferam ad illud quod cœperam, atq; homines defendam in iis in quibus adverſus eos deliquit. Nam conatur illorum voces quibuſdam vinculis conſtringere & diſcerpere, ità ut ſi quis pulchrum quidpiam videns, idq; καλὸν appellare velit, hoc Ταῦ, ſtatim irruens ταλὸν, ipſum dicere cogit, adeo cupit in omnibus præſidentiam obtinere. Rurſum alius dicit περὶ κλήμα]Θ, [*i. e. de palmite,*] hoc vero (eſt enim revera τλῆμον, id eſt, *miſerum*) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Et quidem non plebeios tantùm homines injuriâ afficit, ſed etiam magno illi regi, cui fama & ipſam terram, & mare ceſſiſſe, atq; naturas ſuas reliquiſſe, inſidias tendit, & ex ipſo cùm κῦρ, Θ fit τῦραννον quendam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo verò re ipſa & opere eoſdem lædat, audite: plorant homines, atq; ſuæ fortunæ vices deflent atq; ipſum ſæpè Cadmum execrantur, quod Ταῦ in literarum genus induxerit. Aiunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſecutos, atq; figuram imitatos, poſteà ſimili figura ligna fabricâſſe, in quibus homines ſuſpendant. Atq; ex hoc huic tam perni-

cioſæ

cioſæ peſſimum nomen obveniſſe. Propter iſta omnia quot mortibus ipſum Ταῦ dignum eſſe judicatis? Ego quidem exiſtimo meritò hoc ſolum ad ſupplicium illius Ταῦ relinqui, ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, propterea quòd Crux ab ipſo fabricata eſt, & ab eo nomen illi homines impoſuerunt.

FINIS.

INDEX

Dialogorum Luciani.

Ex Libro Primo.

Dial.		Pag.
1	*Cyclopis & Neptuni.*	1
2	*Menelai & Protei.*	3
3	*Neptuni & Delphinum.*	4
4	*Neptuni & Nereidum.*	6
5	*Xanthi & Maris.*	7
6	*Jovis, Æsculapii, & Herculis.*	8
7	*Martis & Mercurii.*	9
8	*Diogenis & Pollucis.*	11
9	*Pluto, seu contra Menippum.*	13
10	*Menippi, Amphilochii, & Trophonii.*	15
11	*Mercurii & Charontis.*	16
12	*Plutonis & Mercurii.*	17
13	*Terpsionis & Plutonis.*	19
14	*Zenophantæ & Callidemidæ.*	21
15	*Cnemonis & Damnippi.*	23
16	*Charontis & Mercurii.*	24
17	*Cratetis & Diogenis.*	30
18	*Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipionis.*	32
19	*Diogenis & Alexandri.*	37
20	*Alexandri & Philippi.*	40
21	*Achillis & Antilochi.*	43
22	*Menippi & Tantali.*	45
23	*Menippi & Æaci.*	46
24	*Menippi & Cerberi.*	49
25	*Charontis & Menippi.*	51
26	*Diogenis & Mausoli.*	52
27	*Ne-*	

ΠΙΝΑΞ

Τῶν Λυκιανῦ Διαλόγων.

Ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ.

Διαλ.		Σελίς.
α'.	Κρόνου καὶ Ποσειδῶνος.	α'.
β'.	Μενελάου καὶ Πρωτέως.	γ'.
γ'.	Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.	δ'.
δ'.	Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	ε.
ε.	Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	ς'.
ς'.	Διὸς, Ἀσκληπιοῦ, καὶ Ἡρακλέους.	ζ'.
ζ'.	Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	η.
η.	Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	θ'.
θ'.	Πλούτων, ἢ κατὰ Μενίππου.	ια'.
ι.	Μενίππου, Ἀμφιλόχου, καὶ Τροφωνίου.	ιγ'.
ια'.	Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	ιδ'.
ιβ'.	Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	ιε.
ιγ'.	Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	ις'.
ιδ'.	Ζωσοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	ιη.
ιε.	Κυήμωνος καὶ Δαμνίππου.	κ'.
ις'.	Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	κ'.
ιζ'.	Κρατηρος καὶ Διογένους.	κη.
ιη.	Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος, καὶ Σκιπίωνος.	κζ'.
ιθ'.	Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	λα'.
κ'.	Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	λγ'.
κα'.	Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.	λς'.
κβ'.	Μενίππου καὶ Ταντάλου.	λζ'.
κγ'.	Μενίππου καὶ Αἰακοῦ.	λθ'.
κδ'.	Μενίππου καὶ Κερβέρου.	μα'.
κε.	Χάρωνος καὶ Μενίππου.	μβ'.
κς'.	Διογλύφου καὶ Μαυσώλου.	μδ'.
κζ'.	Νιρέως,	

κζ'. Νιρέως, Θερσίτυ καὶ Μερίππυ. μέ.
κη. Μενίππυ καὶ Χειρωνος. μς'.
κθ'. Διομήδυς, Ἀνταδένυς, καὶ Κρέπτου. μζ'.
λ'. Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος. να'.
λά. Μίνωος καὶ Σωσράτυς. νβ'.
λβ'. Μενίππου, ἢ Νεκυομαντεία. νδ'.
λγ'. Χάρων, ἢ Ἐπισκοπέντες. ξή.

Ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ.

ά. Περὶ τῆς Ἐνυπνίυ, ἤτοι βίος Λυκιανῦ. πζ'.
β'. Θεῶν Ἐκκλησία. γά.
γ'. Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος. ςγ'.
δ'. Δίκη φωνηέντων. ςκή.

ΤΕΛΟΣ.

---

27 *Nirei, Therſitæ, & Menippi.* 54
28 *Menippi & Chirontis.* 55
29 *Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis.* 57
30 *Ajacis & Agamemnonis.* 61
31 *Minois & Soſtrati.* 63
32 *Menippus ſeu Necyomantia.* 65
33 *Charon ſive Contemplantes.* 88

Ex Libro Secundo.

1 *De Somnio, ſeu vita Luciani.* 103
2 *Deorum Concilium.* 114
3 *Timon, ſeu Miſanthropus.* 124
4 *Judicium Vocalium.* 155

FINIS.